Anton Szandor LaVey

Biblia Satanică

(ediție exclusiv online)

Traducere din lb. engleză şi comentarii

de

Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruş

Teologie pentru azi

Bucureşti
2009

Traducerea de faţă s-a făcut după ediţia cărţii din 1976 şi reprezintă o reeditare a ediţiei originale, adică a aceleia din 1968.

Motivarea traducerii

Am tradus această carte, pentru ca să aruncăm în aer mitul cărţii cu *puteri miraculoase* a satanismului şi să arătăm, de fapt, cât de banală este în conţinutul ei anticreştin.

Ea este un auxiliar la cartea noastră *Lumea postmodernă și depersonalizarea omului*, pentru ca să se înțeleagă mult mai coerent discuția despre *satanismul postmodern*, cuprinsă în capitolul al 2-lea al cărții.

Scurtă prezentare

Numit de către adepţii săi şi *Papa cel Negru* [*The Black Pope*], Anton La Vey şi-a început cariera de Mare Preot al Bisericii Satanei pe când avea numai 16 ani şi cânta la orgă într-un parc de distracţii:

Într-o sâmbătă noapte am văzut un bărbat care poftea la nişte fete pe jumătate goale, care dansau în timpul carnavalului, iar duminică dimineaţa am cântat la orgă pentru nişte evanghelişti, sub o cortină [improvizată], ca şi de alte dăţi la carnaval, şi am văzut bărbaţi, ca şi acela de seara trecută, care stăteau în bănci împreună cu soţiile şi copiii lor, cerând lui Dumnezeu să îi ierte şi să îi curăţească de poftele lor trupeşti. Sâmbăta viitoare, tot noaptea, ei s-au întors din nou la carnaval, pentru ca să revină apoi și să ceară indulgenţă [de la Dumnezeu]. Astfel mi-am dat seama că Biserica creştină este plină numai de ipocriţi şi că oamenii cu o natură carnală / libidinoasă vor afară[din ea]!

Chiar dacă era foarte tânăr, calea pe care trebuia să o urmeze îi devenise foarte clară. Aşa a ajuns, ca în ultima noapte a lui aprilie 1966, numită *Noaptea Walpurgică* [*Walpurgisnacht*], o sărbătoare foarte importantă pentru cei care cred în vrăjitorie, La Vey să se radă în cap, după vechea tradiţie a călăilor [*executioners*] şi să anunţe înfiinţarea *Bisericii Satanei*. El îşi dăduse seama că e nevoie de o biserică, care trebuie să recâştige trupul omului şi dorinţele sale trupeşti ca obiecte de venerare.

Dacă venerarea lucrurilor trupeşti produce atâta plăcere, spunea el, *atunci trebuia să existe şi un templu, care să proslăvească îngăduinţa pentru plăcere.*

Cuprinsul cărţii

[1] Se referă la Sfântul Enoh al Vechiului Testament.

Introducere

Într-o seară, în iarna anului 1967, am şofat până în San Francisco ca să îl aud pe Anton Szandor LaVey conferenţiind în deschiderea unei întâlniri a *Ligii pentru libertate sexuală*.

Fusesem atras de un articol dintr-un cotidian, care îl descria drept *Papa cel Negru* al Bisericii Satanei, care boteza, cununa şi făcea înmormântări care erau închinate diavolului. Pe atunci scriam la o revistă de avangardă şi doream să scriu un articol despre LaVey şi despre păgânii contemporani lui, pentru că, după cum se ştie, poveştile despre diavol au fost întotdeauna „subiecte bune" de scris, aşa cum se spune la oraş.

El nu practica *arta neagră*, ca să relev în mod preponderent acest lucru şi, din acest punct de vedere, nu aducea nimic nou sub soare. Existaseră deja secte, care slujeau diavolului şi culte pre-creştine ale vrăjitorilor.

În secolul al XIX-lea, în Anglia, existase clubul *Focul Iadului*, care avea legături cu coloniile americane prin Benjamin Franklin şi astfel de lucruri dobândiseră o anume notorietate. În primii ani ai secolului al XX-lea s-a tuşat pe titulatura lui Aleister Crowley, aceea de *cel mai rău om al lumii* iar în anii 1920-1930 apăruse în Germania „Ordinul negru".

Însă, în mod evident, La Vey şi organizaţia lui de noi fauşti, dă *vechii poveşti* alte două capitole surprinzătoare: primul, prin aceea că blasfemiază, atunci când se autointitulează *biserică*, un termen care i-ar face să fie afiliaţi creştinătăţii mai degrabă, decât sabatului tradiţional al satanismului şi al ştiinţei vrăjitoriei iar, al doilea, prin aceea că practică magie neagră pe faţă, în văzul tuturor şi nu la întuneric.

Atunci când am aranjat o întâlnire preliminară cu LaVey, pentru a-i lua un interviu referitor la inovaţiile sale eretice, primul pas pe care l-am făcut în acţiunea mea jurnalistică a fost decizia de a-l privi şi asculta pe acesta, aidoma unui membru oarecare al auditoriului său.

El descrisese deja în câteva ziare cum că, la început, ca circar (fusese dresor de lei şi iluzionist), ca și aceea, că el se

închipuia pe sine drept reprezentant al diavolului pe pământ. Pentru acest motiv am încercat să aflu ce l-a determinat prima dată să devină un *satanist cu adevărat*, un *iluzionist* sau un *saltimbanc*.

Fusesem deja iniţiat în afacerile organizaţiilor oculte de către anumiţi oameni. Una dintre persoane, Jeane Dixon, proprietăreasa mea, dorise să scrie despre ele înainte ca să o facă Ruth Montgomery. Însă eu consideram că toate sunetele oculte pe care le scot, scălâmbăielile lor şi trucurile pe care le fac nu sunt vrednice ca să îmi pierd vreo cinci minute scriind despre ele, ca, de fapt, nici despre toate celelalte forme de trucuri ala *hocus-pocus*.

Toţi ocultiştii pe care îi întâlnisem sau pe care îi auzisem vorbind se credeau *văzători*, *profeţi* şi îşi amestecau vrăjile cu o presupusă putere mistică primită de la Dumnezeu, comunicată în mod spiritual. LaVey însă râdea de toţi aceştia, dacă încerca vreunul să îl ofenseze cu ceva, apărând peste tot în paginile ziarelor ca un vrăjitor negru, care se bazează în munca sa pe latura întunecată şi trupească a naturii omeneşti. Asta făcea ca să se observe, în mod pregnant, că în *biserica* lui *nu există nimic spiritual*.

Când l-am auzit însă pe LaVey vorbind pentru prima oară am realizat încă odată, că el nu are nimic de-a face cu afacerile oculte de care ştiam. El nu avea nimic de-a face cu lumea metafizică. Avea o francheţe brutală, atunci când vorbea şi înţelegeai imediat, că este un tip pragmatic, relativist şi, mai presus de toate, era unul raţionalist.

Însă, cu siguranţă, era un ne-ortodox, pentru că atenta la fundamentul slujirii religioase, era împotriva reprimării laturii carnale a oamenilor şi avea o pretinsă *credinţă* în tot ceea ce ţine de existenţă ca atare, una fundamentată pe preocupări pur materiale.

Era, de-o potrivă, plin de o ironie plină de sarcasm la adresa a tot ce înseamnă *prostie umană* dar, în acelaşi timp, remarcai că vorbeşte foarte logic. Nu era niciun truc de magie în ceea ce LaVey oferea auditoriului său. Era un filosof în adevăratul sens al cuvântului, care se baza în discursurile sale pe realităţile vieţii cotidiene.

Ascultându-l am început să cred că LaVey era sincer şi, fiind convins de personalitatea lui, am început să fac o serie

de cercetări legate de ceea ce se scria despre Biserica Satanei, abordată ca promotoarea unui nou tip de show monstruos.

Am discutat despre trupul satanismului cu LaVey, despre istoria şi raţiunea lui de a fi, şi am încercat să ating problema ritualurilor de la miezul nopţii, care se petrec în faimoasa casa victoriană, care este sediul Bisericii Satanei. În comparaţie cu cei care scriseseră despre el, eu am scris mai multe articole substanţiale în care arătam, că nu se petrece nimic acolo din ceea ce vesteau revistele *respectabile* ale momentului. De ce? Pentru că erau interesaţi în articolele lor numai de problema showurilor monstruoase.

Pentru aceasta am fost numit *fetişcana depravată* sau *băieţelul de mingi* de către aceste reviste, când în publicaţia *Knight* din luna septembrie a anului 1968, s-a publicat primul articol substanţial despre LaVey şi despre Biserica Satanei şi despre faptul, că sinteza pe care a elaborat-o acesta este transformarea vechilor legende despre demoni şi a ştiinţei magiei negre într-o filosofie iar practicarea satanismului, de către adepţii şi imitatorii săi se face după un model nou, cu ajutorul maestrului lor şi a Bibliei pe care o au.

Acesta a fost primul meu articol din revista amintită dar nu ultimul. Au urmat alte subiecte legate de satanism, pe care le-am scris şi o lungă şi intimă prietenie cu LaVey. A urmat biografia pe care i-am scris-o lui LaVey, numită *The Devil's Avenger* [Răzbunătorul Diavolului], publicată la *Pryamid* în 1974.

După ce cartea a fost publicată eu am devenit un membru contribuabil şi apoi un preot al Bisericii Satanei, titlu pe care îl port cu multă mândrie şi îl împart cu multe alte persoane. Postum, acea discuţie filosofică pe care am început-o cu LaVey în 1967 continuă şi astăzi.

După zece ani de la întâlnirea cu el am mai adăugat în cadrul ceremoniilor noastre o muzică stranie, orga lui şi tobele mele, transformând totul într-un cabaret bizar, pe care l-am populat cu creaţiile humanoide suprarealiste ale lui LaVey.

Toate acestea se împăcau foarte bine în persoana lui, pentru că descendenţa pe care el o avea îl pregătise ca să joace un asemenea rol. El descindea din bunici georgieni, români şi alsacieni. Includem aici pe bunica lui, care era ţigancă, şi îi povestise de legendele cu vampiri şi cu vrăjitoare, din locurile

unde ea se născuse, adică din Transilvania. Încă de pe la vârsta de cinci ani LaVey citea reviste ca *Poveşti vrăjitoreşti* [*Weird Tales*] şi cărţi ca *Frankenstein* a Mariei Shelly sau *Dracula* a lui Bram Stoker. Din această cauză era diferit de ceilalţi copii de vârsta lui, după cum spunea el, plăcându-i să se imagineze un lider al acelora, care încălcau ordinele în timpul marşurilor şi a manevrelor militare.

În 1942, pe când LaVey avea 12 ani, fiind fascinat de soldaţii de jucărie, a început să se îngrijoreze de ceea ce se petrecea în al doilea război mondial. Pentru asta a început să citească manuale de strategie militară şi a descoperit cum arată echipamentele de luptă ale armatei şi navele de război, fapt pentru care a vrut să cumpere aşa ceva de la un supermarket cu alimente, ca să plece să cucerească lumea întreagă. El credea la acea dată – împotriva a ceea ce Biblia creştinilor spune, că numai cei blânzi vor moşteni pământul – că aceasta se face *numai* de către *cei puternici*.

În timpul liceului, LaVey a devenit ceea ce înseamnă un *copil extrem de neobişnuit* [*an off-beat child prodigy*]. Îşi rezerva o bună parte din timpul extra-şcolar cu studii serioase de muzică şi metafizică şi cu secretele ocultismului. La 15 ani a devenit al doilea oboist al orchestrei simfonice de balet din San Francisco. Plictisit de cursurile liceale LaVey renunţă la liceu în anul al doilea şi revine acasă, după care se înrolează în trupa circului *Clyde Beatty* ca liftier [*cage boy*] dar şi ca hrănitor al leilor şi al tigrilor pe care îi avea trupa sa. Dresorul de aici spunea, că LaVey era împăcat cu munca sa, că a putut dresa două feline mari şi că, pentru asta, a devenit asistentul său.

Pentru că de mic copil avea o pasiune reală pentru arte, pentru cultură, LaVey nu se ocupa numai de dresarea animalelor de junglă, ci se ocupa de ele şi în culise, adică în mod deplin. De la vârsta de 10 ani învăţase să cânte la pian după ureche. Pentru că cel pe care îl avea circul atunci ca muzician era beat de cele mai multe ori şi nu puteau să-l folosească, LaVey se propunea de unul singur să cânte în locul lui dar, pentru că nu ii era prea familiar instrumentul la care cânta acela, nu creea prea bine ambianţa muzicală a reprezentaţiilor.

Acesta învaţă mai multă muzică decât muzicianul angajat în cele din urmă, în aşa fel încât Beatty l-a eliminat pe beţiv din trupa circului şi l-a pus pe LaVey să cânte la instrumentul aceluia.

În această calitate acompaniază *Ghiuleaua umană* a lui Hugo Zachinni şi *Marele Păpuşar* al lui Wallenda şi alte piese. Pe la 18 ani LaVey a părăsit circul pentru un parc de distracţii. El a devenit asistentul unui magician de la care a învăţat hipnoza şi a studiat, pe mai departe, ocultismul.

LaVey era o curioasă întretăiere între o viaţă nesofisticată, brutală, ca o muzică a pământului, unde puteai mirosi animalele sălbatice şi pulberea pământului şi, în acelaşi timp, întâlnirea cu o domnişoară însemna un accident sau moarte. Pe de o parte erau întâmplările adolescenţei şi ale maturităţii sale iar, pe de altă parte, şopronul celor care îmbătrâniseră, dar aveau aceleaşi haine. Viaţa lui era o lume care te făcea să ai atracţie spre magie dar, în acelaşi timp, el a lucrat magia în partea întunecată a minţii umane.

Poate că tocmai această stranie combinare a tuturor acestor influenţe l-au făcut să înceapă să vadă astfel umanitatea, pe când cânta în parcul de distracţii.

Într-una din lungile noastre convorbiri, LaVey îşi reamintea: „Într-o sâmbătă noapte am văzut un bărbat care poftea la nişte fete pe jumătate goale, care dansau în timpul carnavalului, iar duminică dimineaţa am cântat la orgă pentru nişte evanghelişti, sub o cortină [improvizată], ca şi de alte dăţi la carnaval, şi am văzut bărbaţii de seara trecută, care stăteau în bănci împreună cu soţiile şi copiii lor, cerând lui Dumnezeu să îi ierte şi să îi curăţească de poftele lor trupeşti. Sâmbăta viitoare, tot noaptea, ei s-au întors din nou la carnaval, pentru ca să se reîntoarcă apoi să ceară indulgenţă [de la Dumnezeu]. Astfel mi-am dat seama că Biserica creştină este plină numai de ipocriţi şi că oamenii cu o natură carnală/libidinoasă vor afară [din ea], oricât de mult s-ar curăţi sau pedepsi pentru o *lumină albă* a religiei”.

Poate că LaVey nu şi-a dat seama atunci, că a formulat cea mai bună antiteză a moştenirii creştine şi iudaice. Religia lui este cea mai veche religie, mai veche decât creştinismul şi iudaismul. Însă, până la el, religia satanică nu a fost instituită în mod formal, printr-o concretizare a ei într-un corpus de

gândire şi de rituri. Rolul lui LaVey în secolul al XX-lea a fost tocmai acesta: de *a formaliza satanismul*.

După ce la 21 de ani LaVey se căsătoreşte, adică în 1951, el abandonează lumea senzaţională a parcului de distracţii şi îşi găseşte o muncă ce făcea din el un familist. Devine membru al departamentului de criminologie *City College* din San Francisco. Prima sa slujbă plătită de stat este aceea de fotograf al departamentului de poliţie din San Francisco. Aici, mai mult decât în oricare altă parte, a văzut cum se dezvoltă în el calea spre satanism.

„Am văzut atunci sângele, josnicia naturii umane”, povestea în partea de sfârşit a vieţii sale. „Oameni care au omorât pentru nişte alune, care au înfipt furculiţa în prietenii lor, copii mici făcuţi vraişte de către şoferii care i-au lovit şi i-au lăsat acolo, fugind de la locul crimei. Eram dezgustat şi deprimat. Mă întrebam de unul singur: *Unde este Dumnezeu?* Am început să detest *atitudinea de Sfinţi* a oamenilor împotriva violenţei, a celor care spun că: *aşa a fost voia lui Dumnezeu*”.

După ce a fost dezgustat timp de trei ani de crimele pe care le văzuse ca fotograf al poliţiei metropolitane, el se întoarce la muzică, cântând în cluburi de noapte şi teatre pentru a-şi câştiga existenţa, dar continuă să se ocupe de pasiunea vieţii lui, adică de artele negre. O zi pe săptămână preda lecţii de ştiinţă arcană, vorbind despre obsesii, E.S.P., vise, vampiri, vârcolaci, divinaţii, acte magice etc.

Subiectele atrăgeau tot mai mulţi oameni şi deveneau tot mai cunoscute printre artişti, oameni de ştiinţă sau oameni de afaceri. Toţi aceştia erau implicaţi într-un anume *cerc magic* prin căutările lor oculte. Cercul acesta s-a coagulat atunci când LaVey a creat ritualurile sale magice. El citise deja o bibliotecă întreagă de lucrări care descriau Messa/Liturghia neagră şi despre ceremoniile scandaloase ale unor grupuri ca cele ale *Cavalerilor templieri* din secolul al 14-lea din Franţa sau *Focul Iadului* şi *Luceafărul dimineţii* [*Golden Dawn*] din secolele al 18-lea şi al 19-lea din Anglia.

Toate aceste ordine secrete aveau în comun blasfemiile, pamfletele la adresa Bisericii creştine, rugăciunile către diavol, care era reprezentat ca o divinitate antropomorfă și ca rivalul lui Dumnezeu.

LaVey nu credea astfel în diavol. El credea, mai degrabă, în întuneric, într-o forţă ascunsă în natura umană, care este responsabilă de modul cum facem tot felul de lucruri umane, o forţă pe care nicio religie şi nicio ştiinţă nu o poate explica.

LaVey explica faptul, că Satana este „un spirit al progresului, inspiratorul celor mai mari momente ale dezvoltării civilizaţiei şi ale prosperării umanităţii. El e spiritul revoltei, care ne face liberi, cel care ne ajută să ne eliberăm de toate ereziile cu care am fost contaminaţi”.

În ultima noapte a lunii aprilie, din anul 1966, în noaptea walpurgică, în momentul celei mai importante sărbători a magiei şi vrăjitoriei, LaVey se bărbiereşte în cap în mod ritual – lucru care este în acord cu tradiţia magică – şi anunţă formarea *Bisericii Satanei*. Pentru a fi identificabilă slujirea/ministerul său el îşi pune un guler clerical [2]. Gulerul de la gât el îl privea ca pe ceva *foarte sfânt*. Avea de la Gingis Han capul tuns, de la Mefistofel avea barba iar ochii săi înguşti, mici ca dimensiune, îi dădeau un aer demonic şi îl arătau ca pe un adevărat preot pe pământ al Bisericii Satanei.

„Cred că un singur lucru”, se justifica LaVey, „poate fi spus despre mine, ca slujitor al acestei biserici. Pentru cei care au căutat magia a fost nevoie de mine doar 10 % , pe când 90% a constat în respectabilitatea socială a ei, de care e nevoie în orice afacere de succes. Iar eu am propus grupului care s-a adunat în jurul meu să îşi folosească fiecare mintea sa proprie şi să ne împreunăm energiile, acea forţă întunecată a naturii noastre, pe care o numim *Satana*”.

LaVey preciza de multe ori, că toate celelalte biserici sunt fundamentate pe slujirea *spiritului*/ a *duhului* şi că ele neagă *trupul* sau *intelectul*. El a văzut că era nevoie de o biserică, care să recâştige umanităţii mintea şi poftele trupeşti ca obiecte de veneraţie.

Interesul raţional de sine va fi încurajat de către el, cât şi *lupta pentru sănătatea egoului*. El a înţeles, că vechiul ritual al Liturghiei negre, în cadrul căruia se satiriza slujbele creştine este învechit pentru zilele noastre, adică, după cum

---

[2] Ca preoţii romano-catolici, adică gulerul acela alb de la reverendele lor.

spunea el, „e un fel de a bate calul mort, ca să se scoale de jos”.

De aceea LaVey iniţiază în Biserica Satanică un fel de psihodrame euforice, care să înlocuie slujbele creştine şi, prin care, se căuta exorcizarea tuturor reprimărilor şi a inhibiţiilor interioare de care suferim şi de care ne-am îmbolnăvit tot căutând să aflăm *lumina albă* a religiilor. Acestea au fost ceva revoluţionar şi ele au atacat titlurile ortodoxe şi tradiţionale.

Devenise ceva popular să spui: „Dumnezeu este mort”. De aceea, riturile alternative pe care le-a instituit LaVey au dat roade, au fost funcţionale, însă au mai rămas în ritualul satanic şi ceremonii din vechime, dar pe care le-a transformat din aspecte negative, în care se batjocoreau diverse forme creştine, în forme pozitive de celebrare şi curăţire: căsătoriile satanice prin consacrarea bucuriei faţă de trup, înmormântările fără mort în care se sanctificau diverse lucruri banale, ritualurile plăcerii, în cadrul cărora fiecare era ajutat să-şi satisfacă dorinţele sexuale, ritualurile de distrugere, prin care membrii Bisericii Satanei triumfau împotriva duşmanilor proprii.

Cu ocazia botezurilor, căsătoriilor şi înmormântărilor care se oficiau în numele diavolului, nu se punea accentul pe ceea ce este *ascuns*, ci pe ceea ce era *vizibil* şi care nu solicita prea mult pe participanţi.

În 1967 apare într-un ziar ştirea, că Biserica Satanei s-a extins dincolo de oceanul Pacific, ajungând şi în Tokyo şi a trecut şi Atlanticul ajungând şi în Paris. O fotografie cu o femeie goală, acoperită pe jumătate de o blană de leopard, care servea la altarul lui Satan şi pe LaVey făcând o ceremonie de nuntă a fost trimisă la toate marile servicii de presă şi la toate cotidienele din lume. Ea a apărut pe prima pagină a ziarelor, printre care şi în ziarul *Times* din Los Angeles. Rezultatul acestei publicităţi în masă a fost acela, că s-au afiliat la Biserica Satanei toate organizaţiile sataniste din lume, oferindu-i lui LaVey un mesaj fundamental: *Diavolul este viu şi are foarte mare popularitate*.

Cu toate astea, LaVey le-a spus tuturo acelora, care doreau să îl asculte, că diavolul din el şi din cei care îl urmează nu este îmbrăcat în veşminte roşii, nu are coarne, coadă şi furcă în mâini, cum apare în tot felul de stereotipii, ci

el este forţele întunecate din natura umană şi că pe acelea trebuie să începem odată să le înţelegem. Dar cum a explicat LaVey înfăţişarea demonilor din diferite vremuri, adică acea înfăţişare în care ei aveau sutană neagră sau coarne?

La această întrebare el a răspuns: „Oamenii au avut nevoie de ritualuri, care aveau diferite simboluri, pe care le găsim şi în jocurile de baseball şi în slujbele bisericii, în războaie, ca vehicule care să exprime emoţiile acelora, care nu ştiu să şi le elibereze sau nu îşi cunosc propriile lor sentimente”.

Niciodată LaVey însă nu s-a plictisit de farse. Ele erau la ordinea zilei. În primul rând, vecinii lui LaVey s-au plâns de urletele leului său, pe care el îl ţinea în casă ca pe un animal de companie şi i-au cerut să îşi cumpere, eventual, o pisică de dimensiuni mari iar leul să îl predea unei grădini zoologice.

Un alt detaliu al vieţii sale e acela, că LaVey era devotat vrăjitoarelor, pentru o mulţime de motive pe care le-am explicat în cartea mea *Răzbunătorul Diavolului*, chiar dacă Jayne Mansfield a murit din cauza unui blestem al său faţă de administratorul ei, avocatul Sam Brody.

LaVey o avertizase în continuu pe Jayne să stea departe de Brody şi de aceea s-a simţit foarte deprimat după moartea ei. O a doua moarte tragică a anilor ‘60 a fost aceea a sex-simbolului Hollywoodului cu care el era foarte intim, adică a lui Marilyn Monroe. Aceasta i-a fost iubită într-o parte crucială a vieţii sale, adică în 1948, când el o terminase cu parcul de distracţii şi cânta într-un club de striptease din Los Angeles.

Din cauza acestor lucruri LaVey a obosit să mai organizeze spectacole de amuzament şi curăţiri pentru membrii bisericii sale. A început să se familiarizeze cu ultimele rămăşiţe ale fraternităţilor europene de dinaintea războiului, a cunoscut filosofiile şi ritualurile existente aici înainte de perioada lui Hitler şi în timpul acestor studii a scris şi a realizat noi principii sataniste.

A experimentat îndelung şi a aplicat în viaţa lui principiile spaţiului geometric, principii pe care el le subsuma titulaturii: „Legea trapezoidului”.

El a luat în batjocură, prin aceasta, pe tot felul de excentrici, pe care îi numea: „lătrători la piramide inexistente”.

A început să fie chemat să vorbească atât la radio cât şi la televiziune şi, odată cu asta, a început să crească audienţa televiziunilor iar producătorii de film s-au întors spre filmele cu criminali satanici. În unele dintre acestea el a jucat ca actor.

Sociologul Clinton R. Sanders spunea: „niciun fel de ocultism nu a avut un impact direct în producţia cinematografică ca satanismul lui Anton Szandor LaVey. Simbolismul său ritualic şi esoteric sunt elemente centrale în biserica lui LaVey şi filmele în care el a jucat conţin detalii din ritualurile satanice şi sunt pline de simboluri oculte tradiţionale.

Accentuarea pe ritualul Bisericii Satanice *are drept scop să centreze puterile emoţionale în fiecare individ în parte*. În acelaşi fel, *ornamentele rituale*, care sunt centrale în filmele lui LaVey, *sunt în mod evident mecanisme de inducere şi de concentrare emoţională [a satanismului] în cei care le vizionează*” [3].

La Vey a decis, în cele din urmă, să transfere ritualurile sale şi altor organizaţii active ale Bisericii Satanei de pe întinsul lumii şi s-a dedicat cititului, scrisului şi predicii şi la fel şi familia lui.

Soţia lui, Diana, era frumoasa blondă care slujea, ca mare preoteasă a Bisericii. Fiica lui, Karla, cea cu părul negu corb, care acum are 20 de ani, este un mare criminolog, ca şi tatăl său odinioară, petrecându-şi cea mai mare parte a timpului său cu conferinţe despre satanism în multe univeristăţi ale ţării.

---

[3] LaVey a mizat pe simbolismul satanic, pe aceste anti-icoane ale sale şi a câştigat teren, atâta timp cât a prezentat satanismul ca pe puterea *ocultă* a fiinţei noastre, pe aspectul patimilor din noi.
El nu a spus nimic nou prin asta, pentru că Sfinţii Părinţi spun, că patimile sunt derogări de la drepta folosire a sufletului şi a trupului nostru. *Noutatea* lui a fosat aceea că a propus patimile drept *adevărata noastră existenţă*, de care nu trebuie să ne temem ci, dimpotrivă, pe acestea trebuie să le practicăm şi să ne lăudăm cu ele, ca factori de *evidenţiere socială*, ca factori de progres personal.
El a *socializat* şi a *umanizat* patimile din noi, le-a făcut transparente în societate şi le-a dat utilitate practică. Adică a exprimat foarte sigur şi corect mecanismul interior al lumii capitaliste, unde trebuie să câştigi prin patimile tale sau să tragi foloase de pe urma patimilor altora, cu multă abilitate managerială.

Zeena, de care oamenii îşi amintesc din faimoasele fotografii ale Bisericii Satanei, când a fost botezată ca un mic copilaş, este acum este o tânără minunată, care este atrasă de creşterea haitelor de lupi şi de tipologiile diverse ale sexualităţii bărbaţilor.

Despre ce ştia LaVey în acea perioadă se poate vedea, în mod relativ, din cărţile sale de pionierat.

Prima dintre ele este *Biblia Satanică* (*The Satanic Bible*), care este la a 12-a ediţie (iar aceasta este a doua mea introducere, revizuită, după ce am scris introducerea la prima ediţie a cărţii, la cea originală).

A doua carte este *Ritualurile satanice* (*The Satanic Rituals*), care cuprinde multe lucruri nedezvăluite până atunci, un material complex, pe care LaVey l-a dezgropat şi explicat foarte mult.

A treia carte este *Vrăjitorul desăvârşit* (*The Compleat Witch*), care a ajuns un bestseller în Italia, dar a fost receptată rău de către editorii americani, care nu au vrut să o publice, pentru că spuneau că nu va avea căutare.

LaVey a distribuit cartea în toate organizaţiile active ale Bisericii Satanei şi, prin aceasta, toţi membrii ei au putut citi cartea în toate colţurile lumii, fapt pentru care a crescut foarte mult numărul membrilor Bisericii Satanei.

Satanismul şi-a câştigat popularitatea în mod natural, dar şi ajutat de istoriile panicarde ale diferitelor grupuri religioase care, dorind să avertizeze asupra pericolului Bibliei Satanice împărţeau pe gratis Biblii creştine în campusurile universitare şi, prin aceasta, făcându-i pe tineri ca să se întoarcă de la calea lui Dumnezeu [4].

Pentru că, în mod evident, cei care vedeau în LaVey un alt *Papa Paul*, aveau în minte proclamaţia de cu doi ani în urmă, unde acesta spusese că diavolul *este viu* şi este *o persoană,* o persoană în viaţă şi prin predica sa face ca răul să se împânzească pe pământ.

---

[4] Prefaţatorul satanist al Bibliei Satanice ne vinde un pont important în această frază: dacă cineva ne atacă, nu trebuie să îi facem reclamă acelei oraganizaţii, ci să dăm răspunsul la problema în cauză, fără să pară că dăm o replică anume. *Antireclama* e, de fapt, o *reclamă foarte bună* pentru atacatorii noştri.

La Vey, susţinând că *răul este viu* şi nu ceva din trecut şi că trebuie să fim indulgenţi cu noi şi să ne bucurăm de el, a spus papei şi grupurilor religioase panicarde:

„Oamenii, diferite organizaţii, naţiuni întregi fac milioane de dolari şi fără noi. Ce nu pot face ei fără noi? Fără Biserica Satanei nu vor avea furia şi puterea de a blama resorturile interioare ale lucrurilor care se pterec astăzi în lume. Iar dacă ei simt, cu adevărat, această cale, atunci nu ne pot scoate pe noi din competiţie.

Ceea ce te face să crezi, că ei sunt nişte şarlatani este aceea, că se bucură realmente că ne pot exploata. Şi asta, pentru că suntem lucruri foarte preţioase pentru ei. Noi ajutăm mediul de afaceri, facem să crească economia şi aducem milioane de dolari dar, de acestea toate, profită Biserica creştină[5]. Noi am spus-o de multe ori şi o spunem în biserică prin cele 9 porunci satanice, ca şi fiecăruia în parte, că *nu poate exista nimic fără diavol*”[6].

Biserica creştină trebuia să plătească un preţ. Evenimentele ce trebuia să se petreacă au fost predictibilizate de el în prima ediţie a Bibliei Satanice, lucruri pe care le-am trăit deja. Reprimarea interioară a oamenilor a fost aceea, care a dus la sfărâmarea propriilor lor lanţuri.

Industria sexului a explodat, libidoul colectiv a fost eliberat de orice îngrădire, filmele şi literatura pornografică a început să se vândă pe străzi şi am putut să o vedem acasă, în intimitatea noastră. Oamenii au început să danseze goi şi, mai ales, ore întregi. Călugăriţele şi-au abandonat tradiţiile lor şi au început să-şi expună picioarele la vedere şi să danseze „Missa solemnă” în varianta rock, pe care LaVey o făcuse într-adins, pentru a face invocări satanice în timpul ei.

De atunci nu a mai încetat căutarea amuzamentului de orice fel, pofta după mâncare şi vinuri, simţul aventurii, bucuria faţă de clipa de acum şi din această viaţă.

---

[5] LaVey era conştient de faptul, că organizaţia sa aducea bani valoroşi lumii, că senzaţionalismul său se vindea bine, dar că de aceşti bani se bucurau guvernele şi Bisericile creştine. Impozitarea muncii sataniste este folosită în beneficiul statelor ca atare, ca şi în cazul pornografiei, iar noi mâncăm din bani murdari şi ne primim salariile şi de acolo.

[6] El, considerând că *diavolul* este *răul din noi* şi că acest rău se manifestă şi prin el prosperăm, era normal să creadă că diavolul, partea negativă din noi este factorul de dezvoltare economică şi socială al lumii.

S-a dovedit astfel, că umanitatea nu doreşte să aştepte o viaţă de apoi, care a fost promisă ca o răscumpărare a curăţiei, a purităţii personale. Adică umanităţii nu îi place ascetismul, cenuşiul, spiritul ci, dimpotrivă, capriciile vieţii neopăgâne şi hedoniste[7].

Tocmai de aceea satanismul a influenţat un număr mare de indivizi extraordinari, care sunt doctori, avocaţi, ingineri, profesori, scriitori, finanţişti, cineaşti, actori şi actriţe, formatori de opinie (ca să citez doar o parte dintre categoriile profesionale, care îmbrăţişează satanismul) şi care muncesc la formalizarea, perpetuarea şi infiltrarea peste tot a acestei religii şi a modului său de viaţă.

Şi nu e atât de greu ca o astfel de religie să fie acceptată într-o societate, care a fost contaminată ani la rând de legi puritane. Şi, se observă faptul, că nu există o falsă ataşare de această religie ci, dimpotrivă, se doreşte ca acest mod de viaţă să fie transferat şi celor pe care tu îi iubeşti.

Satanismul este un îndemn zgomotos la egosim şi, din această cauză, este o filosofie brutală. Fundamentul său constă în credinţa, că *fiinţele umane sunt egoiste din naştere*, că *viaţa este o luptă pentru supravieţuire darwiniană* şi că *numai cei puternici supravieţuiesc* şi că *pământul e condus de către cei care sunt învingători*, adică merge pe pricipiul, că societatea umană este aidoma vieţii de junglă, unde trebuie să supravieţuieşti cu orice preţ.

Poţi să refuzi acest mod tranşant, brutal de a privi lumea, societatea, dacă doreşti. Însă acesta este fundamentul de secole al lumii în care trăim, acestea sunt condiţiile reale de a exista în lume mai degrabă, decât tărâmurile mistice şi laptele şi mierea de care ne vorbeşte Biblia creştină.

În Biblia Satanică Anton LaVey a explicat filosofia satanismului mai profund decât orice alt strămoş al Împărăţiei Întunericului, pentru că a descris, cu multe detalii, ritualurile

---

[7] Wolfe spune aici lucruri esenţiale despre lumea de acum, care are repulsie de sfinţenie şi de viaţa veşnică, dar greşeste atunci când crede, că nu mai există niciunul, care să dorească viaţa sfântă, prin pocăinţă şi asceză.
Sataniştii sunt oameni, care radiografiază corect realitatea din punctul de vedere al decadenţei noastre actuale. Dar nu percep şi schimbările uluitoare pe care le aduc lepădarea de satanismul patimilor din noi şi a ideologiei sataniste postmoderne. Ştim: nici nu ar putea să perceapă aceste lucruri decât, dacă s-ar dezice de practicarea vieţii sataniste.

create recent şi a explicat, în mod foarte realist, însemnele bisericii sale.

I-a fost clar, de la bun început, că foarte mulţi oameni vor citi această carte şi vor învăţa, cum să instituie grupruri sataniste şi cum să ritualizeze magia neagră. *Biblia Satanică* şi *Ritualurile Satanice* sunt nu numai cărţi, care au avut de demonstrat ceva, ci este adevărata cale a unor tradiţii relevante şi că pe aceasta trebuie să o parcurgem.

Au existat foarte mulţi imitatori ai ei, dar niciodată nu şi-au atribuit sursele lor înşişi, din cauza unei raţiuni întemeiate. De aceea, fără vreo meschinărie şi superficialitate trebuie să spunem, că imitatorii au contribuit la munca de pionierat a lui LaVey, după cum nu poţi fi mult timp pe piaţa culturală, dacă nu arăţi că faci parte dintre artişti.

Avem o evidenţă clară la această dată: Anton LaVey, scoţând pe Satana din debaraua istoriei, a făcut ca Biserica Satanei să fie întemeietoarea satanismului contemporan.

Cartea de faţă este o prezentare pe scurt a mesajului satanist, care animă, provoacă şi inspiră astăzi cu mult mai mult, decât atunci când ea a fost scrisă.

San Francisco,
25 decembrie 1976, anul XI satanic.

Prefaţa

Această carte a fost scrisă, cu foarte mici excepţii, din tratate şi cărţi păstrate *secret* cu mare îndârjire. Ea subsmuează informaţia din *marile cărţi* ale literaturii magice şi nu ar fi decât o mare făţărnicie să dăm vina pe cei care vor citi aceste cărţi, dacă le vor găsi drept nişte cărţi dezlânate şi scrise într-o limbă esoterică păsărească.

Cronicile vrăjitoriei şi ale magiei, care au multe incoerenţe şi nu sunt atractive, fac obiectul prezentei cărţi. Am scris şi rescris acestea toate pentru a reda principiile *magiei albe şi negre*, şi am izbutit, ca în loc să intru în întuneric, pentru fi un promotor al vrăjitoriei, care să aştepte, în mod prosteşte vântul, care trebuia să vină la masa mea de vrăjitorie, ca la Ouija; în loc să stau în pentagramă, ca să aştept un demon, care este deja prezent, pentru a scutura pe cineva fără vlagă aidoma primului rege[8] şi eu să toc în acel timp coada şoaricelului şi să mânânc un covrig uscat de cine ştie când; în loc să suflu peste cărţile de joc, pe care le am în mână ca să prevăd viitorul, fiind atent, ca prin ceea ce spun să flatez egoul celui din faţa mea, pentru ca acela să-şi deschidă larg portofelul; şi, în general, fără să fac ceva care să orbesc ochii proştilor, care cred că *cunosc*, eu am făcut cu totul altceva.

Adevăratul mag cunoaşte, că literatura ocultă este plină de *oasele moarte* ale unor minţi fricoase şi de nenumărate trupuri sterile, de jurnalele metafizice ale multor ipocriţi şi de cărţile de bază constipate ale misticilor răsăriteni.

Prea mult timp satanismul magic şi filosofia sa au fost un subiect de discuţie pentru ochii străini de înţelegere ai unor jurnalişti ai căii mâinii drepte.

Vechea literatură ocultă a fost produsă de creiere bolnave de frică şi de înfrângere, scrisă fără ca să se cunoască în mod real experienţa celor care conduc pământul şi care, din tronurile lor satanice, râd de noi în hohote, transmiţându-ne mirosul lor de mirt.

---

[8] Cred că se referă la Saul, primul rege evreu.

Flăcările Iadului ard însă mult mai strălucitor, decât se spune în aceste volume străvechi pline de minciuni şi false profeţii. În ele nu veţi găsi adevărul ci numai fantezii. Ele erau bune pentru cei care le-au scris dar nu şi pentru noi, cei de astăzi.

Cee ce tu vrei să vezi nu îţi place întotdeauna, dat tu *vrei să vezi*!

Aici vei găsi gândirea satanică şi adevăratul punct de vedere al satanismului.

Biserica Satanei,
San Francisco, Noaptea walpurgică, 1968.

Prologul

Dumnezeii căii mâinii drepte au avut multe lupte şi războaie până acum pe pământ. Fiecare dintre aceste divinităţi, alături de preoţii şi slujitorii lor, au încercat să găsească înţelepciunea în propriile lor minciuni. Era îngheţată a gândirii religioase poate fi văzută în întreaga perioadă a existenţei umane.

Dumnezeii au murdărit înţelepciunea în întreaga lor istorie şi veacul lor e cel de acum. Fiecare dintre ei, în propria lor cale *dumnezeiască* spre paradis, s-au acuzat reciproc de erezii şi greşeli spirituale.

Cântecul nibelungilor nu are habar de blestemul veşnic, pentru că numai cei care au gândit în termeni de *bine* şi *rău* s-au crezut în toate veacurile ca fiind *cei buni*.

Dumnezeii trecutului au devenit proprii lor demoni pentru cei de azi. De abia fiind perceptibilă lucrarea lor [în lume], aceştia joacă rolul oamenilor răi, demonici, care umplu altarele lor şi plătesc dajdie in templele lor. Vai, cei care de mult timp au studiat *dreptatea* se fac acum nişte slabi şi incompetenţi slujitori ai diavolului! Cei care se adunau în unitatea *frăţiei* fug în disperare acum spre Valhalla, ca spre ultimul mare sinod ecumenic [9].

Se apropie asfinţitul, amurgul dumnezeilor[10]. Corbul nopţii zboară chemat fiind de Loki, de cel care stă în flăcările Walhalei şi care are la sine tridentul[11] de foc al Infernului. Amurgul s-a petrecut deja. Acum dogoreşte o altă lumină, care ţâşneşte din noapte şi Satana se ridică şi spune cu putere: „Aceasta este o eră a Satanei! Satana stăpâneşte pământul!”.

Dumnezeii nedrepţi sunt morţi. Acum începe dimineaţa magiei (*the morning of magic*) şi a înţelepciunii nepângărite

---

[9] Autorul, probabil, se bucură de inconsistenţa religioasă a acelora, care îi urmează în calea satanica. Şi cei care îl urmează au fost în majoritatea lor creştini, pentru că tocmai de aceea LaVey se referă preponderent la Dumnezeul Scripturii şi la cei care nu şi-ar fi găsit împlinirea *în bine*, ci şi-o găsesc *în răutate*, în demonism.

[10] Îl parafrazează pe Nietzsche, celebra carte a acestuia, pe care cititorul român o cunoaşte sub titulatura de *Amurgul zeilor*.

[11] *Tridentul Infernului* este *furca cu trei colţi de foc*.

(*undefiled wisdom*)[12]. TRUPUL domină totul şi o mare Biserică va fi construită acum şi va sfinţi acest nume[13].

Nu peste mult timp mântuirea omului va depinde tocmai de negarea de sine (*self-denial*) a lui. Şi acesta va înţelege că lumea trupului şi viaţa vor fi pregătirea cea mare pentru veşnica încântare.

Satana este regele! Ave Satana! Trăiască Satana!

---

[12] *Înţelepciunea nepângărită* este pentru autor viaţa conform cu instinctele şi patimile noastre, viaţa *necenzurată* de poruncile lui Dumnezeu, adică viaţa deplin păcătoasă, demonică.

[13] Va începe domnia trupescului, a adorării trupului, a materiei în detrimentul iubirii lui Dumnezeu şi a căutării mântuirii.

Cele nouă porunci satanice

1. Satana înseamnă milă faţă de trup în locul abstinenţei!

2. Satana înseamnă viaţa de zi cu zi în locul pipei cu vise spirituale!

3. Satana înseamnă înţelepciunea nepângărită în locul prefăcătoriei ipocrite!

4. Satana înseamnă bunătatea celor care îi slujesc lui în locul dragostei risipite a celor afabili!

5. Satana înseamnă răzbunarea în locul întoarcerii şi a celuilalt obraz!

6. Satana înseamnă responsabilitatea celor responsabili în locul grijii pentru vampirii mintali!

7. Satana înseamnă că omul este doar un alt animal, câteodată mai bun, dar de cele mai multe ori fiind mai rău decât cei care merg în patru labe, care, din cauza „dezvoltării sale intelectuale şi a spiritului său divin", a devenit cel mai vicios animal dintre toate!

8. Satana înseamnă tot ceea ce se numeşte „păcate", fiindcă ele conduc psihicul, mentalul sau emoţiile gratificate!

9. Satana a fost cel mai bun prieten al bisericilor dintotdeauna şi a ţinut în mână toate afacerile de până acum![14]

[14] În cartea noastră *Lumea postmodernă şi depersonalizarea omului* am tradus aceste nouă porunci satanice folosind de fiecare dacă expresia *Satana cere*, ca şi când LaVey ar fi vorbit despre *o fiinţă* şi nu despre *presupuse calităţi demonice* ale fiinţei umane. Aici însă am vrut să fim mult mai aproape de textul american, de textul recept al Bibliei Satanice, fapt pentru care am folosit de fiecare dată expresia *Satana înseamnă*, pentru a arăta că cele nouă porunci satanice se referă la patimile din noi care reprezintă satanismul, adică esenţa *dogmatică* a Bisericii Satanei.
Însă ultima dintre porunci arată că Satana, totuşi, nu este o interioritate a omului ci şi o persoană, de care s-ar fi folosit Bisericile dintotdeauna. În acest context de ambiguitate dorită, pe care a păstrat-o tot timpul autorul cu referire la *Satana*, putem spune, că ambele traduceri sunt corecte, atâta timp cât Satana reprezintă amalgamul interior al patimilor omeneşti, însă, în acelaşi timp, el este şi o persoană, pe care Bisericile şi istoria o recunosc ca fiind reală.

(Focul)
Cartea Satanei

Cuvântarea infernală

Prima carte a Bibliei Satanice nu încearcă să fie o blasfemie, ci este mai mult decât atât: este o declaraţie ce poate fi numită „indignare / revoltă diabolică" [*diabolical indignation*].

Diavolul a fost atacat de către oamenii lui Dumnezeu în mod necontenit şi fără nici pic de rezervă. Nu a existat ocazie în care, în vreo carte de ficţiune, Prinţul întunericului să nu vorbească în acelaşi fel în care vorbesc şi purtătorii de cuvânt ai Dumnezeului dreptăţii. Cuvintele predicatorilor defineau în mod *clar* ceea ce este *bine* şi ceea ce e *rău*, potrivit cu ceea ce înţelegeau ei despre acestea două.

Dar prin aceasta au zdrobit cu dragă inimă şi au aruncat în uitare pe Cel[15] care încercau să Îl slujească cu minciunile lor. L-au aruncat în uitare [pe Dumnezeu], atât prin cuvintele lor, cât şi prin mentalitatea pe care o propagau.

Ei vorbeau despre *milă* dar aplicau în viaţa lor ştiinţa Majestăţi Sale infernale[16]. Ei imitau în mod gol [pe Hristos] şi cel mai nedrept lucru dintre toate este că ei vedeau în mod limpede faptul, că fără neprietenul lor, Satana, religia lor se ducea de râpă.

Şi ceea ce este şi mai trist e aceea, că acest personaj alegoric[17] este cel care a adus cel mai mare succes religiilor spiritualiste şi acestea au dovedit, că cea din urmă *milă* înseamnă cel mai mare abuz, pentru că prin cea mai greţoasă predică conducătorii lor au jucat acest rol.

În toate secolele s-a încercat uitarea diavolului dar el nu a putut fi uitat cu toate eforturile detractorilor săi. El a rămas un domn al tuturor timpurilor [*the gentleman at all times*],

---

[15] Scris cu literă mică în original. Se referă la Dumnezeu.
[16] Vom respecta textul original, pentru a putea să observăm titulaturile pe care LaVey le-a dat Satanei, despre care zice, pe de o parte, că *nu e o persoană*, dar, pe de altă parte, el îl slujeşte *ca pe o persoană*.
[17] Se referă la Satana.

prin cei care l-au slăvit şi elogiat. El s-a arătat pe sine drept un model de fiinţă deportată, dar acum simte, că e timpul să i se audă glasul. El a decis, că este sfârşitul acestui timp şi că trebuie să primim să îl cinstim.

Astfel plictisitoarele cărţi religioase ale ipocriţilor nu ne mai trebuie de ceva timp. În schimbul lor am reînvăţat Legea junglei[18], căreia îi vom face o mică prezentare aici. Fiecare verset al cuvântării de acum este un infern. Fiecare cuvânt ce va urma este o limbă de foc. Flăcările Iadului ard nestăpânit…şi purifică! Citeşte şi învaţă Legea!

I

1. Îmi ridic vocea în acest pustiu secătuit de vegetaţie şi plin de stânci ca de oţel, ca să mă auziţi. Vorbesc atât răsăritului cât şi apusului. De la miazănoapte şi până la miazăzi eu vă voi arăta un semn, proclamând deschis: *Moarte celor slabi şi viaţă celor puternici!*

2. Deschideţi-vă ochii ca să vedeţi, o, oameni mucegăiţi la minte şi ascultaţi-mă voi milioanelor de oameni uluiţi!

3. Căci eu voi sta la judecată cu înţelepciunea lumii şi voi judeca *legile* oamenilor şi pe *Dumnezeu*.

4. Eu voi întreba raţiunea[19] vizavi de regula voastră de aur[20] şi vă voi întreba *de ce* şi *pentru cine* sunt cele 10 porunci[21].

5. Mai înainte ca voi să vă faceţi idoli, eu am consimţit să vă îndoiţi picioarele în faţa lor şi Cel[22] care a spus către mine *tu trebuie să faci asta* este duşmanul meu de moarte.

---

[18] Care este chintesenţiată în formula: *Fă ce vrei!*

[19] LaVey judeca credinţa creştină şi Biserica din punctul de vedere al mentalităţii ateie, autonome şi potrivit utilităţilor economice şi sociale imediate, vizibile ale credinţei. Mergea pe ideea, că credinţa trebuie să fie profitabilă şi că, în definitiv, singurul rol al religiei este acela de a te face puternic în societate şi nu să te pregătească pentru veşnicie.
Din acest punct de vedere filosofia neo-păgână a lui LaVey se înscrie în cercul acelor filosofii sau teologii, care se centrează pe om şi pe viaţa în istorie, fără să admită un recurs la transcendenţă.

[20] Regula de aur: *Ce doriţi să vă facă vouă oamenii, faceţi-le şi voi asemenea!*

[21] *Decalogul* de la Ieşire 20, 1-17.

[22] Referirile la *Dumnezeu* sunt majoritatea cu litera mică iar noi le vom pune însă cu literă mare în traducerea noastră.

6. Îmi bag degetul arătător în sângele apos al slabului şi nebunului vostru Mântuitor şi scriu peste lacrima Lui, ca un ghimpe, aceste cuvinte: [acesta este] ADEVĂRATUL prinţ al răului. Regele sclavilor![23]

7. Nicio minciună venerabilă [*hoary falsehood*] nu va fi un adevăr pentru mine! Nicio dogmă sufocantă [*stifling dogma*] nu va opri stiloul meu să scrie!

8. Eu desfid toate convenţiile / obiceiurile care nu mă duc la un succes, aici, pe pământ şi la fericire.

9. Eu mă ridic cu furie împotriva acelora, care încalcă standardele de viaţă ale celor puternici!

10. Eu privesc cu indiferenţă ochii sticloşi ai fiorosului Iehova, ridic barda şi îi crăp capul său mâncat de viermi.

11. Eu am un aer înfiorător, plin de filosofia albă a mormintelor şi râd cu o demonică mânie.

II

1. Priviţi la cruce! Ce reprezintă ea? O palidă incompetenţă spânzurată pe lemn.

2. Eu întreb toate lucrurile. Căci eu stau înaintea putreziciunilor şi a faţadelor văruite ale trufaşelor voastre dogme morale şi scriu cuvinte de o luminoasă batjocură: Priveşte şi vezi! Toate acestea sunt numai înşelătorii.

3. Spune după mine: *noi sfidăm moartea*; şi întregul pământ va fi al tău, tu îl vei moşteni.

4. Vei fi mort pentru prea multă vreme, pentru ca să îţi permiţi să te sterilizezi trăind o viaţă a minţii.

5. Ai gândit prea mult în genul lui *drept* vs. *greşit*, *bun* vs. *rău*, după cum ai fost învăţat de nevertebraţii proroci falşi.

6. Nu trebuie să crezi în vreo autoritate a unei *fiinţe* divine. Religia trebuie pusă sub semnul întrebării. Nicio dogmă morală nu trebuie luată în serios, niciun standard de măsurare a îndumnezeirii. Nu există nimic sfânt în legile morale. La fel nu a fost nici în idolii de lemn din vechime, pe

---

[23] De aici încep hulele spuse, în mod deschis, faţă de Domnul nostru Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu întrupat.

care i-au făcut mâinile omului şi pe care, pentru că i-a făcut omul, tot el îi poate şi distruge.

7. Cel care crede repede tot ceea ce este o *mare înţelegere* porneşte în credinţa lui de la un principiu fals, pentru că începe cu tot ceea ce nu reprezintă înţelepciune.

8. Datoria de bază a oricărei noi epoci este aceea să sprijine *omul nou*[24], ca acesta să îşi genereze propriile sale libertăţi, să îl conducă la succese materiale, să îl facă să rupă lacătele ruginite şi lanţurile morţii, care întotdeauna i-au îngrădit puterea sa. Teoriile şi ideile despre viaţă, nădejde, libertate pe care le-am primit de la strămoşii noştri acum înseamnă distrugere, robire a noastră şi ne dezonorează.

9. După cum mediul ambiant se schimbă, tot la fel nici idealul [de viaţă al] omului nu rămâne acelaşi.

10. De aceea oriunde minciuna şi-a zidit sieşi un tron trebuie distrusă fără milă şi fără niciun regret, pentru că sub domnia falsităţii nu se poate prospera.

11. Să detronăm toate sofismele, să le smulgem din noi, să le dăm foc şi să le distrugem, pentru că acestea sunt un pericol real pentru orice gând şi acţiune nobilă.

12. Oricine vorbeşte de *adevăr* se dovedeşte a vorbi despre năzăreli şi pe acesta trebuie să îl spulberăm în afara întunericului, alături de dumnezeii morţi, de imperiile moarte, de filosofii morţi, alături de toate hodoroagele nefolositoare şi de toate vechiturile.

13. Căci cea mai periculoasă dintre toate minciunile întronate este *sfinţenia*, *îndumnezeirea*. Este o minciuna privilegiată. Şi oricine minte, când vorbeşte despre ea ca despre un model adevărat [de viaţă][25]. Ea este mama tuturor erorilor şi a deziluziilor. Este o hidră cu trei capete a lipsei de raţiune şi are o mie de rădăcini. Ea este un cancer social.

14. Această minciună a fost eradicată în parte dar ea este încă acceptată de persoane foarte inteligente. Ea le-a fost

---

[24] Teza comunistă a *omului nou*, a *noii ere*, unde oamenii îşi fac propriul lor viitor, fără recurenţă la trecut. Biblia Satanică începe să fie o glumă proastă, un compendiu dezlânat de îndemnuri la anarhie şi negaţie, care poartă amprenta timpului când a fost scrisă.

[25] Enervează adevărul, credinţa, mai ales sfinţenia şi tot ce am păstrat bun de la înaintaşi. Și, după cum se observă, îndumnezeirea omului e cea mai mare problemă pentru autor, pentru că e la antipodul demonizării omului.

inculcată atunci, când erau prunci pe genunchii mamelor lor[26]. Nu este nimic mai periculos decât să te cerţi pe seama ei, a acestei insecte urâtmirositoare.

15. Minciunile populare au fost [întotdeauna] cel mai puternic duşman al libertăţii personale. Nu există nicio cale de a pactiza cu ele, ci trebuie să le rupem de la noi, din inima noastră ca pe un cancer. Trebuie sa le exterminăm rădăcinile şi ramurile. Trebuie să le anihilăm sau ele vor face acest lucru cu noi!

III

1. *Iubiţi-vă unul pe altul* a fost dată ca lege supremă, dar ce putere are această lege de fapt? În ce autoritate raţională rezidă evanghelia dragostei? De ce să nu-mi urăsc vrăjmaşii, dacă eu *iubindu-i* pe ei nu are loc în mine *mila* faţă de ei?

2. E un lucru natural pentru vrăjmaşi ca să îşi facă bine unii altora? Şi ce e de fapt *binele*?

3. Poate să plângă şi să iubească victima însângerată[27], înjurăturile celor care îi varsă sângele, când aceia îi zdrobesc mădular cu mădular?

4. Nu suntem noi, cu toţii, doar nişte animale de pradă prin instinctul nostru? Dacă oamenii încetează să mai se prade unii pe alţii, cum ar putea să mai existe?

5. Nu este *plăcerea* şi *pofta trupească* termeni mult mai adevăraţi decât prezenţa *dragostei*, când e vorba de perpetuarea rasei noastre? Nu este *dragostea* scripturilor slugarnice[28] un simplu eufemism pentru atracţia sexuală sau *marea învăţătură* foarte glorificată de eunuci?[29]

---

[26] O altă subliniere importantă. Cine ne învață credința mai întâi? Mamele și bunicile noastre, cele care ne cresc. Tocmai de aceea satanismul vrea să facă, prin pornografie, din femeie, doar o *curvă ordinară*, pentru ca să nu mai fie *mamă*, *bunică*, *exemplu*, *reper* pentru copii și adolescenți.
Dacă cea care te crește nu e un reper și nu te învață dreapta credință, bineînțeles că vei fi, mai târziu, foarte bun pentru satanism, anarhie, adică pentru a fi un parazit social.

[27] Probabil se referă la Hristos.

[28] Se referă la Sfânta Scriptură.

[29] Autorul crede, că dragostea duhovnicească e rezervată doar acelora, care nu au apetit sexual.

6. *Iubiţi pe vrăjmaşii voştri şi faceţi bine celor care vă urăsc pe voi*, nu este oare decât o filozofie demnă de dispreţ a linguşitorului, prin care dă înapoi când a fost alungat?

7. Urăşte pe vrăjmaşii tăi din toată inima ta şi dacă un om te loveşte peste obraz, tu zdrobeşte-i-l pe celălalt! Loveşte-l cu pumnul şi cu piciorul, pentru că grija de sine [*self-preservation*] este cea mai mare lege!

8. Cel care întoarce şi celălalt obraz este un câine fricos [*a cowardly dog*].

9. Lovitură pentru lovitură, batjocură pentru batjocură, moarte pentru moarte. Cine se amestecă în interesele noaste va primi ce i se cuvine. Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte, împătrit şi însutit mai mult.

Trebuie să fiţi o imagine terorizantă pentru duşmanii voştri şi când acesta merge în calea lui el trebuie să rumege cu mare înţelepciune ceea ce are. Faceţi-vă respectaţi în toate căile voastre şi spiritul vostru nemuritor va fi viu, nu într-un paradis de neatins, ci în creierii şi în muşchii pe care i-aţi dobândit.

IV

1. Viaţa este cea mai mare indulgenţă, pe când moartea e cea mai mare abstinenţă. De aceea, faceţi-vă cea mai bună viaţă, aici şi acum!

2. Nu există un cer al slavei luminii şi nici Iad unde păcătoşii sunt prăjiţi. Aici şi acum este ziua suferinţei noastre! Aici şi acum este ziua bucuriei noastre! Aici şi acum este oportunitatea noastră! Alege-ţi această zi, acest ceas, pentru că nu există un mântuitor / un salvator al vieţii.

3. Spune-ţi în inima ta: *Eu sunt propriul meu mântuitor!*

4. Încetează să mergi pe drumul acelora, care încearcă să te chinuie. Lasă-i pe cei care născocesc tot felul de lucruri prin care vor să te bage în confuzie şi în lucruri de ruşine. Lasă-i să fie nişte pleavă în vânt şi după ce îi învingi, bucură-te de propria ta mântuire!

5. Atunci toate oasele tale vor spune cu mândrie: „Cine mai este ca mine? Nu există cineva mai puternic decât mine? Nu îmi dau creierul meu şi…[30]”.

V

1. Fericiţi sunt cei puternici, căci ei vor moşteni pământul. Blestemaţi sunt cei slabi, pentru că ei vor moşteni jugul.

2. Fericiţi sunt cei puternici, pentru că ei vor fi respectaţi de către toţi. Blestemaţi sunt cei slabi pentru că ei vor fi respinşi.

3. Fericiţi sunt cei îndrăzneţi, pentru că ei vor fi stăpânii lumii. Blestemaţi sunt drepţii smeriţi, pentru că ei vor fi călcaţi în picioare de copitele animalelor.

4. Fericiţi sunt cei victorioşi, pentru că victoria e baza dreptăţii. Blestemaţi sunt cei înfrânţi pentru că ei vor fi supuşi pentru totdeauna.

5. Fericiţi sunt cei cu mâini de fier, pentru că cei inoportuni vor zbura din faţa lor. Blestemaţi sunt cei săraci cu duhul, pentru că ei vor fi zdrobiţi.

6. Fericiţi sunt cei care sfidează moartea, pentru că zilele lor se vor înmulţi pe pământ. Blestemaţi sunt cei care privesc în gol după o viaţă fericită de după moarte, pentru că ei vor pieri în mijlocul abundenţei.

7. Fericiţi sunt cei care distrug falsa nădejde, pentru că ei sunt adevăraţii Mesia. Blestemaţi sunt adoratorii lui dumnezeu, pentru că ei vor fi oi tunse [*shorn sheep*].

8. Fericiţi sunt vitejii, pentru că ei vor obţine bogăţia cea mare. Blestemaţi sunt credincioşii în dumnezeu şi drac, pentru că ei sunt înfricoşaţi de himere.

9. Fericiţi sunt cei care cred, în ceea ce este cel mai bun pentru ei, pentru că minţile lor nu vor fi niciodată terorizate de ceva. Blestemaţi sunt *mieluşeii lui Dumnezeu*, pentru că sângele lor va curge mai mult decât zăpada.

---

[30] Textul e corupt.

10. Fericit este cel care îşi înlătură duşmanii, pentru că va deveni un erou. Blestemat este cel care va face bine altora, chiar dacă aceia îl batjocoresc, pentru că va fi dispreţuit.

11. Fericiţi sunt cei care au minţi încrezute, pentru că ei vor călări vânturile. Blestemaţi sunt cei care învaţă minciuni despre adevăr şi adevărul îl consideră drept minciuni, pentru că ei sunt un lucru de scârbă.

12. De trei ori sunt blestemaţi cei slabi, care se lasă fără sprijin într-un mod josnic, pentru că ei vor fi servitori şi vor suferi.

13. Îngerul înşelării de sine locuieşte în sufletele *drepţilor*. Eternul foc al puterii şi al bucuriei locuieşte în trupul satanistului.

(Aerul)
Cartea lui Lucifer

Iluminarea

Lucifer, dumnezeul roman, era purtătorul de lumină, duhul aerului, personificarea iluminării. În mitologia creştină el a devenit sinonim cu *dracul*, lucru care era de aşteptat de la o religie care consistă în aceea, că perpetuează definiţii noroase şi valori false.

Este însă timpul să se petreacă ceea ce este drept. Falsele moralisme şi inexactităţile oculte trebuie să fie corectate. Divertismentul trebuie să cuprindă multe poveşti şi jocuri de slujire a Satanei, lucru recunoscut până acum ca cea mai mare absurditate. Căci s-a spus, că *adevărul îi face liberi pe oameni*.

Însă adevărul singur nu face pe nimeni liber. Nu e nicio **îndoială**[31] că aceasta va aduce o emancipare la nivelul minţii [oamenilor]. Fără acest minunat element al îndoielii, uşa prin care adevărul trece, ca printr-o mică deschizătură, e greu să vină cei mai zeloşi învingători ai miilor de luciferi.

Căci e ilogic ca Sfânta Scriptură[32] să se refere la stăpânul infernal ca la *tatăl minciunii*, când el este exemplul magnific al inversiunii / al răsturnării. Iar dacă cineva crede această acuzaţie teologică, cum că Diavolul reprezintă falsitatea, atunci, cu siguranţă, luptă cu ceea ce este El.

Căci nu există Dumnezeu, ci acesta[33] *a stabilit toate religiile spirituale şi el a scris toate Sfintele Scripturi!*[34] Când vreunul se îndoieşte să îl urmeze pe celălalt[35], atunci el clocoteşte, pentru că e plin de tot felul de minciuni şi arde de încântare. Pentru cei care deja se îndoiesc de aşa-zisele *adevăruri*, această carte îi aduce revelaţia. Clocotul falsităţii este ars şi acesta este zgomotul urletului lumii!

---

[31] Lucru subliniat de autor.
[32] Surprinzătoare referinţă.
[33] Se referă la Satana.
[34] Frază scrisă cu litere mari.
[35] Pe Dumnezeu.

Cap. 1. Atenţie: Dumnezeu e mort sau viu!

Există o părere greşită, foarte răspândită, cum că *satanistul nu crede în Dumnezeu*. Conceptul de *Dumnezeu* este o interpretare umană, pe care o regăsim de-a lungul secolelor în diverse forme iar satanistul acceptă pur şi simplu definiţia, care i se pare lui cea mai bună.

Omul şi-a creat întotdeauna dumnezeii, mai degrabă ca dumnezeii să îl creeze pe el. Pentru unii, *Dumnezeu este bun*, pe când, pentru alţii, *El e terifiant*. *Dumnezeul* satanist – orice nume ar avea el, pentru că el poartă toate numele – este văzut ca factor de echilibru în natură şi nu ca o fiinţă, care are legătură cu suferinţa.

Această puternică forţă, care străbate şi păstrează echilibrul universului este impersonală şi nu se îngrijeşte de fericirea sau mizeria creaturilor din trup şi sânge sau a mingii murdare[36] pe care noi trăim.

Iar cel care gândeşte la Satana ca la drac va considera pe toţi oamenii, pe femei, copii şi animale ca pe unele care mor din cauza *voii lui Dumnezeu*. Cu siguranţă, o persoană îndurerată pentru că şi-a pierdut şi ultima dragoste ar fi dorit ca aceasta să fie cu el, decât în mâinile lui Dumnezeu. Unii ca aceştia sunt consolaţi într-un mod murdar de către clericii lor, cu cuvintele: *Aşa a vrut Dumnezeu, dragul meu!* sau : *El este în mâinile lui Dumnezeu acum, fiul meu*!

Astfel de fraze au rolul de a scuza în faţa celor religioşi pe Dumnezeu de lipsa Sa de milă. Însă, dacă Dumnezeu are întregul control şi este dintru început, cum se presupune a fi, de ce îngăduie să se întâmple astfel de lucruri? Însă religioşii au lăsat la o parte de foarte mult timp bibliile lor şi cărţile lor de reguli [şi nu au mai vrut ca] pe baza lor să dovedească sau să dezaprobe ceva, să se justifice, să condamne ceva sau să interpreteze.

Satanistul realizează că omul, acţiunea şi reacţia universului sunt responsabili de orice şi nu se mai minte pe sine, că cineva[37] are grijă de el. Nu de mult noi ne-am întors

---

[36] Pământul.
[37] Adică Dumnezeu.

înapoi şi am acceptat *soarta*, fără să facem ceva în acest sens, şi nu pentru că scrie asta în nu ştiu ce capitol sau psalm, ci am făcut aceasta pentru că am făcut-o.

Satanistul cunoaşte, că rugăciunea nu reprezintă absolut niciun bun. De fapt, astăzi, ea este cea care minimalizează şansa de succes[38], pentru că devoţiunea religioasă te complace în trecut şi ne rugăm pentru o situaţie, care, dacă vor munci pentru realizarea ei, aceasta se va petrece imediat!

Satanistul evită termeni ca *nădejde* şi *rugăciune* pentru că ei sunt indicii ale fricii. Dacă noi sperăm ceva sau ne rugăm pentru ceva, noi nu avem putere în niciun fel *să facem* ca acel lucru să se petreacă.

Satanistul realizează faptul, că tot ceea ce el face e făcut de către el însuşi, fără să comande acest lucru prin rugăciune lui Dumnezeu, ca lucrurile [de care are nevoie] să se petreacă. Gândirea pozitivă şi *acţiunea* pozitivă sunt cele care ne duc la un rezultat anume.

Numai că satanistul nu se roagă lui Dumnezeu pentru ajutor. El nu se roagă ca să i se ierte păcatele, pentru lucrurile rele pe care le-a făcut. În aceste religii, când cineva face un lucru rău se roagă lui Dumnezeu pentru iertare sau se confesează unui intermediar sau îi cere *lui* să se roage lui Dumnezeu pentru iertarea păcatelor sale.

Satanistul cunoaşte că rugăciunea nu e bună, că mărturisirea la o altă fiinţă umană ca şi sine, nu are niciun rost, ci din contră, degradează. Când un satanist face un lucru rău, el realizează că e natural să greşeşti. Iar dacă îi pare rău pentru ceea ce a făcut, el va învăţa să aibă grijă altădată, ca să nu mai repete acea faptă. Dacă nu e onest în părerea lui de rău el va face la nesfârşit acel lucru, însă nu câştigă nimic, dacă se confesează sau cere iertare în vreun fel.

Însă acest lucru se petrece. Oamenii îşi confesează păcatele lor pentru ca să-şi curăţească conştiinţa. Iar după ce se simt liberi merg şi păcătuiesc din nou, făcând zilnic acelaşi păcat. Şi când sunt eliberaţi de el iarăşi păcătuiesc, pentru că sunt învăţaţi cu păcatul.

---

[38] Rugăciunea, crede autorul, frânează eficienţa muncii. *Dacă te rogi nu mai munceşti mult*, cu alte cuvinte. Însă nu rugăciunea frânează munca, ci problemele interioare nerezolvate teologic şi sacramental iar viaţa nu e numai muncă, ci e şi rugăciune şi reculgere.

Există multe şi diferite interpretări ale lui Dumnezeu, în sensul propriu al cuvântului, în funcţie de tipurile de oameni [existente]. Imaginea acestuia diferă.

El este [pentru unii] un dumnezeu vag, un fel de *minte universală cosmică* sau o divinitate antropomorfă, cu o barbă albă, lungă şi cu sandale, care veghează la fiecare acţiune umană în parte. Deşi religia limitează [ideea de Dumnezeu], există însă mari diferenţe, la nivel personal, asupra *ideii de Dumnezeu*.

Unele religii merg până într-acolo încât, pe cei care aparţin altor religii îi numesc *secte* sau *eretici*, deşi doctrinele despre divinitate sunt asemănătoare. Spre exemplu, catolicii cred că protestanţii sunt osândiţi la Iad pentru simplul motiv că ei nu aparţin Bisericii Catolice. În acelaşi fel, multe grupuri reieşite din credinţa creştină, aşa numiţii *evanghelişti* sau *reînnoitori ai bisericii*, cred că catolicii sunt păgâni, pentru că cinstesc chipuri cioplite. Hristos este zugrăvit în icoane ca înrudit psihologic cu cel care i se închină lui, deşi creştinii critică pe *păgâni*, pentru că se închină chipurilor cioplite.

Şi evreii au dat dintotdeauna un nume Diavolului. Deşi credeau că dumnezeii tuturor celorlalte religii sunt în esenţă aceiaşi, fiecare privea alegerea celorlalţi ca fiind condamnabilă, şi că, mai presus de toate, este religia actuală care se roagă altuia! Ei au zeflemisit pe fraţii din partea dreaptă, fiindcă religiile lor aveau alte reguli, fapt prin care ei scăpau de ură împotriva acestora.

Care e cea mai bună *rugăciune*? Cu un zâmbet prostuţ de politeţe poţi răspunde: *Eu urăsc maţele din voi*. Pentru că masca subţire este cea care păstrează cunoaşterea, ca rugăciune pentru vrăjmaşii voştri. Rugăciunea pentru vrăjmaşii voştri nu e altceva, decât metoda prin care vă câştigaţi mânie, pentru o decizie proastă, inferioară calitativ.

Dacă există o aşa violentă discrepanţă în calea celor care slujesc lui Dumnezeu, atunci de ce există atât de mult şi de diferite interpretări ale lui Dumnezeu şi *care* este cea dreaptă?

Cei care au evlavia *lumânărilor albe* sunt preocupaţi să placă lui Dumnezeu, pentru ca să primească *mărgăritarele porţilor*, care se vor deschise când ei vor muri. Totuşi, dacă un om nu îşi trăieşte viaţa conform cu regulile credinţei sale, el

poate chema în ultimele minute [de viaţă] un preot la patul său, pentru iertarea finală. Preotul sau slujitorul va veni degrabă cu dublu scop: ca *să facă tot ceea ce este drept* în faţa lui Dumnezeu şi să vadă dacă acesta are paşaport pentru Tărâmul Ceresc.

Iezidiţii, o sectă care slujeşte Diavolului, au un punct de vedere diferit în această chestiune. Ei cred că Dumnezeu are toată puterea dar şi toată iertarea. Însă, în acord cu simţământul lor pentru Diavol, cărora ei trebuie să placă, cred că aceasta este singura regulă a vieţii lor pe pământ. Ei cred foarte puternic în faptul că Dumnezeu le va ierta păcatele, dacă fac ultimele ritualuri de la sfârşitul vieţii, însă simt că nu au nevoie să se îngrijească de o relaţia a lor cu Dumnezeu în timpul vieţii.

Cu toate contradicţiile care se află în scripturile creştine, mulţi oameni, fără raţiune însă, acceptă creştinismul drept o cale, care a fost practicată în trecut.

Un mare număr de oameni nu are, dintru început, nicio îndoială asupra existenţei lui Dumnezeu, [crezând] conform cu ceea ce se spune în creştinism. De aceea ar trebuie să se numească pe ei înşişi drept: *creştini atei*.

E adevărat: Biblia creştină este plină de contradicţii. Dar ce poate fi mai contradictoriu decât un *creştin ateist*? Dacă *liderii* proeminenţi ai credinţei creştinii resping interpretările vechi ale lui Dumnezeu, cum mai pot *cei care îi urmează* să mai creadă într-o religie tradiţională? Căci de discuţiile, dacă *Dumnezeu este sau nu mort*, fiecare trebuie să se *vindece*.

Cap. 2. Dumnezeu ar trebui mai bine să vă salveze pe voi decât pe Sine

Toate religiile de natură spirituală sunt invenţii ale omului. El a creat un întreg sistem de dumnezei neavând la îndemână decât propriul său creier trupesc. Şi fiindcă el are un ego al său pe care nu şi l-a acceptat, acesta l-a externalizat în ceva mai mare, de ordin spiritual, pe care l-a numit *Dumnezeu*.

Dumnezeu poate face toate lucrurile care omului îi sunt interzise. Astfel el poate ucide oameni, poate face minuni prin care să-şi gratifice voinţa, să aibă un control asupra tuturor fără vreo responsabilitate etc. Dacă omul are nevoie de un dumnezeu el recunoaşte acest dumnezeu, închinându-se astfel unei entităţi inventate de către fiinţa umană.

De aceea *El se închină omului, care a inventat acest Dumnezeu*[39]. Nu este prea sensibil să se închine unui dumnezeu pe care el l-a creat, în acord cu propriile sale nevoi, unuia care reprezintă în mod desăvârşit partea trupească şi sufletească a fiinţei umane, adică puternica idee de a inventa un dumnezeu, care să fie *în prim-plan*?

Dacă omul a insistat în a-şi externaliza adevăratul sine sub forma lui *Dumnezeu*, atunci de unde vine frica faţă de sinele său, frica de *Dumnezeu*? De ce se închină sinelui său şi îl laudă ca pe *Dumnezeu*? De ce, externalizând pe Dumnezeu, *se angajează într-un ritual şi în nişte ceremonii religioase în numele său?*[40].

Omul are nevoie de ritual şi dogmă, dar nu de legea, ca pentru un dumnezeu externalizat din propria noastră fiinţă, să te angajezi în ritualuri şi ceremonii în cinstea lui. Cum se face, că atunci, când el închide prăpastia dintre sine şi *Dumnezeul* său, el vede demonul mândriei lângă el, care este apariţia întrupată a lui Lucifer în fiinţa sa?

El nu poate să se vadă pe sine în două părţi, una carnală şi alta spirituală, ci vede cum acestea fuzionează într-una singură şi deodată cu asta vede şi abisul său înfiorător, pentru

---

[39] Paragraf scris cu litere mari de către autor.
[40] Ibidem.

că descoperă, că oamenii sunt numai carnali *şi că aşa au fost dintotdeauna* [41].

De aceea el se urăşte pe sine de moarte, zi de zi sau se bucură de ceea ce este. Dacă omul se urăşte pe sine, acesta va căuta noi şi mult mai complexe căi de *iluminare*, în speranţa că poate să ajungă să externalizeze din sine *dumnezei* şi mai puternici, pentru a-şi biciui mizerabila lui fiinţă.

Însă, dacă se acceptă pe sine, va recunoaşte că ritualurile şi ceremoniile sunt lucruri importante, că el a inventat religii care îl fac să creadă în *minciuna sa*, dar că *orice formă de ritual* [42], care va susţine credinţa sa *în adevăr*, adică orice ritual primitiv, va face ca neştiinţa sa să se înnobileze. Când toate religiile, care cred în minciuni, vor decade, se va petrece aceasta, pentru că omul care se credea pe sine *Dumnezeu*, se va crede *Diavol*.

Dacă acesta este ceea ce reprezintă diavolul şi omul îşi trăieşte viaţa ca un admirator al diavolului, cu energia Satanei mişcând prin trupul său, atunci va scăpa de prostiile şi poveştile drepţilor sau va sta cu mândrie în locul său tainic de pe pământ şi va manipula masele proaste, ce trebuie conduse, prin puterea sa satanică.

În acea zi, când el[43] va veni în slavă, el va spune: *Sunt satanist. Coboară la noi, pentru că eu sunt cea mai mare întrupare a vieţii omeneşti!*[44]

---

[41] Ibidem.
[42] Ibidem.
[43] Hristos.
[44] Autorul a scris cu litere mari aceste fraze.

Cap. 3. Câteva evidenţe ale noii ere satanice

Cele 7 păcate mortale ale Bisericii creştine sunt: lăcomia, mândria, invidia, mânia, pofta de a mânca, plăcerea şi lenea. Avocaţii satanismului sunt îngăduitori cu toate aceste *păcate* şi le consideră pe toate gratificări ale trupului, ale minţii şi ale emoţiilor.

Un satanist cunoaşte, că nu există nimic rău în lăcomie, căci asta înseamnă că el doreşte mai mult decât are deja. Invidia înseamnă să priveşti cu jind după posesiunile altora şi să-ţi doreşti să obţii lucruri similare acelora. Invidia şi lăcomia sunt motivate puternic de ambiţie şi fără ambiţie se pot face foarte puţin din lucrurile importante.

Pofta de a mânca înseamnă pur şi simplu să vrei să mănânci mai mult decât ai nevoie pentru a fi viu. Dacă mâncaţi mai mult puteţi ajunge obezi iar alt păcat, mândria, ne va motiva să ţinem regim pentru întreţinerea noastră, pentru ca să ne reînnoim respectul de sine.

Oricine cumpără un articol de îmbrăcăminte ca să se îmbrace cu el şi astfel, să se protejeze, îşi poate asimila un element, care îl face vinovat de mândrie.

Sataniştii sunt atenţi la lucrurile care ne fac *ridicoli* şi nu la cele care ne sunt *necesare*. Trebuie să se distrugă astfel de tabele cu multe articole, care prevăd care lucruri sunt sau nu sunt bune şi să le ardem.

Nu există nicio persoană pe pământ care să fie în mod complet devotată împodobirii. Sataniştii spun, că orice ornamentaţie a trupului te face să fii vinovat de mândrie. Fără să fim cinici în descrierea noastră faţă de ceea ce înseamnă să fii liber, hainele sunt întotdeauna elemente ale mândriei.

A nu avea chef să te ridici dimineaţa din pat înseamnă să te faci vinovat de lene iar dacă ai să stai mai mult timp în pat o să fii vinovat de alt păcat: de plăcere.

A avea o mare plăcere faţă de excitaţia sexuală înseamnă să te faci vinovat de poftă.

Dar, pentru a asigura persistenţa rasei omeneşti pe pământ, natura a făcut din poftă al doilea instinct puternic al

omului, primul fiind prezervarea de sine. Înţelegând acest lucru, Biserica Creştină a făcut din desfrânare „păcat originar”. În acest fel ea s-a asigurat că niciun om nu poate scăpa de acest păcat. Aşa că orice vârstă ai avea eşti un rezultat al păcatului, al păcatului originar.

Cel mai puternic instinct vital este prezervarea de sine, care ne duce la cel de al şaptelea păcat mortal, la mânie. Nu este prezervarea de sine un instinct personal, care, atunci când cineva ne vatămă, din cauza lui noi ne mâniem şi ne apărăm de agresiunea acestuia?

Satanistul trăieşte acest motto: „Dacă cineva te loveşte peste obraz, loveşte-l şi tu peste celălalt”. Să nu înţelegem rău revanşa! Trebuie să fii un leu pe cale. Trebuie să fii periculos chiar dacă eşti înfrânt.

Dacă instinctele naturale ale oamenilor îi conduc pe aceştia la păcat, atunci toţi oamenii sunt păcătoşi şi toţi păcătoşii merg în Iad. Dacă cu toţii mergem în Iad, atunci voi vă veţi întâlni cu toţi prietenii voştri acolo. Cerul trebuie să fie populat doar de câteva creaturi stranii, dacă ei vor trăi şi vor merge într-un loc unde vor zdrăngăni veşnic la harpe [*strum harps for eternity*].

„Vremurile se vor schimba. Conducătorii religioşi nu vor mai predica prea mult, că toate acţiunile noastre naturale sunt păcătoase. Ei nu vor mai gândi mult timp faptul, că sexul este murdar / obscen sau că mândria este ceva ruşinos sau să atenţioneze faptul, că cineva este vicios”.

Cu siguranţă, că nu timpurile se vor schimba!

„Dacă tu vrei să dovedeşti acest lucru, priveşte la cât de liberale au devenit bisericile. De ce ele practică toate aceste lucruri pe care tu le predici?”.

Sataniştii aud aceste lucruri şi declaraţii asemenea acestora mai tot timpul şi ei sunt de acord cu ele din toată inima. Însă, dacă lumea s-a schimbat atât de mult, de ce începe să se lăţească numărul celor care refuză credinţa? Dacă mulţi oameni îşi renegă scripturile lor, fiindcă ele sunt expirate şi încep să predice filosofia satanistă, de ce nu e un nume corect *Satanismul*?

Cu siguranţă, că sunt mai degrabă fricoşi, decât ipocriţi.

În ultimii ani s-a încercat umanizarea concepţiei spirituale a creştinismului. Însă aceasta s-a transformat în

înţelegeri non-spirituale de cele mai multe ori. Misele [romane], care se făceau în latină, acum se fac în limbile native ale popoarelor. Asta pentru că să facă din nonsensurile de mai ieri ceva uşor de înţeles şi, în acelaşi timp, [să facă uşor de înţeles] veşmântul ceremonial esoteric, care se sprijină pe dogme.

E mult mai simplu să obţii o reacţie emoţională directă de la oamenii simpli, folosind cuvinte şi fraze obişnuite, decât dacă foloseşti un limbaj greoi, de neînţeles pentru ei. Dacă preoţii şi slujitorii ar fi făcut în bisericile lor acest lucru cu mulţi ani în urmă, s-ar fi terminat cu ereziile, cu cei răi, cu persecuţiile şi s-ar fi făcut excomunicări fără ezitare.

Continua invocare a celor religioşi, că „noi trebuie să mergem în pas cu vremurile”, uită faptul, că e nevoie să limitezi factorii şi angajamentele adânci ale legii luminii albe a religiilor, fără de care nu te poţi schimba suficient de mult, încât să te întâlneşti cu nevoile reale ale oamenilor.

Toate religiile trecute, care au reprezentat natura spirituală a omului, au avut puţin sau deloc atenţia îndreptată spre nevoile sale trupeşti şi omeneşti. Ei au considerată, că viaţa aceasta este trecătoare şi că trupul va merge în Iad, că plăcerea fizică e trivială şi că durerea este o pregătire pentru „Împărăţia lui Dumnezeu”.

Ce ipocrizie mai josnică putem vedea, când „drepţii” îşi schimbă religia lor în pas cu schimbările omului natural?! Singura cale prin care creştinismul poate servi în mod complet nevoilor omului este aceea de a face lucrurile pe care Satanismul le face ACUM.

Dacă e necesar ca el să fie o NOUĂ religie, atunci să devină o religie, care să se fundamenteze pe instinctele naturale ale omului[45]. EI trebuie să aibă un nume. Acel nume e *Satanismul*. Acesta e acea putere condamnată, care a cauzat controversele religioase despre controlul naşterilor, care nu admitea actul sexual de plăcere şi ne spunea să ne oprim.

---

[45] Credinţa creştină este fundamentată pe instinctele naturale ale omului, dar nu pe cele ale omului păcătos, ci ale celui plin de har. Noi vrem ca întregul om să fie plin de har şi să se bucure de pacea lui Dumnezeu. Autorul nostru dorea ca omul creştin să se bucure de patimile lui, de instinctele îndreptate spre rău, pe când noi vrem ca să ne bucurăm cu toate simţurile noastre de pacea şi de iertarea lui Dumnezeu, de ceea ce e bun, curat, sfânt şi frumos.

Acesta este „Diavolul”, care a dat voie femeilor să îşi arate picioarele, care excită pe bărbaţi, care au un fel de picioare, acum acceptate la nivel social ca ceva frumos, care se arătau tinerelor călugăriţe mergând prin micile lor chilii.

Ce încântare să mergi pe calea cea dreaptă sau stângă! Este posibil ca noi să vedem în curând călugăriţe goale, care să îşi mişte trupurile la concursul: „Misa solemnă a stâncii”? Satana zâmbeşte şi zice că i-ar plăcea astfel de lucruri, pentru că multe călugăriţe sunt fete foarte frumoase şi au picioare foarte drăguţe[46].

Multe biserici, care au congregaţii foarte mari au o foarte bună muzică de clape, o muzică senzuală, de inspiraţie satanică[47]. Căci diavolul a fost întotdeauna cel mai bun cântăreţ. Picnicurile Bisericii, în ciuda a tot ceea ce maica Martha spunea despre bogăţia recoltei Domnului, nu sunt nimic mai mult, decât o bună scuză pentru lăcomia de sâmbăta. Şi, fiecare cunoaşte, că în schimbul citirii Bibliei fiecare citeşte prin tufişuri[48].

Fundaţiile de întrajutorare ale multor biserici sunt adevărate bazaruri, cunoscute de către toţi drept *carnavaluri*, în care se celebrează trupul. Carnavalul a ajuns ceva bun, fiindcă banii merg la biserici şi astfel pot predica împotriva ispitelor Diavolului.

Se poate spune că, astfel de lucruri sunt mai degrabă ceremonii şi sărbători păgâne, decât unele de sorginte creştină. E adevărat! Dar păgânii reveleazǎ încântarea faţă de trup, pe când ei condamnă pe astfel de oameni, care îşi celebrează ritualurile, pentru că au un nume diferit de al lor.

Preoţii şi slujitorii sunt în prima linie a demonstraţiilor pentru pace şi se întind pe liniile de cale ferată, în faţa trenurilor, care transportă armament militar, în amintirea fraţilor lor cu aceeaşi îmbrăcăminte, din aceleaşi seminarii cu ei, care au avut binecuvântarea să întâlnească gloanţe rătăcite sau bombe, adică în memoria acelora, care luptau ca şi capelani în forţele armate. Unii însă şi-au greşit locul.

---

[46] În filmografia porno satanică şi în pictorialele erotice satanice apar de foarte multe ori false călugăriţe, care fac sex sau se masturbează. Autorul şi urmaşii săi şi-au pus în practică dorinţa exprimată aici

[47] Am văzut şi noi multe melodii neoprotestante de un maladiv senzualism satanic.

[48] Aluzie la presupuse acte sexuale ale călugăriţelor sau la statul degeaba şi la mâncatul mult la umbră?

Cum poate fi acuzat Satana în acest caz?[49] Cu certitudine că aceştia poartă numele lui.

Un căţel ajuns la maturitate este un câine. Când gheaţa se topeşte se numeşte apă. Când se termină cele 12 luni ale anului avem un nou an. Când „magia" devine fapt ştiinţific, ne referim la medicină, astronomie etc. Când un nume nu mai e potrivit de mult timp pentru un anume lucru este nu numai logic să primească un alt nume, dar este cel mai bun lucru cu putinţă pentru subiectul în cauză.

De ce să continuăm să numim o religie cu acelaşi nume, dacă ea nu mai este una originală? Sau, dacă religia a predicat nişte lucruri trecute, iar credincioşii ei nu mai sunt dedicaţi acelor învăţături, de ce să continuăm să numim la fel acea religie?

Dacă nu mai crezi în ceea ce învaţă religia ta, de ce să continui să sprijini acea credinţă, dacă ea este în contradicţie cu sentimentele tale? Dacă nu trebuie să votezi o persoană, atâta timp cât nu crezi în ea, de ce să votezi o biserică, pentru o religie, care nu te mai convinge?

Nu ai dreptul să te plângi de o candidatură politică pe care tu ai votat-o sau pe care trebuie să o suporţi oricum. Şi aceasta include faptul de a sta în spate şi de a fi de acord cu vecinii tăi, care şi ei aprobă situaţia de fapt, fiindcă eşti un om foarte indolent sau prea fricos ca să spui răspicat ceea ce gândeşti.

Tot la fel stau lucrurile şi cu votul dat religiei. Dacă nu vei avea o agresivitate onestă vizavi de opiniile angajaţilor sau ale liderilor comunităţii care nu îţi convin, atunci nu vei fi onest cu tine însuşi.

În intimitatea casei tale şi cu prietenii tăi, tu trebuie să susţii religia de care este interesată cel mai mult inima TA. „Satanismul este fundamentul celei mai sincere filosofii", spune cel emancipat. „Însă de ce este numită *satanism*? De ce nu o putem numi *umanism* sau cu un alt nume, care să nu aibă conotaţii vrăjitoreşti? De ce nu are un nume mai esoteric, ceva mai galant?".

Există mai multe motive pentru care e numită în acest fel. Umanismul nu este o religie, ci este un mod de a fi fără

---

[49] *...dacă ei nu au vocaţie de preoţi şi păcătuiesc tot timpul*, vrea să spună autorul.

ceremonii şi dogme. Satanismul are deopotrivă ceremonii şi dogme. Dogmele, după cum voi explica, sunt necesare.

Satanismul diferă foarte mult de orice altă aşa-zis *lumină albă*, de vrăjitoria albă sau de grupurile care se ocupă de magie din lumea de astăzi. Aceste religii drepte în sine şi încrezute vin şi protestează, spunând că membrii *lor* se folosesc de puterile magice în scopuri altruiste. Sataniştii însă privesc cu dispreţ la grupurile de vrăjitorie albă, fiindcă văd în *altruism* un păcat al celor care sunt mincinoşi.

Este a-natural să ai dorinţa de a câştiga lucruri pentru alţii. Satanismul reprezintă o formă de control a iubirii de sine. Asta nu înseamnă că nu trebuie să facem nimic, niciodată, pentru alţii. Însă, dacă facem ceva pentru altcineva, pe care vrem să îl facem fericit, atunci fericirea lui va fi un motiv pentru gratificarea ta.

Satanismul este avocatul unei practicări modificate a *Regulii de Aur*. Interpretarea noastră la această regulă este: „Fă altora ceea ce ei îţi fac ţie!”. Căci, dacă „tu ai face altora ceea ce alţii vor să îţi facă ţie”, atunci ei te vor trata rău, chiar dacă, împotriva naturii, tu vei continua să îi tratezi pe ei cu consideraţie. Căci tu le faci altora ce ai vrea să îţi facă şi ei ţie. Însă, dacă politeţea ta nu se întoarce înapoi, ţi se va face un deserviciu, pentru că ei te vor trata cu ură.

Grupurile de vrăjitorie albă spun faptul că, dacă tu blestemi o persoana anume, ţi se va întoarce întreit [blestemul] și vei ajunge la sapă de lemn, căci se va întoarce, ca un bumerang, la tine.

Acesta este un alt indiciu al filosofiei vinovăţiei care se observă în grupurile neo-păgâne, care sunt grupuri pseudo-creştine. Vrăjitorii albi, care vor să se adâncească în vrăjitorie, nu pot să se despartă de stigmatul aşezat asupra lor. De aceea, ei se numesc pe ei înşişi *magicieni albi* şi îşi fundamentează 75% din filosofia lor pe lucruri banale şi pe lucruri furate din creştinism[50].

Oricine pretinde că este interesat de magie sau de ocultism pentru alt motiv, decât pentru acela de a obţine puteri personale este cel mai mare ipocrit [*Anyone who pretends to*

---

[50] Aşa fac multe vrăjitoare mediatizate din România, care se declară practicantele…*magiei albe*.

be interested in magic or the occult for reasons other that gaining personal power in the worst kind of hypocrite].

Satanismul respectă Creştinismul pentru că, cel puţin, are o consistentă filosofie a vinovăţiei [*guiltridden philosophy*], dar care nu simte dispreţ pentru oamenii, care încearcă să pară emancipaţi faţă de vinovăţie cu ajutorul vrăjitoriei şi care practică, în esenţă, o filosofie creştină.

Magia albă se presupune, că se foloseşte numai în scop bun ori ne-egoist iar că magia neagră, după cum am spus, este folosită numai în scop egoist sau *rău*. Satanismul nu le separă pe cele două.

Magia este magie şi ea poate fi folosită ca să ajuţi sau să împiedici. Satanistul, fiind un magician, va avea capacitatea să decidă ceea ce este drept şi apoi să aplice puterilor magice direcţia lor, ca ele să-şi atingă ţinta.

În timpul ceremoniilor magice, practicanţii lor stau într-o pentagramă ca să se protejeze de forţele „răului”, când sunt chemate ca să-i ajute. Satanistul cere cu două feţe ajutorul forţelor, pentru că el se protejează pe sine, în acelaşi timp, de puterile acestea, cărora le cere ajutorul.

Satanistul realizează faptul, că numai punându-se pe sine în legătură cu aceste forţe, acesta poate, pe deplin, şi în mod neipocrit să utilizeze Puterile Întunericului în avantajul său [*The Satanist realizes that only by putting himself in league with these forces can be fully and unhypocritically utilize the Powers of Darkness to his best advantage*].

În ceremonia magică satanistă, participanţii NU se ţin de mâni şi nici nu dansează în cerc în jurul unui trandafir, nu ard candele de diferite culori pentru a-şi pune dorinţe, nu cheamă numele „Tatălui, şi al Fiului, şi al Sfântului Duh” – după cum se presupune, că se practică în Artele Negre – nu se alege un „Sfânt” pentru a fi un călăuzitor personal, care să ne scape de anumite probleme, nu se ung ca să miroasă a uleiuri, de unde speră să le vină banii, nu meditează asupra faptului cum pot să primească „un mare ajutor spiritual” recitând lungi incantaţii cu numele lui Iisus în cea mai mare măsură, formate din puţine cuvinte etc., etc., etc., ad nauseam!

FIINDCĂ, acestea NU sunt practici magice sataniste. Dacă nu poţi divorţa de ipocrita înşelare de sine, nu vei fi niciodată un magician şi, cu atât mai puţin, un satanist.

Religia satanică nu numai că nu este o invenţie ci este, pe de-a-ntregul, ceva neserios.

De aceea, după ce ai auzit principiile pentru care ea nu poate avea oricare alt nume, ar trebui să întrebi: ce nu face parte din doctrina filosofică a satanismului? Satanismul nu este o religie a luminii albe.

Ea este o religie a trupului, a mundanităţii, a carnalului. Toate acestea sunt conduse de Satana, care este o personificare a căii mâinii stângi.

Inevitabil, a doua întrebare care mi s-ar putea pune este următoarea: „Dacă umanismul nu este o religie, de ce pui o religie pe primul lor, dacă toţi fac ceea ce e natural? De ce mai faci asta?”.

Omul modern s-a format printr-un drum sinuos. El s-a format prin renunţarea la dogmele fără sens ale vechilor religii. Noi trăim într-o eră a iluminării. Psihiatria a făcut mari paşi în iluminarea omului spre adevărata sa personalitate. Noi trăim într-o eră în care preocuparea pentru intelectualism este o grijă, pe care lumea nu a mai cunoscut-o niciodată.

Acest lucru e unul foarte plăcut şi bun, DAR există totuşi o slăbiciune în această preocupare. Există un lucru care este acceptat ca ceva intelectual, dar care nu este acceptat şi din punct de vedere emoţional. De aceea e nevoie ca psihiatria să nu vorbească despre om ca despre unul, care nu are nevoie de a se emoţionaliza prin intermediul dogmelor.

Omul are nevoie de ceremonii şi de ritual, de fantezie şi de încântare. Psihiatria, în ciuda tuturor lucrurilor bune, fură omului minunea şi fantezia care este religia, pe care i-o furnizează trecutul.

Satanismul, realizând nevoile curente ale oamenilor, simte că e nefiresc golul dintre *religie* şi *psihiatrie*. Filosofia satanică *combină* fundamentele psihologiei şi ale binelui cu emoţionalizarea onestă sau cu dogmele. Ea furnizează oamenilor ceea ce au nevoie pentru fanteziile lor. Nu e nimic greşit în faptul de a avea dogme, care nu au nicio bază sau idei şi acţiuni, care sunt cu totul împotriva naturii umane.

Este foarte uşor să treci de la o parte a baricadei la alta. Dacă toţi cei vinovaţi îşi întorc vinovăţia într-un avantaj, atunci ei se descotorosesc de nevoia de vindecare intelectuală a psihicului şi prin asta se vindecă de auto-reprimări.

Satanismul este singura religie cunoscută de către om, care îl acceptă pe om aşa cum este el şi care promovează întoarcerea raţională spre lucrul rău ca lucru bun, mai degrabă decât să elimine lucrul rău.

De aceea, după o evaluare intelectuală a problemelor noastre vizavi de bunul simţ şi vizavi de ceea ce spune psihiatria despre noi, dacă nu te emoţionalizezi de sub imperiul vinovăţiei şi nu îţi pui teoriile în acţiune, nu faci decât să lucrezi la auto-învinovăţirea ta.

A-ţi pune în act instinctele naturale înseamnă a face ceva fără sentimentul vinovăţiei, fără urgia de a te simţi vinovat. Acest lucru pare a fi o contradicţie în termeni, dar, dacă te gândeşti la acest lucru, vinovăţia poate că s-a adăugat ca un impuls al simţurilor. Adulţii ar trebui să ia lecţii de la copii. Copilul îşi găseşte o mare încântare în ceea ce face, pentru că nu merge cu presupuneri.

Da, timpurile se schimbă, dar omul nu [*Yes, times have changed, but man hasn't*]. Fundamentele satanismului au existat dintotdeauna. Singurul lucru care este *nou* este forma de organizare a religiei, care de fapt are o bază în omul din toate timpurile.

De secole, imense mormane de stânci, de beton, de mortar şi de oţel s-au construit pentru abstinenţa oamenilor. În aceste mari vremuri, oamenii au încetat să se mai bată cu ei înşişi şi îşi consumă timpul cu zidirea de temple pentru plăcerea oamenilor.

Deşi timpurile sunt altele şi vor fi mereu altele, omul rămâne, în firea sa, acelaşi. De două mii de ani oamenii s-au simţit vinovaţi de ceva ce ei nu a făcut. Am obosit să ne tot refuzăm plăcerile vieţii şi acum ne ocupăm de ele. Astăzi, ca întotdeauna, omul are nevoie să se bucure de sine aici şi acum, în locul unei aşteptate răsplătiri în cer [*Today, as always, man needs to enjoy himsef here and now, instead of waiting for his rewards in heaven*].

Deci, de ce să nu avem o religie bazată pe indulgenţă? Cu siguranţă, aceasta este identică cu cea mai bună natură. Nu trebuie să mai implorăm [mila], ca nişte oameni slabi, cu cutremurare, înaintea unui „Dumnezeu" nemilostiv, pe Care nu Îl interesează dacă suntem vii sau morţi [*We are no longer supplicating weaklings trembling before an unmerciful „God"*

who cares not whether we live or die]. Noi avem respect de sine, suntem oameni mândri. Noi suntem satanişti!

Cap. 4. Iadul, diavolul şi cum să-ţi vinzi sufletul

Satana, cu certitudine, a fost cel mai bun prieten al bisericii dintotdeauna, pentru că el a ţinut-o în funcţie în toţi aceşti ani. Falsa doctrină a Iadului şi Diavolul, [realităţi] inventate de către Bisericile protestante şi catolice s-au dezvoltat prea mult. Fără mâna diavolului, religioşii mâinii drepte nu aveau cu ce să-şi înspăimânte adepţii.

„Satana vă duce în ispită”, „Satana este prinţul răului”, „Satana este vicios, crud, brutal”, deci temeţi-vă! „Dacă veţi cădea în ispita diavolului, veţi suferi veşnica pedeapsă şi veţi arde în Iad”.

Înţelesul semantic al Satanei este acela de *adversar* sau de *împotrivitor* sau de *acuzator*. Cel mai cunoscut cuvânt, *dracul*, vine de la indianul *devi* şi înseamnă *zeu*.

Satana reprezintă opoziţia faţă de toate religiile care frustrează şi condamnă oamenii pentru instinctele lor naturale. Lui i s-a dat semnificaţia de *rău* fiindcă reprezintă carnalitatea, terestrul, aspectele vieţii mundane.

Satana, şeful demonilor în lumea occidentală, a fost la început un înger, care a avut datoria să raporteze lui Dumnezeu delincvenţele umanităţii. Nu mai departe de secolul al 4-lea el a început să fie pictat ca o divinitate rea, care e om şi animal, cu coarne de ţap şi copite.

Înainte de creştinism el a avut numele de *Satana*, *Lucifer* etc., adică partea carnală a naturii umane asupra căreia guvernează, printr-un dumnezeu numit *Dionisios* sau *Pan*, pictat de către greci ca un satir sau ca un faun.

Pan a fost la început un *băiat bun* şi simboliza fertilitatea şi fecunditatea. Oricând o naţiune capătă o nouă formă de guvernământ, eroii trecutului devin nişte nemernici pentru cei din prezent. La fel e şi în cazul religiei. Vechii creştini credeau că zeităţile păgâne erau *demoni* şi că aceia îi foloseau în „magia neagră”. Evenimentele cereşti miraculoase erau denumite sub numele de „magie albă”: aceasta fiind *singura* distincţie dintre cele două [51].

---

[51] În sensul că ar fi fost ambele acelaşi lucru, vrea să spună autorul.

Vechii zei nu au murit, ci ei au coborât în Iad şi au devenit *demoni*. *Sperietoarea*, *spiriduşul* sau *coşmarul* sunt folosite pentru a speria pe copii şi în limba slavonă *Bog* înseamnă *dumnezeu*, iar *Bhaga* în limba indiană.

Cei care venerau plăcerile mai înainte de apariţia creştinismului au fost condamnaţi de către noua religie. Se cere întotdeauna o mică schimbare, pentru ca să transformi coarnele şi copitele despicate ale lui Pan într-un drac foarte convingător. Caracteristicile lui Pan nu au fost schimbate deplin prin încercarea de a pedepsi venerarea lui ca păcat şi nici nu a avut loc o metamorfozare deplină a acestuia.

Asocierea ţapului cu Diavolul se regăseşte în Biblia creştină, unde, în cea mai sfântă zi a anului, în ziua ispăşirii, se serba prin alegerea a doi ţapi, „fără cusur" şi era oferit unul Domnului iar altul lui Azazel.

Ţapul care purta păcatele oamenilor era lăsat să plece în deşert şi devenea astfel un „ţap ispăşitor [*scapegoat*]". Aceasta este *cutuma ţapului*, care e încă folosită în casele de ceremonii şi astăzi, după cum a fost în Egipt, unde în fiecare an era sacrificat unui Dumnezeu.

Înfăţişările demonilor sunt multiple şi originile reprezentărilor lor sunt diverse. În realizarea ritualului satanic *nu* avem de-a face cu chemarea demonilor. Această practică este urmărită numai de către cei, care se tem să cheme forţa lor.

Se presupune, că demonii sunt spirite care doresc răul şi că au capabilitatea de a-i ataca pe oameni sau de a strica evenimentele la care ei participă. Cuvântul grecesc, care vizează pe *demon* înseamnă *duh apărător* sau *inspirator* [al omului] şi, cu siguranţă, că teologii au inventat cu timpul, faptul că aceste legiuni de duhuri inspiratoare sunt, cu toate, *rele*.

Un indiciu al fricii „magicienilor" căii mâinii drepte este această practică a chemării unui demon [care se presupune că este o creatură rea] pentru a face ceva la porunca lor. Presupunându-se că aşa arată un demon, el se prezintă numai ca un slujitor al diavolului şi ca cineva, care se supune uşor.

Ştiinţa ocultă [*occult lore*] vorbeşte însă numai despre o *protecţie* foarte mare sau despre o nebunească nebunie a

vrăjitorilor, care încearcă să cheme pe însăşi Diavolul. Satanistul nu cheamă însă pe „cei mai mici” dintre demoni, ci invocă cu neruşinare pe cei pe care oamenii îi numesc *armata Iadului*, călcând astfel cea mai mare interdicţie, pentru că cheamă pe *diavolii înşişi*!

Teologii au făcut liste întregi cu numele diavolilor şi, cum era de aşteptat, şi liste care conţin nume sau origini ale dumnezeilor şi ale zeităţilor, care fac parte, în marea lor majoritate însă, din Palatul Împărătesc al Iadului:

Cei 4 principi încoronaţi ai Iadului

Satana [cuv. ebraic] = adversarul / duşmanul, potrivnicul, acuzatorul, Domnul focului, infernul, miazăzi.

Lucifer [cuv. latin] = cel plin de lumină, luminătorul, aerul, steaua dimineţii / luceafărul de dimineaţă; răsăritul.

Belial [cuv. ebraic] = fără stăpân, josnicia pământului, independentul, miazănoapte.

Leviatan [cuv. ebraic] = şarpele din adâncuri, marea, apusul.

Nume infernale

Gheena [cuv. ebraic] = distrugătorul

Adramalec = diavolul samarinenilor

Ahpuc = diavolul maiaşilor

Ahriman = diavolul mazdeenilor

Amon = zeul egiptean al vieţii şi al reproducerii, care avea cap de berbec.

Apollion = Satana al grecilor, mai marele demonilor

Asmodeu = diavolul plăcerii şi al trăirii în desfătări la evrei, iniţial fiind „instrumentul judecăţii”.

Astarot = zeiţa feniciană a desfrânării, echivalentul lui Iştar a babilonienilor.

Azazel = un cuvânt ebraic, care desemnează pe cel priceput să facă arme de război. El este însă cel care inventează cosmeticele.

Baalberit= Domnul cananeilor, care devine, mai apoi, diavol.

Balaam = diavolul ebraic al zgârceniei şi al lăcomiei.

Bahomet = venerat de templieri ca un simbol al Satanei.

Bast = zeiţă egipteană a plăcerii reprezentată sub forma unei pisici.

Beelzebub = cuvânt ebraic, care desemna pe Domnul muştelor, care va fi reprezentat sub forma simbolică a unui scarabeu.

Behemot = era o personificare a Satanei la evrei, reprezentat sub forma unui elefant.

Beherit = numele siriac al Satanei

Bile = zeul celtic al Iadului

Chemos = zeul naţional al moabiţilor, care va deveni mai apoi un diavol.

Cimerii = armăsari, nişte cai negri care conduceau Africa.

Coiotul = diavol indiano-american

Dagon = diavolul răzbunării sau diavolul mării la filisteni.

Dambala = un dumnezeu şarpe în credinţa voodoo.

Demogorgon = un nume grec al diavolului şi despre care se spunea, că nu poate fi cunoscut decât de către morţi.

Diavolul = un cuvânt grecesc, care înseamnă: *a curge înapoi*.

Dracula = numele românesc al diavolului[52].

Emma-O = conducătorul iadului la japonezi.

Evronimus = prinţul morţii la greci.

Fenriz = fiul lui Loki, pictat sub forma unui lup.

Gorgo = prescurtare de la *Demogorgon*, un nume grecesc dat diavolului.

Haborim = un sinonim ebraic al numelui Satanei.

Hecate = zeiţă grecească a lumii subpământene şi a vrăjitoriei.

Iştar = zeiţa babiloniană a fertilităţii.

Kali = pentru hinduşi este fiica lui Shiva şi marea preoteasă a bandiţilor.

---

[52] Şi iată cum autorul ne bagă în seamă şi pe noi, românii, spunând că Dracula e, de fapt, denumirea diavolului în ţara noastră şi nu numele unui domnitor român!

Lilith = un diavol feminin al evreilor şi prima soţie a lui Adam, care l-a învăţat să facă funii.

Loki = diavolul teutonilor

Mamona = zeul aramaic al bogăţiei şi al îmbogăţirii

Mania = zeiţa etruscă a Iadului

Mantus = zeul etrusc al Iadului

Marduc = zeul cetăţii Babilon

Mastema = sinonim ebraic al lui Satana

Melec Taus = diavolul iezidiţilor

Mefistofel = un nume grecesc, care înseamnă: *Cel care evită lumina*. Vezi *Faust*.

Metztli = zeiţa aztecă a nopţii

Mictian = zeul aztec al morţii

Midgard = fiul lui Loki, pictat ca şarpe.

Milcom = diavolul amonit

Moloh = diavolul fenicienilor şi cananiţilor

Mormo = cuvânt grecesc, care desemnează pe *Regele vampirilor*, soţul Hecatei.

Naamah = diavolul ebraic feminin al seducţiei

Nergal = zeul babilonian al Hadesului

Nihasa = diavolul la indiano-americani

Nija = zeul polinezian al adâncurilor

O-Yama = numele japonez al Satanei

Pan = zeul grec al plăcerii, mai apoi desemnat drept: *puterea diavolului*.

Pluto = zeul grec al lumii de dedesubt

Prosperine = regina greacă a lumii subpământene

Pwcca = numele Satanei la locuitorii din Ţara Galilor.

Rimmon = diavolul sirian închinat în Damasc.

Sabazios = nume frigian, zeu identificat cu *Dionisos*, închinat sub forma unui şarpe.

Saitan = nume enohian, echivalentul Satanei.

Sammael = nume ebraic, care înseamnă: *Veninul lui Dumnezeu*.

Samnu = un diavol cinstit în Asia Centrală

Sedit = diavol indiano-american

Set = diavolul egiptean

Shaitan = nume arabic al Satanei

Shiva = nume hindus şi înseamnă: *Distrugătorul*.

Supai = zeul lumii subpământene la incaşi.

T'an-mo = numele diavolului în China, al diavolului invidiei şi al plăcerii.

Tchort = numele rusesc al Satanei sau a „zeului negru".

Tezcatlipoca = zeul aztec al Iadului

Thamuz = zeul sumerian, care va deveni, mai apoi, putere diavolească.

Thoth = zeul egiptean al magiei

Tunrida = demon feminin al scandinavicilor

Tiphon = nume grecesc, personificare a Satanei.

Yaotzin = zeul aztec al iadului

Yen-lo-Wang = conducătorul Iadului la chinezi.

Diavoli au făcut parte din religie întotdeauna iar, o parte dintre ei, au caracteristici animale, evidenţă care arată, că omul nu poate să nege faptul, că este şi el un animal, căci ceea ce face nu serveşte, decât să îşi mărească egoul. Porcul a fost dispreţuit de către evrei şi egipteni. El simboliza însă pe zeii Frey, Osiris, Adonis, Persefona, Atis şi Demeter şi se sacrificau lui Osiris şi Lunii. Însă, în timp, el a devenit un diavol. Fenicienii se închinau unui dumnezeu muscă, Baal, care va deveni diavolul Beelzebub. Baal şi Beelzebub sunt identici cu gândacul de băligar sau scarabeul egiptenilor, care învia, la fel ca pasărea mitologică fenix din propria ei cenuşă.

Vechii evrei credeau, datorită contactului lor cu perşii, că există două mari forţe în lume, Ahura-Mazda, zeul focului, al luminii, al vieţii şi al bunătăţii şi Ahriman, şarpele, zeul întunericului, al distrugerii, al morţii şi al răului. Acestea sunt doar câteva exemple, nu numai de demoni reprezentaţi de oameni ca animale, ci şi despre faptul, că exista nevoia de a jertfi animale curate zeilor şi apoi de a-i retrograda ca *demoni*[53].

În timpul Reformei, în sec. al 16-lea, dr. Johann Faustus, care era alchimist, descoperă o metodă de a chema un demon din Iad, pe Mefistofel, şi de a încheia un pact cu el. El semnează cu sângele său un contract cu diavolul, în care îşi dă sufletul lui Mefistofel în schimbul redării tinereţii sale şi acesta devine tânăr. Când Faust era însă pe patul morţii, el se

---

[53] În timp *zeii* deveneau *demoni*, erau consideraţi drept *demoni* de către admiratorii lor.

retrage în camera sa şi aruncă în aer laboratorul său. Această istorie este un protest împotriva ştiinţei, a chimiei şi magiei.

Dar Satanistul nu trebuie să îşi vândă sufletul Diavolului sau să facă un pact cu Satana. Această ameninţare au născocit-o creştinii, pentru ca să-i terorizeze pe oameni şi aceştia să nu se depărteze de la turmă. Printr-o ameninţare cu degetul şi printr-o voce înfricoşătoare ei îi învaţă pe cei care îi urmează, că dacă cad în ispitele Satanei şi trăiesc potrivit voii lor naturale, atunci or să plătească pentru plăcerile păcătoase prin care şi-au dat sufletele Satanei şi vor suferi în Iad pentru veşnicie.

Oamenii sunt conduşi ca să creadă, că sufletul curat este un paşaport pentru viaţa veşnică. Profeţii evlavioşi învaţă, că omul trebuie să se teamă de Satana. Dar ce mai înseamnă atunci: *să te temi de Dumnezeu*? Dacă Dumnezeu este *milostiv*, de ce oamenii trebuie să se teamă de El? Dacă noi credem, nu există altă cale ca să scăpăm de teamă? Iar dacă te temi de Dumnezeu, de ce nu te „temi de Satana” şi, nu în ultimul rând, de distracţie, dacă ţi-e teamă să renegi fiinţa lui Dumnezeu? Fără o astfel de frică angro a oamenilor religioşi nu ar exista nimic, prin care să aibă putere asupra adepţilor lor. Zeiţa teutonică a morţii şi fiica lui Loki era numită *Hel*, care era un zeu păgân al torturii şi al pedepsei. Al doilea *l* [pentru a forma *Hell* = Iad, în engleză n.n.] a fost adăugat în Vechiul Testament, când acesta a fost scris.

Profeţii care au scris Biblia nu au cunoscut cuvântul *Hell* / *Iad*. Ei foloseau cuvântul ebraic *Şeol* şi grecescul *Hades*, care înseamnă *Moarte / Mormânt*. De asemenea grecii foloseau cuvântul *Tartar*, care e locul de suferinţă al îngerilor căzuţi, lumea subpământeană sau *Gheena*, care era o vale lângă Ierusalim, unde domnea Moloh şi unde gunoiul era adunat şi ars. De aici a evoluat ideea Bisericii creştine, că există „foc şi pucioasă” în Iad.

Iadul protestant şi cel catolic sunt locuri de pedeapsă veşnică. Însă catolicii cred şi în *Purgatoriu*, unde sufletele stau un anume timp şi în *Limb* unde merg sufletele nebotezate. Iadul budist se împarte în 8 părţi, primele şapte fiind locuri ale expierii. Descrierea bisericească a Iadului este cea a unui loc înfricoşător din cauza focului şi a chinului.

Infernul lui Dante şi tărâmurile nordice s-au gândit, ca nişte regiuni pline de gheaţă, ca un gigantic frigider.

Însă, cu toate ameninţările lor cu veşnica osândă şi cu frigerea sufletului, misionarii creştini nu au făcut mare lucru, pentru că nu mulţi înghiţeau prostiile lor. Plăcerea şi durerea, ca şi frumuseţea, sunt în ochii care privesc. Şi astfel, când misionarii s-au aventurat până în Alaska şi au ameninţat pe eschimoşi cu chinurile Iadului şi cu lacul de foc arzător, care îi aşteaptă pe păcătoşi, ei au întrebat cu nerăbdare: *Cum putem ajunge acolo?!*

Mulţi satanişti nu acceptă pe Satana ca pe o fiinţă antropomorfă, care să aibă copite despicate, o coadă ţepoasă şi coarne. Ei îl reprezintă pe Satana, mai degrabă, ca pe o forţă a naturii, ca pe puterile întunericului, căci au fost numite astfel, fiindcă nicio religie nu *a scos* aceste forţe din întuneric.

Însă noi nu suntem în stare să aplicăm o terminologie tehnică acestei forţe. E vorba despre nişte resurse nefolosite [ale omului n.n.], pe care puţini oameni pot să le folosească, fiindcă nu au puterea să folosească acest mijloc, fără ca mai întâi să coboare în ei şi să facă, ca acele reusurse să explodeze în afară.

De aceea e nevoie să aprofundăm în mod continuu faptul, de ce îşi renegă mulţi oameni acest bagaj important al lor, ale cărui faţete le rămân necunoscute şi pe care sataniştii au ales să îl numească: *Satana*.

Satana ca zeu, semi-zeu, mântuitor personal sau oricum altumva am vrea să îl numim a fost inventat de către fondatorii diverselor religii de pe faţa pământului numai cu un singur scop: ca să precizeze fiecărui om, care sunt aşa numitele *activităţi* sau *situaţii rele* de aici, de pe pământ. În consecinţă, tot ceea ce rezultă din plăcerile psihice şi mentale a fost definit ca *rău*, prin aceasta asigurându-se, că această viaţă e trăită de fiecare sub imperiul vinovăţiei.

Astfel, dacă *răul* e numele pe care l-au dat [acestor lucruri n.n.], atunci răul suntem noi şi care-i problema?! Veacul satanic este acum! De ce să nu profităm de el şi de VIAŢĂ?

Cap. 5. Dragoste şi ură

SATANISMUL reprezintă bunătatea celor care merită în locul dragostei, care se risipeşte pe nerecunocători. Voi nu puteţi iubi pe oricine şi e ridicol să credeţi că puteţi să faceţi asta. Dacă iubiţi pe oricine şi orice atunci vă pierdeţi puterea naturală de selecţie şi veţi rămâne cu o sărmană putere de a judeca carcterul şi calităţile [unui om sau ale unui lucru n.n.].

Căci dacă foloseşti ceva în mod liber, atunci îi pierzi adevăratul înţeles. De aceea, satanistul crede că aceia iubesc cu putere şi în mod complet, care slujesc iubirii lor [prin ceea ce fac n.n.] şi care nu întorc celălalt obraz duşmanilor lor!

Iubirea e unul dintre cele mai intense sentimente simţite de către om. A te forţa să trăieşti o dragoste nediscriminatorie [pentru oameni n.n.] este ceva foarte a-natural. Iar dacă vei încerca să iubeşti pe oricine, atunci nu vei minimaliza sentimentele celor care merită iubirea ta.

Dacă ne reprimăm ura putem să ajungem la multe indispoziţii psihice şi sentimentale. Însă, dacă învăţaţi să direcţionaţi ura pe care o aveţi spre cei care o merită, atunci vă veţi elibera de aceste indispoziţii sentimentale, pentru că e nevoie să scoateţi ura afară, pentru cei pe care îi iubiţi.

Şi nu a existat niciodată o mare „dragoste”, care să determine istoria lumii, fără să nu omoare o mulţime de oameni. Şi noi trebuie să ne asumăm acest lucru, ca o dovadă a modului cum au fost iubiţi aceia.

Fiecare ipocrit, care a trăit pe faţa acestui pământ, a pregătit pungi cu dragoste. Fiecare fariseu religios a pretins că îşi iubeşte vrăjmaşii, deşi, în acelaşi timp, se consola cu ideea că *Dumnezeu îi va pedepsi*.

În loc să admită că sunt capabili să urască mizantropia duşmanilor lor şi să-i trateze în maniera în care aceştia o merită, ei spun: „Există [această ură n.n.], dar, prin harul lui Dumnezeu, eu pot [să fac acest lucru: să-mi iubesc vrăjmaşii n.n.] şi că „se roagă” pentru ei.

Dar, de ce ne umilim şi ne depreciem pe noi înşine prin astfel de comparaţii nepotrivite? Satanismul a fost gândit ca sinonim cu *barbaria* şi *sălbăticia*. Şi aceasta, numai pentru că oamenii se temeau să vadă în faţă adevărul. Iar adevărul este

ceea ce este fiinţa umană şi nu blândeţea şi dragostea. Iar satanistul, pentru că admite că e capabil, în acelaşi timp, să iubească *dar şi* să urască, este considerat odios.

Însă, dimpotrivă, dacă el e capabil să dea urii sale exprimări rituale, atunci este *cu atât mai mult* capabil să iubească şi să aibă cel mai adânc mod de a iubi.

Prin admiterea şi recunoaşterea onestă a faptului, că suntem capabili să simţim, deopotrivă, ură şi dragoste, prin aceasta nu le confundăm pe una cu alta. Fără să fim în stare să avem unul dintre cele două sentimente, noi nu putem avea, *în mod deplin*, experienţa celuilalt.

Cap. 6. Sexul satanic

S-a stârnit o mare controversă vizavi de faptul cum văd sataniştii „dragostea liberă [*free love*]". În mod frecevent se presupune, că activitatea sexuală este cel mai important factor al religiei satanice şi că dorinţa de a participa la orgiile sexuale este una dintre precondiţiile pentru a deveni *satanist* [*It is often assumed that sexual activity is the most important factor of the Satanic religion, and that willingness to participate in sex-orgies is a prerequisite for becoming a Satanist*.].

Însă acest lucru este departe de a reprezenta adevărul! Pentru că, în fapt, oportuniştii, care nu au căutări sataniste adânci, dacă nu găsesc aici aspectele sexuale se simt descurajaţi din punct de vedere sentimental.

Satanismul s-a făcut avocatul libertăţii sexuale, însă în adevăratul sens al cuvântului. Dragostea liberă, ca şi concept satanist, înseamnă, *cu acurateţe*: libertatea de a fi credincios ţie însuţi sau acceptarea dorinţelor tale sexuale împreună cu mulţi alţii, în măsura în care tu simţi necesar să îţi satisfaci nevoile tale personale.

Satanismul nu încurajează activităţile orgiastice sau legăturile extramaritale pentru cei care nu le consideră *naturale*. Pentru mulţi, poate fi foarte a-natural şi dezavantajos faptul de a fi necredincios cu soţul pe care şi l-au ales. Alţii, dimpotrivă, se pot simţi frustraţi, dacă sunt legaţi sexual numai de o singură persoană.

Fiecare persoană trebuie să decidă pentru sine ce formă de activitate sexuală e mai bună pentru nevoile sale personale. Trădarea ta [de către soţ n.n.] te forţează să fii adulterin sau să ai parteneri sexuali, deşi nu te-ai căsătorit, pentru ca să o dovedeşti altora sau, mai rău, ţie însuţi. Dar, dacă te-ai emancipat vizavi de vinovăţia sexuală considerată drept *păcat*, prin standarde satanice, atunci părăseşti anumite nevoi sexuale care nu te împlinesc, fiindcă ai fost adâncit în sentimentul vinovăţiei.

Mulţi dintre cei care sunt preocupaţi în mod constant ca să-şi demonstreze emanciparea faţă de vinovăţia sexuală, sunt ţinuţi în *cea mai mare* robie sexuală, în comparaţie cu cei care

acceptă, în mod firesc, activitatea sexuală ca o parte naturală a vieţii lor şi nu fac mare tam-tam cu libertatea lor sexuală.

Spre exemplu, este foarte cunoscut faptul, că nimfomana (şi fiecare bărbat doreşte fete şi eroine focoase în romane) nu are libertate sexuală, ci este frigidă şi trece de la un bărbat la altul, fiindcă trăieşte cu inhibiţia că trebuie *întotdeauna* să fie complet satisfăcută sexual.

O altă idee greşită este aceea că, dacă intri într-un grup sexual prin aceasta ajungi să obţii şi eliberare ta sexuală. Toate grupurile de astăzi care practică *sexul liber/dezangajat* au doar un singur lucru în comun şi anume: faptul că descurajează fetişismului sau relaţiile aberante/deviante.

Astăzi, cel mai puternic exemplu de sexualitate nonfetişizată este acea „libertate", care are un tipar comun. Fiecare participant la o orgie sexuală se dezbracă de toate hainele, după exemplul unuia dintre ei şi mecanismul desfrânării urmează exemplul unuia dintre aceştia[54].

Niciunul dintre participanţi nu se consideră mai *emancipat* sexual decât alţi memebrii ai grupului, ceea ce denotă înregimentarea şi infantilismul lor, pentru că echivalează *uniformismul* cu *libertatea*.

Satanistul însă înţelege, că dacă eşti un cunoscător în ale sexualităţii, atunci adevărata libertate/eliberare sexuală înseamnă eliberarea de ideea de vină/de greşeală/ de păcat. El nu se simte eliberat de aşa-numita *revoluţie sexuală*, după cum nu se simte nici ruşinat, în mod fals, la nivel social.

Aceste cluburi de sex liber greşesc cu toate din punctul de vedere ale libertăţii sexuale, prin aceea că ele cred, că activitatea sexuală nu poate fi expresia unei individualităţi şi a unor persoane cu fetişuri. Însă libertatea sexuală nu se poate dobândi la nivelul unei organizaţii.

Satanismul scuză orice tip de activitate sexuală prin care se satisfac dorinţele individuale, fie că e vorba de heterosexualitate, homosexualitate, bisexualitate sau oricare altă alegere sexuală.

---

[54] Filmele pornografice din departamentul *orgii sexuale* în anii '80 mergea pe acest calapod: a unei sexualităţi în grup, care era dictată de unul dintre ei, în special de o femeie. Probabil e un *obicei* de la jumătatea secolului al XX-lea, dacă autorul ştia despre el.

Satanismul scuză însă şi orice fetiş sau deviaţie sexuală, care se referă la viaţa voastră sexuală, atâta timp cât nu implică pe cineva, care nu doreşte să fie implicat în cadrul ei.

Prevalenţa comportamentului deviant şi/sau fetişizant ţine în societatea noastră de etapa, când eram posesorii unei imaginaţii sexuale naive. Căci există mai multe variante de sexualitate decât cunoaşte acela, care nu are perspicacitate sexuală şi anume: travestismul, sadismul, masochismul, urolagnia[55], exhibiţionismul.

Fiecare formă de fetişism – fiindcă mulţi sunt uimiţi de preponderenţa acitivităţii fetişitice în societatea noastră – e considerată o activitate *depravată*, pentru că mulţi susţin, că aceste dorinţe sunt „anaturale".

Însă şi asexualismul e o deviaţie. Şi, mai degrabă, e anormal să ai un ocean de dorinţe sexuale (fără să vorbim aici de boală sau de bătrâneţe sau de o altă raţiune *validă* pentru a avea aşa ceva) decât să ai o sexualitate promiscuuă.

Şi, totuşi, dacă un satanist alegere sublimarea sexuală mai degrabă, decât exprimarea sexualităţii sale, aceasta este, pe deplin, o alegere personală. În multe cazuri de sublimare sexuală sau de asexualism orice încercare de emancipare sexuală e o dovadă a dezastrului pe care îl produce asexualismul[56].

Asexualii sunt de obicei oameni cu sexualitate sublimată din cauza locurile de muncă pe care le au sau a hobbyurilor proprii. Toată energia şi-o canalizează spre acestea, energie care, în mod normal, se pierdea în activităţi sexuale.

Dacă o persoană consideră interesele sale sociale mai presus decât cele sexuale, atunci acest efort se justifică şi nu e condamnabil. Dar această persoană recunoaşte, că această lipsire a sa de sexualitate este *o sublimare sexuală*.

Fiindcă, dacă nu dai voie dorinţelor sexuale ca să se exprime, multe dorinţe sexuale tainice nu vor progresa niciodată de la stadiul de fantezii sexuale personale.

Nevoia de a te elibera de ceea ce te conduce în mod silit este pentru un mare număr de oameni un motiv de a căuta

---

[55] Sexualitatea în care actul sexual se termină prin urinarea pe trupul celuilalt.

[56] Pe scurt, autorul nostru vrea să ne spună, că ascetismul sexual înseamnă o *traumă* şi nu *o eliberare*, *o purificare de patimi*.

metode în acest sens. Dar, cum activitatea fetişistică nu se exteriorizează în mod marcant, atunci sexualitatea nesofisticată pare a nu exista.

Şi voi da exemple de tehnici ingenioase adesea folosite: Bărbatul travestit se va răsfăţa în cadrul fetişului său, prin folosirea curentă a hainelor femeieşti, în toate activităţile curente pe care le va întreprinde. Sau, femeia masochistă, va putea să poarte o haină de cauciuc mai mică sau mai mai mare pe dedesubt, care să îi asigure o plăcere sexuală, pe care disconfortul fetişistic i-l poate oferi zilnic, fără ca cineva să ştie acest lucru.

Un asemenea lucru se petrece cu un îmblânzitor de animale, dar se pot da foarte multe alte exemple.

Satanismul încurajează orice formă de exprimare sexuală pe care ne-o dorim, atâta timp cât nu rănim pe alţii prin intermediul ei. Această afirmaţie trebuie clarificată, pentru ca să nu fie prost înţeleasă.

Prin a nu răni sau a nu jigni pe altul, nu înţelegem şi rana neintenţionată, ci faptul de a nu forţa pe cei care nu sunt de acord cu privire la o a anume activitate sexuală, pentru că neliniştea lor priveşte tocmai acel tip de sexualitate privit sub raport moral.

E normal că vei evita să ofensezi pe alţii, care au un mare respect faţă de tine, manifestând faţă de ei această pudicitate prietenească, care ţine de conjunctură. Însă, dacă vei dori, în mod sincer, ca să nu îi răneşti şi, în ciuda eforturilor tale, în mod accidental, vei face acest lucru, nu poţi fi făcut responsabil pentru ceva anume.

De aceea nu trebuie să vă simţiţi vinovaţi faţă de orientările voastre sexuale sau faţă de cei pe care îi răniţi din cauza acestora. Dacă în mod constant vă e teamă să nu supăraţi pe cineva, prin pudoarea pe care o manifestaţi faţă de sex, atunci nu vă puteţi emancipa nicidecum faţă de autoculpabilizarea sexuală[57].

Oricum scopul nu este acela de a căuta să îţi etalezi permisivitatea.

---

[57] Adică nu se pot dezbăra de ideea că sexualitatea extra-maritală e un păcat, adică de mustrarea conştiinţei pentru păcatele lor.

O altă excepţie de la regulă îi priveşte pe cei care au manifestări masochiste[58]. Un masochist îşi derivă plăcerea din *existenţa* durerii. Astfel masochistul *îşi neagă* plăcerea prin durere, suferind la nivel psihic mai mult decât un non-masochist.

Povestea adevărată a cruzimii sadice se rezumă la rugămintea: *bate-mă!*, pe care o face, cu sadism, masochistul. Cel care nu are pic de milă faţă de sadic îi spune: *Nu!* Însă, dacă o persoană vrea ca să fie lovită şi iubeşte suferinţa, atunci nu există nicio raţiune, pentru care să nu îi satisfaci acesteia dorinţa.

În mod curent, prin cuvântul *sadic*, este descris cel care îşi obţine plăcerea din cauză că e brutalizat fără milă. Însă acum trebuie să îl vedem pe un *adevărat sadic* ca pe un om selectiv. El trebuie să aleagă cu atenţie şi cu mari rezerve victimele potrivite, pentru ca să îi producă o mare încântare faptul de a produce dureri pe măsura aşteptărilor sale.

Sadicul bine orientat este un epicurean atunci când vine vorba de a-şi consuma energia proprie într-un mod plăcut. Dacă cineva nu are puterea să admită că este un masochist şi că se bucure de a fi făcut sclav şi biciuit, atunci adevăratul sadic e bucuros să facă acest lucru.

Afară de aceste excepţii enumerate mai sus, sataniştii nu doresc să îi rănească, în mod intenţionat, pe alţii şi prin aceasta să le încalce drepturile lor sexuale. Dacă încercaţi să vă impuneţi altora cu forţa dorinţele sexuale nu vor fi bine primite avansurile voastre, pentru că afectaţi prin aceasta libertatea *lor* sexuală.

De aceea satanismul nu este un avocat al violului, al molestărilor de copii, al profanării sexuale a animalelor sau a altor forme de activitate sexuală, care se face fără participarea voită a acelora, din cauza naivităţii sau a unui fel anume de intimidare.

Dacă toate părţile implicate sunt oameni maturi şi responsabili pentru acţiunile lor şi aceştia doresc ca să se angajeze într-o formă anume de exprimare sexuală – *indiferent dacă ea este considerată, în mod curent, un lucru*

---

[58] Care au plăcere sexuală numai în urma torturării şi înjosirii lor de către partenerul sexual.

tabuu – atunci nu există nicio raţiune, pentru care ei trebuie să îţi reprime pornirile lor sexuale.

Dacă sunteţi conştienţi de toate implicaţiile, avantajele şi dezavantajele [care survin de aici n.n.], şi sunteţi siguri că prin acţiunile voastre nu veţi răni pe cineva, care nu doreşte să fie rănit sau să fiţi rănit, nu există niciun motiv atunci, ca să vă suprimaţi preferinţele voastre sexuale.

După cum, doi oameni nu vor să ţină o dietă la fel sau nu preferă acelaşi fel de mâncare, tot la fel gusturile şi dorinţele sexuale sunt diferite de la o persoană la alta. Nicio persoană şi nici societatea nu are dreptul să limiteze preferinţele sexuale sau frecvenţa actelor sexuale ale altei persoane.

Sexualitatea proprie nu poate fi judecată decât în contextul fiecărei persoane în parte. De aceea, ceea ce pentru o persoană este corect şi moral din punct de vedere sexual foate fi un lucru frustrant pentru alta. Şi viceversa e tot la fel de valabilă. O persoană poate avea un mare apetit sexual şi, din acest motiv, ar fi nedrept ca să îl comparăm cu al alteia, care e mai scăzut, fiindcă există bărbaţi cu un apetit sexual de nestăpânit, dar, care au femei cu nevoi sexuale, care nu pot să îi satisfacă.

De aceea este nedrept ca el să îi ceară ei, ca să îi răspundă, în mod entuziast, la cerinţele lui. Ci, pentru aceasta, ea ar trebui să fie pe aceeaşi lungime de undă cu el. În cazul când ea nu simte o mare pasiune, ci este, mai degrabă, *pasivă* şi *satisfăcută* sau nu se plânge, atunci acesta poate alege să se elibereze şi în altă parte, fapt care include şi practicile auto-erotice.

Relaţia ideală este aceea în care oamenii sunt plini de dragoste şi sunt compatibili din punct de vedere sexual. Însă, relaţiile perfecte sunt relativ rare. Este important aici ca dragostea spirituală şi cea sexuală să fie – deşi nu e necesar – mână în mână.

Dacă există o reală compatibilitate sexuală, chiar şi limitată, atunci toate dorinţele sexuale vor fi satisfăcute. Şi nu poate exista o mare plăcere sexuală decât atunci, când aceasta derivă din asocierea ei cu o dragoste profundă, dacă sunteţi dotaţi sexual.

Dar dacă nu sunteţi propriu unei altfel de sexualitate, pentru că vă gândiţi la faptul de a nu fi stresaţi de nevoia de a fi compatibili sexual nu e indicat să mizaţi pe dragostea spirituală. Căci se întâmplă frecvent faptul să o avem pe una fără cealaltă[59].

În realitate însă, deşi unul dintre membrii unui cuplu îşi doreşte să aibă relaţii sexuale şi cu alţi parteneri, *fiindcă* îşi iubeşte foarte mult partenerul sau partenera de viaţă, evită să îl / o rănească în vreun fel.

Dragostea spirituală profundă se concentrează asupra iubirii sexuale şi, de aceea, cu siguranţă, că e necesar să ai un ingredient prin care să îşi satisfaci partenerul. Fiindcă orice tabiet sexual, în afara actului sexual sau a masturbării, sunt de fapt suplimente ale erotismului conjugal.

Masturbarea, considerată un tabu sexual [*a sexual taboo*] de către mulţi oameni, crează o problemă de vinovăţie care nu e uşor soluţionată[60]. Şi mai cu atenţie trebuie privit acest subiect, pentru că se constituie într-un ingredient extrem de important [în actul sexual n.n.] care, pentru mulţi, se transformă într-o plăcere magică.

Şi, întrucât Biblia iudeo-creştină vorbeşte despre masturbare ca despre păcatul lui Onan [Fac 38, 7-10], bărbaţii o consideră drept un lucru de mare gravitate şi, în consecinţă, o transformă întru „viciu solitar”.

Însă, deşi prin sexologii moderni s-a tot explicat faptul, că păcatul lui Onan este un simplu *coitus interruptus*, totuşi imaginea proastă a acestei activităţi sexuale s-a creat de-a lungul secolelor printr-o interpretare teologică defectuoasă.

Alături de alte *crime sexuale* de astăzi, masturbarea este una dintre cele mai urgisite activităţi sexuale. De-a lungul ultimului secol, s-au scris imens de multe texte despre consecinţele teribile ale masturbării. Practic, toate bolile psihice sau mentale au fost atribuite acestui rău al măsturbării.

Lipsa de roşeaţă a feţei, răsuflarea sacadată, privirile pe furiş, sânul lăsat, nervozitatea, coşurile de pe faţă sau

---

[59] Adică să avem parte de sexualitate fără a fi compatibili cu partenerul sau partenera noastră.

[60] În anii 60-70 ai secolului al XX-lea, după cum ne spune autorul, masturbarea era un tabu şi nu un *lucru banal*, ca astăzi, în relaţiile intime.

pierderea poftei sunt numai câteva dintre multele caracterisitici presupuse a rezulta din faptul masturbării.

Colapsul psihic şi mintal definitv e asigurat, se produce de la sine, dacă nu există cineva, care să atenţioneze pe un tânăr adolescent, cu privire la toate aceste cărţi.

Descrierile sinistre ale acestor texte pot fi foarte comice, însă, din păcate, nu sunt astfel. Pentru că, deşi prin sexologii, doctorii, scriitorii contemporani, în mare parte, s-a îndepărtat stigmatul de pe actul masturbării, sentimentul profund de vinvovăţie, care a fost introdus prin aceste scrieri, nu a fost eradicat decât parţial.

Un mare număr de oameni, în special categoria de populaţie de peste 40 de ani, nu poate să accepte emoţional, că masturbarea este un act natural şi sănătos, deşi acceptă acest lucru la nivel intelectual. Bărbaţilor de acest tip le repugnă masturbarea, pentru că, în subconştientul lor, au primit această repulsie pe când erau copii.

Însă gândesc faptul, că dacă cineva conştientizează, că această abţinere sexuală e nesănătoasă pentru el, în ciuda tuturor interdicţiilor pe care le cunoaşte, va persista în faptul de a se autosatisface din punct de vedere sexual.

Acest mit absurd[61] al masturbării nu face altceva decât să crească numărul de pacienţi internaţi în instituţiile de boli psihice. Însă rapoartele care se fac la aceste spitale, spun că cei care au ajuns nebuni, au ajuns tocmai pentru că s-au masturbat.

Nimeni însă nu trebuie să oprească pe cineva ca să nu dorească un partener sexual sau să nu fie liber de prejudecăţi în materie de sex. A opri aceste lucruri înseamnă o nebunie cruntă. Pentru că motivele reale pentru care sunt oprite practicile masturbatorii derivă tocmai din nebunia celor care le interzic.

Mulţi oameni însă, mai degrabă, îşi caută parteneri sexuali necunoscuţi, decât să se masturbeze, pentru că au sentimentul acut al vinovăţiei pentru faptele lor. Dar partenerii au şi ei repulsie faţă de masturbare sau teamă faţă de acest lucru, pe care uneori o mărturisesc, deşi cei care îi solicită ca

---

[61] Faptul că *masturbarea e un păcat* şi că *are repercusiuni la nivelul sănătăţii sufleteşti şi trupeşti a omului* făceau parte, pentru autorul nostru, dintr-un *mit absurd*.

parteneri de sex, vin la ei tocmai pentru că au experienţe sexuale cu străini.

Dacă stimularea sexuală e provocată de privirea la alţi parteneri implicaţi într-un act sexual, atunci ei îşi dau drumul, tocmai pentru că îi văd şi pe alţii implicaţi în acte sexuale. Atunci, dacă interzicera masturbării este un lucru vinovat numai când e vorba de un grup, atunci nu ar trebui ca să încerce să ascundă această vină sau să facă uz de ea.

Multe relaţii pot fi salvate, tocmai prin distrugerea [acestei vini profund resimţite n.n.], pentru că numai aşa, cei care sunt implicaţi în ea nu mai simt vreo vină şi vor considera masturbarea drept *un lucru natural*.

Masturbarea e văzută drept un rău, fiindcă plăcera pe care o produce provine dintr-o intenţie „interzisă”, adică prin stimularea cu o mână. Sentimentul vinovăţiei însoţeşte aproape toate actele sexuale pentru că sunt socotite, din punct de vedere religios, drept acţiuni nedomolite/pătimaşe ale omului, pentru că aceste plăceri trebuie să producă numai urmaşi, fapt pentru care se urmăreşte calendarul, pentru a se stabili zilele „sigure” pentru actele sexuale.

Dar nu poţi să te domoleşti cu argumente raţionale, pînă nu te masturbezi. Nu ştiu ce vi s-a spus despre „imaculata concepţie” – deşi cel care are o credinţa oarbă înghite multe inepţii – însă ştiţi foarte bine, că dacă faci un copil, atunci l-ai avut în urma unui contact sexual cu o persoană de sex opus.

Dacă te temi ca nu cumva să săvârşeşti *păcatul originar*, cu certitudine vei simţi o adâncă vinovăţie de fiecare dată când vei face sex *numai* pentru gratificare de sine, adică fără intenţia de a naşte copii.

Satanistul trebuie să înţeleagă pe deplin de ce religioşii declară masturbarea drept un *păcat*. Ca orice alt act natural oamenii trebuie *să-l facă* şi nu să-şi reprime plăcerea. Fiindcă vinovăţia este una dintre faţetele importante ale schemei lor perverse de gândire, prin care îi obligă pe oameni să-şi ispăşească „păcatele”, tocmai prin plata cu care credintează templele abstinenţei.

Însă, chiar dacă o persoană nu e ţinută mult timp sub această povară a religiozităţii sau nu crede în ea, totuşi se observă că omul modern simte ruşine, atunci când e convins de sentimentele sale masturbatorii.

Un bărbat se poate simţi frustrat, dacă se masturbează de unul singur, în comparaţie cu faptul, dacă s-ar masturba în compania unei femei. O femeie se poate autosatisface sexual, dar ea tânjeşte tot timpul după faptul de a fi sedusă. Niciun fals *Casanova* şi nicio falsă *femeie fatală* nu se simt bine, când sunt „reduşi" la faptul de a se masturba pentru a se autogratifica/ autosatisface. Ambii simt că au de-a face cu un *partener* neopotrivit.

Din punct de vedere satanic, gândesc că cel mai bine ar fi să te angajezi într-o fantezie perfectă cu cineva, decât să participi la o experienţă nerentabilă cu o altă persoană.

Când vine vorba de masturbare atunci voi sunteţi cu totul stăpâni pe situaţie. S-a arătat adesea şi este indiscutabil faptul, că masturbarea este o practică pe de-a-ntregul normală şi sănătoasă şi că ea este practicată de toţi membrii regnului animal.

Copiii umani îşi urmează, din instinct, dorinţele lor masturbatorii, *chiar dacă* ei sunt certaţi de părinţii lor, care sunt indignaţi pentru acest lucru. La rândul lor şi aceştia, fără doar şi poate, îşi vor certa *proprii lor* părinţi şi, prin ei, toată linia lor genealogică.

Însă, din păcate, dar lucru complet adevărat, e aceea, că vinovăţia sexuală a părinţilor se va muta, fără modificare, în copiii lor. Din acest motiv, ai salva pe copiii noştri de un destin sexual nenorocit ca acela al părinţilor şi bunicilor noştri e posibil, dacă codul moral pervertit al trecutului e prezentat în mod realist, pentru că el reprezintă un set de reguli pragmatice, care ne-au făcut rigizi, care ne-au distrus pur şi simplu.

Dacă nu ne emancipăm faţă de standardele sexuale ridicole ale societăţii actuale, fapt care include şi aşa-numita *revoluţie sexuală*, nevrozele cauzate de aceşti *torţionari ai regulărilor*[62] se vor perpetua.

Numai o aderare la noua morală umanistă şi raţională a satanismului şi promovarea unei societăţi în care copiii noştri să crească sănătos şi fără consecinţele devastatoare din punct de vedre moral e soluţia, pentru prezenta noastră societate bolnavă.

---

[62] Cei care opresc actele sexuale libere, fără racordare morală.

VII. Nu toţi vampirii sug sânge

SATANISMUL reprezintă responsabilitatea celor responsabili, adică o preocupare pentru vampirii psihici. Mulţi oameni ai planetei practică arta de ai face pe ceilalţi ca să se simtă responsabili şi astfel, să îi îndatoreze fără nicio cauză.

Satanismul le vede pe aceste lipitori [*leeches*] în adevărata lor lumină. *Vampirii psihici* sunt indivizii care sug din alţii energia lor vitală. Acest tip de persoane poate fi găsit peste tot în societatea actuală.

Ei nu fac nimic bun pentru noi şi nici nu ne iubesc şi nici nu sunt prieteni *adevăraţi*. Însă noi ne simţim responsabili faţă de vampirii psihici fără să cunoaştem de ce.

Dacă vă gândiţi cum aţi putea să fiţi victimele unei astfel de persoane, atunci vă voi da câteva indicii simple, ca să vă ajute să constataţi acest lucru.

Pentru ce vă sună sau vă invită cineva la ei, deşi voi nu doriţi acest lucru, decât pentru că ei ştiu, că v-aţi simţi vinovaţi, dacă nu aţi accepta propunerea lor? Sau: de ce găsiţi să faceţi favoruri tot timpul pentru cineva, care nu vă cere acest lucru, deşi face aluzii la el?

Asta pentru că, adesea, vampirul psihic se va folosi de psihologia inversă a situaţiei şi vă va spune: „O, dar nu v-am cerut să faceţi acest lucru!”. Şi, din acest motiv, voi, dimpotrivă, veţi insista ca el să primească favorul vostru[63].

Vampirul psihic însă *niciodată* nu va pretinde ceva de la voi[64]. În acest fel nu va părea, în aparenţă, obraznic. Ei pur şi simplu îşi fac cunoscute intenţiile pe căi subtile, pentru ca să prevină orice pacoste de pe urma acestor apropouri.

Ei merg pe premisa, că tu trebuie să crezi despre ei, că nu îţi impun un anume lucru. De aceea vei accepta propunerile lor cu bucurie, fără să te complici prea mult. Însă

---

[63] Ceea ce LaVey prezintă aici face parte din *psihologia mitei* sau a duplicităţii continue, cu ample implicaţii psihologice, dintre membrii unei instituţii sau în relaţiile sociale.

[64] Nu vă va pretinde explicit…ci doar implicit. El încearcă să stoarcă foloase necuvenite de la voi…dar prin discursul suspansului, a ambiguităţilor de tot felul, a insinuărilor care îi acoperă spatele.

păcatele lor nu se fac prin comitere…ci prin omiterea detaliilor.

Tocmai de aceea, vizavi de ei, nu îţi spun să faci şi nici să nu faci un anume lucru, ci te lasă pe tine ca să simţi / să intuieşti ceea ce ei doresc de la tine.

Prin această imensă viclenie ei îţi indică pe faţă ce să faci, deşi, ştiu foarte bine, că nu îţi place acest lucru şi că ai avea un motiv legitim şi inviolabil ca să îi refuzi.

Mulţi dintre aceşti oameni au „capacităţi” speciale prin care te fac foarte uşor dependenţi de ei şi, mai ales, la nivel afectiv. Mulţi dintre vampirii psihici sunt neputincioşi /suferinzi sau pretind că suferă de „tulburări metale sau emoţionale”.

Alţii simulează că sunt *proşti* sau *incompetenţi* în vreun domeniu, pentru ca tu să vrei [să îi ajuți] sau să îţi fie milă de ei sau, şi mai mult, să faci ceva pentru ei.

În mod tradiţional *a exorciza un demon* sau *vreun loc*, care ştii că e posedat înseamnă *a exorciza persoana* sau *locul* respectiv. A recunoaşte însă pe *demonii*[65] zilelor noastre şi metodele lor de lucru nu înseamnă altceva, decât a găsi antidotul împotriva dezastrelor, pe care le pot produce în fiinţa noastră.

Mulţi oameni acceptă, în mod pasiv, pe aceşti indivizi vicioşi şi aceasta, pentru că modul pervers în care ei operează îi fac să nu fie înţeleşi cu adevărat. În momentul însă, când ei acceptă aceste „suflete nefericite”, atunci devin mai nefericite decât acelea, deşi ei simt să îi ajute cu ce pot.

Aici avem de-a face cu o înţelegere greşită a ideii de responsabilitate sau cu un sentiment al vinei nefundamentat. Şi aceasta, pentru că îşi manifestă „altruismul” tocmai vizavi de aceşti cerşetori / paraziţi, care profită de tot felul de petreceri.

Şi vampirii psihici există printre noi, tocmai fiindcă ei îşi aleg într-un mod inteligent, cu atenţie, drept victime ale lor pe oamenii responsabili, adică pe aceia care consideră, că au marea obligaţie de a-şi îndeplini „datoriile lor morale”.

Din acest motiv, noi suntem vampirizaţi de un grup de oameni sau de către nişte indivizi singulari. Oriunde văd că

---

[65] Se referă la *vampirii psihici*.

răsare o anume organizaţie, cu scopuri caritabile sau o comunitate religioasă sau fraternală, aceştia îşi aleg foarte atent persoana, care se simte vinovată…dar care este, în acelaşi timp, preşedintele sau vicepreşedinte ei.

Şi astfel, preşedintele fundaţiei este intimidat prin aceea că vin la el cu *inima deschisă* şi pentru că se loveşte în „buna sa intenţie”, deşi, nu mai trebuie să spunem faptul, că şi acest preşedinte, de multe ori, poate să nu-şi fi adus nicio contribuţie personală la instituţia pe care o conduce, dar să fii primit un salariu gras pentru „nobilele sale fapte”.

Însă vampirii psihici sunt maeştrii în a-şi atrage simpatia şi consideraţia omului responsabil. Ei procedează la fel, după cum vedem că face un copil, care este trimis să se prefacă în chip şi fel, ca astfel, cu multă uşurinţă, să poată primii bani de la oameni binevoitori. Şi cine poate să reziste farmecului unui copil inocent?

Desigur, există oameni, care nu se simt bine până nu dau ceva, însă mulţi nu intră în această categorie. Din nefericire, noi facem adesea lucruri, pe care nu am simţi să le facem, dacă nu ni s-ar cere.

Unei persoane cinstite îi este foarte greu ca să se decidă între o *faptă caritabilă voluntară* şi *una impusă*. El ar dori să facă ceea ce e drept să facă şi trăieşte perplexarea de a decide, în mod corect, pe care să-l ajute şi în ce fel *e drept*, ca să se aştepte acest lucru de la el.

Fiecare persoană trebuie să decidă în dreptul ei, care sunt obligaţiile sale faţă de prieteni, familie şi comunitate. Înainte de a pierde timp şi bani pentru alţii din afara familiei şi a cercului intim de prieteni, ea trebuie să decidă ce poate da altora, fără ca să piardă acele lucruri cu totul. Când reflectă la lucrurile pe care trebuie să le facă pentru alţii, trebuie să se includă şi *pe sine* în actul de întrajutoare.

Trebuie să evalueze în ce măsură e rezonabilă cererea, personalitatea sau motivele personale ale celui care cere ceva anume. Şi este extrem de greu pentru cineva, ca să înveţe să spună: *Nu!*, când toată viaţa lui a spus: *Da!*

Căci dacă vrea ca să aibă vreun avantaj, atunci trebuie să înveţe să spună: *Nu!*, când circumstanţele cer acest lucru. Căci dacă le dai voie, atunci vampirii psihici se vor infiltra pe

fiecare zi în viaţa ta, până când nu vei mai avea viaţă privată şi vei constata, că te fac să te dezlipeşti de toate ambiţiile tale.

Un vampir psihic îşi va alege mereu o persoană, care este relativ mulţumită şi satisfăcută de viaţa sa personală, o persoană care este fericită din punct de vedere al mariajului, care e mulţumită cu locul de muncă pe care îl are şi, în general, se bucură de toate care sunt în jurul ei, pentru ca să stoarcă bani de la ea.

Şi aceasta, pentru că vampirul psihic îşi alege o persoană fericită pe care să o victimizeze, căci el are în plan să stoarcă tot ce poate de la victima pe care şi-a ales-o. El va face tot ce îi stă în putere, pentru ca să stârnească tot felul de probleme şi certuri între victima sa şi persoanele care îi sunt dragi acesteia.

De aceea, el monitorizează pe oricine pare să nu aibă prieteni adevăraţi şi pe care nu-i interesează nimic în viaţă în afară de ei înşişi. Acesta, de obicei, îţi spune că este foarte atent când îşi alege prietenii sau că nu îşi face prieteni cu uşurinţă, fiindcă cere standarde înalte de la cei, care vor să i se alăture.

El cere *şi păstrează* prietenii atâta timp cât are nevoie, lucru de care numai un vampir psihic este capabil. El însă va face tot posibilul ca să te liniştească, spunându-ţi că tu împlineşti toate cerinţele sale şi că nu te afli în tabăra celor mulţi, că eşti o excepţie şi că *tu* eşti printre puţinii care merită să îi fie prieteni adevăraţi.

Dacă confunzi însă *iubirea disperată* [*desperate love*] (care este un lucru foarte egoist) cu *vampirismul psihic* [*psychic vampirism*] trebuie să clarific marea diferenţă dintre cele două.

Singura cale în care poţi să înţelegi, dacă ai fost vampirizat este aceea de a compara, ceea ce ai dat tu acelui individ cu ceea ce ţi-a înapoiat el. În acelaşi timp, poţi fi necăjit de cineva cu obligaţiile iubirii faţă de el, de un prieten apropiat sau de către un angajat. Însă înaintea vampirilor psihici, trebuie să te întrebi întotdeauna: *Ce primesc în schimb?*

Dacă soţia sau iubita ta insistă, ca tu să chemi pe acest fel de oameni în mod frecvent, dar, în comparaţie cu tine, ei

îşi petrec timpul departe de prezenţa ta, tu trebuie să înţelegi ce dai şi ce primeşti într-o atare situaţie.

Însă, dacă un prieten apropiat te sună ca să îl ajuţi la un moment dat, asta înseamnă că şi tu, când el va avea nevoie, trebuie să îi dai prioritate, iar acest lucru trebuie să îl vezi ca pe un gest de răspuns la gestul lui.

La fel, dacă un angajat îţi cere un lucru cât de mic, la care nu te aştepţi în mod obişnuit, dar el întârzie sau nu îţi acordă atenţia de care ai nevoie, atunci nu trebuie să deplângi situaţia lui sau să simţi nevoia să îi faci un privilegiu.

Fiindcă vei fi vampirizat, dacă în mod continuu vei fi apelat sau de la tine se aşteaptă să faci favoruri, dar, când tu ai nevoie de un favor, întotdeauna se întâmplă că alţii au „obligaţii neapărate".

Mulţi vampiri psihici îţi vor da diverse lucruri, pentru ca să simţi nevoia, la rândul tău, să înapoiezi ceva şi, prin acestea, să te lege de ei. Diferenţa însă între *ce dai tu* şi *ce îţi dau ei* este aceea, că tu te revanşezi faţă de ei cu lucruri, care nu sunt materiale. Pentru că ei vor să te simţi obligat faţă de ei şi vor să îţi spună că sunt dezamăgiţi şi îi răneşti, dacă încerci să te revanşezi faţă de ei prin diverse cadouri.

În esenţă, tu le plăteşti cu sufletul tău şi ei, îţi reamintesc în mod constant, că ai o datorie faţă de ei, fără însă ca să ţi-o reamintească.

Dar, ca să fii cu totul satanic, singura cale vizavi de vampirii psihici este aceea, ca să faci pe mutul şi să nu le reîntorci gestul *altruist* la care se aşteaptă. Trebuie să înveţi de la ei, cu *graţiozitate*, lecţia pe care ei te-au învăţat-o, mulţumindu-le cu voce tare, ca să o audă deplin şi apoi să pleci. Numai astfel te apropii de victorie.

Şi ce pot să-ţi mai spună în atare situaţie? Însă, în al treilea rând, când ei se aşteaptă ca să-ţi plăteşti poliţele, tu trebuie să le spui un *Nu* răspicat, însă, din nou, cu *generozitate*.

Şi, când vor simţi că *tu te strecori* ei se vor enerva şi vor face două lucruri. În primul rând, ei vor încerca să îţi atingă sentimentele datoriei faţă de ei şi, când nu vor reuşi, îşi vor da pe faţă adevăratele lor intenţii, pentru că vor deveni mânioşi şi răzbunători.

Şi, când vei ajunge la această parte a jocului, atunci poţi juca rolul celui jignit. Dacă până acum nu ai făcut nimic rău, atunci începi să te faci că ai „obligaţii neapărate" atunci, când au nevoie de tine. Astfel nu se mai aşteaptă ca să le reîntorci darurile, pentru că simt că nu te leagă de ei sentimente aparte.

Şi, de obicei, când se ajunge în acest punct, vampirii psihici înţeleg, că au fost descoperiţi şi că nu te au la mână. Ei nu se vor mai ţine mult timp de capul tău, ci vor căuta o altă victimă.

Însă, nu există moment, când vampirii psihici să nu caute un mod prielnic şi să facă tot posibilul ca să te tortureze. Şi ei au destul timp pentru asta. Fiindcă, atunci când unul este respins, tu nu faci decât să îi neglijezi pe ceilalţi şi aceştia aşteaptă şi plănuiesc momentul răzbunării, pentru atunci când simt că e momentul oportun.

Din acest motiv, trebuie să ai o relaţie rece cu astfel de persoane din prima. „Flatările" lor şi ataşarea de tine, pot fi, la început, flatante iar darurile lor foarte atractive. Însă, tocmai de aceea vei căuta să le plăteşti, cu diverse ocazii, aceste atenţii fară de tine.

Nu-ţi irosi timpul cu astfel de oameni, care, în cele din urmă, te vor distruge! Ci, mai degrabă, concentrează-ţi atenţia asupra acelora, care apreciază modul tău responsabil în relaţie cu ei şi, la fel, simt să fie responsabili faţă de tine.

Iar dacă *tu* eşti un vampir psihic, fii atent! Păzeşte-te de satanist, pentru că el este pregătit şi doreşte cu veselie, ca să te facă să simţi, că îţi trece un foc prin inimă.

VIII. Indulgenţă [faţă de trup]…nu constrângere [a lui]

Cea mai mare victorie a dezvoltării umanităţii este grija faţă de trup![66] Satanismul încurajează pe adepţii lui ca să fie îngăduitori faţă de dorinţele lor naturale. Numai prin a face tot ce se poate face pentru a fi complet satisfăcută o persoană, aceasta nu va avea frustrări, care să o facă periculoasă pentru sine şi pentru alţii.

De aceea, cea mai simplă descriere a acestei credinţe satanice este: INDULGENŢA ÎN LOCUL ABSTINENŢEI. Deşi oamenii încurcă *viciul* cu *indulgenţa* avem de-a face însă cu două lucruri diferite.

Viciul nu e creat niciodată prin indulgenţă, ci prin aceea că nu eşti capabil să fii indulgent cu tine însuţi. Viciul apare tocmai atunci, când faci din ceva un tabuu şi prin aceasta nu faci decât să îţi intensifici dorinţele în acest sens.

Dacă cineva doreşte să facă ceva anume, atunci nu trebuie să-şi spună: „Fructele oprite sunt cele mai dulci”.

Dictionarul enciclopedic *Webster* defineşte în acest mod *indulgenţa*: *a-ţi da ţie însuţi ceva, a nu restrânge sau a nu te opune, a da frâu liber, a te mulţumi prin îngăduinţă, a face să crească ceva*, pe când la *viciu*: *actul pe care îl faci cu forţa, forţat fiind din punct de vedere psihic şi moral*; *constrângere a libertăţii, ceea ce te obligă.*

Cu alte cuvinte, indulgenţa implică alegerea, pe când viciul este o lipsă a alegerii. Când o persoană nu este, în mod propriu, eliberată de dorinţele sale, atunci acestea devin, în mod rapid, vicii. Dar, dacă cineva, într-un anume moment şi loc îşi propune ca, în mod periodic, să fie indulgent cu dorinţele sale, fără teama de a fi jenat de fapta lui sau de a i se reproşa ceva, acest lucru îl va face să aibă o viaţă fără frustrări în fiecare zi.

Cei care vor să fie liberi, ca să plonjeze, în mod impetuos, în oricare astfel de aventură, trebuie să aleagă acest lucru în locul îndatoririlor lor împlinite fără entuziasm, pentru ca nu cumva creativitatea să le fie subjugată, tocmai de

---

[66] Propoziţia era scrisă cu litere mari în manuscris.

frustrarea pe care o dobândesc în urma renunţării la dorinţele lor naturale. Şi acest lucru se aplică în majoritatea cazurilor, deşi există şi unii, care lucrează mai bine sub presiune[67].

În general, cei care au nevoie de multe privaţiuni pentru a crea la reala lor valoare sunt cei cu vocaţii artistice. [Voi spune mai multe ceva mai încolo, despre împlinirea prin renunţarea la sine.]

Însă asta nu înseamnă, că toţi artiştii trebuie să fie integraţi în această categorie. Dimpotrivă, mulţi artişti nu sunt în stare să producă ceva, dacă nevoile lor de bază, animalice, nu sunt satisfăcute.

Cea mai mare parte dintre oameni, nu numai dintre artişti sau indivizi ca atare, ci din clasa de mijloc a societăţii, lucrează cu bărbaţi şi femei, care duc lipsă de o eliberare reală de propriile lor dorinţe.

Şi e ironic, ca o persoană respectabilă şi responsabilă, una care îşi plăteşte toate facturile către societate, să nu primească ceva în schimb. Fiindcă unul care este întotdeauna conştient de „obligaţiile sale morale”, este condamnat, de fapt, ca să nu aibă o indulgenţă normală faţă de dorinţele sale *naturale*.

Religia satanică consideră, că acest lucru este *o nedreptate grosolană* [*a gross injustice*]. Cel care îşi achită responsabilităţile [faţă de stat] trebuie să fie cu atât mai îndreptăţit să îşi aleagă plăcerile, fără să fie cenzurat de către societatea pe care o slujeşte[68]. Iar religia satanică a fost formată tocmai de către aceia, care poruncesc şi răsplătesc pe cei care sprijină viaţa socială prin vieţile lor, fără ca prin aceasta să renunţe la nevoile lor umane. Pentru că din orice set de principii, fie că e vorba de principii religioase, politice sau filosofice, se poate extrage ceva bun.

Şi din nebunescul concept al lui Hitler a reieşit o zicere ca aceasta: „Întăreşte-te prin bucurie!”. Şi Hitler nu a fost un nebun, atunci când a oferit poporului german fericirea, *la*

---

[67] Sub presiunea dorinţelor lor sexuale.

[68] Cu alte cuvinte, La Vey cere, ca celui care îşi plăteşte taxele şi munceşte pentru societate să i se permită faptul de a se distra cum doreşte. Plăcerea sexuală, oricât de perversă ar fi ea, este *un drept* câştigat de către individ prin supunere faţă de orânduirile sociale. Prin aceasta el legitimează bordelul, prostituţia, perversitatea, tot ceea ce exaltă plăcerile „animalice”, cum le numeşte el, ale omului.

nivel personal, pentru a-i face loaiali faţă de sine şi pentru a atinge apogeul eficienţei lor.

Fiindcă e un lucru cunoscut, că majoritatea celor bolnavi sunt naturi psihosomatice şi că boala psihosomatică este un rezultat direct al frustrării.

Se spune: „cei buni mor de tineri”. A fi bun, într-o înţelegere creştină, înseamnnă să faci cumva să mori de tânăr. Însă aici avem de-a face cu frustrarea instinctelor noastre naturale, care ne conduc la deteriorarea atât a minţilor, cât şi a trupurilor noastre.

Pentru că se consideră, că e de cel mai bun gust să fii concentrat spre progresul mintal şi spiritual şi să consideri, că aţi oferi plăcere porpriului tău trup (fără de care mintea şi spiritul tău nu pot să existe) este grosolan, imatur şi nerafinat.

Din acest motiv însă, cei mai mulţi oameni, care se consideră emancipaţi, au abandonat normalitatea, pentru a „transcende” spre imbecilitate[69].

Prin faptul de a-şi apleca spatele pentru a-şi întâlni ombilicele, ei trăiesc o sălbatică şi exotică dietă, ca cea cu orez sau ceai brun, pentru că simt că au ajuns la o mare stare de dezvoltare spirituală.

„Lături! [*Hogwash!*]”, spune satanistul. El va servi, mai degrabă, o masă bună şi copioasă, va face exerciţii de imaginaţie şi va transcende, prin intermediul lor, împlinirea fizică şi emoţională. Şi aceasta, pentru că satanistului i se pare, că după ce am fost ţinuţi în ham, de multe secole, de poruncile unor religii neraţionale, avem, în sfârşit, şansa de a fi, pentru prima dată, oameni!

Iar dacă cineva crede, că prin refuzarea dorinţelor sale naturale el poate să scape de mediocritate, atunci să cerceteze credinţele mistice răsăritene, care au fost foarte mediatizate în ultimii ani.

Creştinismul este *o pasiune veche*, şi, la fel, cei care doresc să scape de lanţuri şi să se întoarcă la o aşa-numita *religie a iluminării*, cum e Budismul.

---

[69] Fraza, în întregime, este în ediţia originală scrisă cu majuscule. Aici autorul îşi bate joc de cei care se cred *normali* dar ei sunt, de fapt, nişte *frustraţi sexual*, fapt pentru care aleg ceea ce creştinii numesc *imbecilitate*, dar, care, pentru satanişti, înseamnă a trăi *normal*, conform instinctelor.

Deşi creştinsimul îşi merită criticile pe care le-a primit, poate că a încasat mai mult decât a blamat. Cei care urmează credinţele mistice sunt mai puţin vinovaţi, cu micile lor umanisme, decât creştinii „prost ghidaţi” [*misguided*].

Şi unii şi alţii se bazează pe o filosofie banală, numai că religioşii mistici profesează iluminarea şi emanciparea de dogma citită greşit de creştinism. De aceea, misticul răsăritean, deşi este foarte preocupat [de cele religioase], în comparaţie cu creştinul lipsit de acţiuni animalice, acesta îi reaminteşte că el nu este „un sfânt”, ci numai un om. Este numai o altă formă de animal, câteodată mai bun, alteori cu mult mai rău, decât cei care umblă pe patru picioare.

Şi aceasta, pentru că el, omul, prin „dezvoltarea sa spirituală şi intelectuală” a devenit cel mai vicios animal!

Satanistul întreabă: „Ce e greşit în fiinţa umană, ca să aibă nevoie de limitări ale bunurilor sale?”. Prin renunţarea la plăcerile sale, misticul nu are mai puţine vicii, decât sufletele cu care se înrudeşte, adică cu creştinii.

Credincioşii mistici răsăriteni gândesc, că oamenii trebuie să-şi contemple ombilicele, stând în cap, cu ochii holbaţi la ziduri albe, renunţând la viaţa lor şi să se autodisciplineze împotriva oricărei plăceri materiale. Cu toate acestea, sunt sigur că am văzut mulţi aşa-zişi *yoghini disciplinaţi*, care nu puteau să-şi controleze focul mocnit din ei şi mulţi presupuşi *budişti emancipaţi*, care erau excitaţi de orice persoană, care li se opunea în vreun fel sau, în unele cazuri, de persoane de acelaşi sex.

Şi astfel, când sunt puşi în faţa faptului de a-şi explica ipocrizia, astfel de oameni încep să bată în retragere şi să afirme tot felul de lucruri ambigue, pentru ca să-şi caracterizeze credinţa. Niciunul nu poate să dea un răspuns cinstit, nici dacă îi înţepi cu acul.

Însă, din aceste lucruri se observă faptul, că ceea ce îi animă pe cei care predică abstinenţa este, de fapt, *indulgenţa*. Viciul lor masochist este raţiunea pentru care aleg o reglie, care nu numai că este avocata renunţării la sine, ci îi şi laudă pe cei care o practică. Ea le dă această cale sfântă pentru a-şi putea exprima nevoile lor masochiste. Cele mai mari abuzuri pe care le pot face, îi fac, de fapt, să fie cei mai sfinţi.

Pentru mulţi oameni, masochismul reprezintă respingerea indulgenţei faţă de sine. Satanismul însă respinge multe înţelesuri din spatele înţelesurilor şi consideră masochismul o *indulgenţă*, dacă cineva încearcă să influenţeze sau să schimbe o persoană prin comportamentul său masochist, fapt pentru care e privit cu resentiment sau ca un eşec.

Satanistul nu condamnă pe acele persoane, care dau importanţă dorinţelor lor masochiste, ci el simte cea mai mare compătimire faţă de aceia, care nu sunt destul de oneşti cu ei înşişi, pentru a accepta că sunt masochişti şi că aceasta face parte din personalitatea lor.

Folosindu-şi religia drept scuză pentru masochismul lor consideră, că nu fac un rău prea mare, ci, dimpotrivă, au insolenţa să se simtă *superiori* vizavi de aceia, care nu sunt cu totul plini de făţărnicie pentru fetişurile pe care le au.

Aceşti oameni ar trebuie să condamne, mai întâi de toate, pe acel om care, săptămânal, se eliberează [sexual], împreună cu o altă persoană, care îl bate în mod sănătos, şi apoi să se elibereze şi pe ei înşişi printr-un astfel de obicei, dacă sunt oameni bisericoşi, care au această patimă sau sunt nişte fanatici din punct de vedere religios.

Căci prin găsirea unui mod adecvat de eliberare a dorinţele sale masochiste, el nu ar mai avea nevoie ca să corupă pe cineva sau să se nege pe sine în orice moment, cum fac masochiştii pătimaşi.

Sataniştii sunt încurajaţi ca să se răsfeţe cu cele 7 păcate mortale, căci nu trebuie să sufere niciunul. Aceste păcate au fost inventate de către Biserica Creştină doar pentru a perpetua starea de vinovăţie pentru credincioşii ei. Fiindcă Biserica Creştină cunoaşte, că este imposibil pentru cineva să evite a săvârşi aceste păcate şi ele reprezintă toate acele lucruri, pe care, fiinţa umană, le face în mod natural.

De aceea, după săvârşirea, în mod inevitabil, a acestor păcate, ei oferă daruri financiare Bisericii, pentru ca „să-L plătească” pe Dumnezeu, ca preţ de răscumpărare pentru conştiinţa lor de creştini.

Satana nu are nevoie niciodată de o carte de reguli, fiindcă forţele naturale, vitale, ale omului „păcătos” sunt de fapt cele care îl păstrează pe el în existenţă şi sentimentele pe

care le are. Pentru că atlfel, nu face decât să se demoralizeze datorită trupului său şi de dragul „sufletului” său, care arată în cele din urmă, cât de greşit este înţeleasă „indulgenţa” în comparaţie cu „patima” pe care şi-a acumulat-o.

Activitatea sexuală este, în mod cert, iertată şi încurajată de către satanism şi, fără doar şi poate, acest lucru face, ca să fie singura religie, care este cinstită cu acest aspect [al vieţii umane], fapt pentru care, de obicei, i se acordă un mare interes în rândul literaturii.

Şi aceasta în mod natural, pentru că cei mai mulţi dintre oameni aparţin unor religii, care le reprimă sexualitatea, fapt pentru care, orice se scrie despre acest subiect provocator [*provocative subject*] e văzut ca o scriitură excitantă.

De aceea, dacă toate încercările de a vinde ceva (un produs sau o idee) pot eşua, sexul va vinde întotdeauna. Iar raţiunea pentru aceasta, rezultă din aceea, că mulţi oameni au acum conştiinţa, că trebuie să accepte sexul, ca pe ceva normal şi necesar în viaţa lor deşi, în subconştientul lor, el este un *tabuu religios*.

Şi, din acest motiv, ceea ce ţi se refuză stârneşte o dorinţă tot mai mare. Iar gogoriţa cu privire la sex nu a făcut decât să apară o literatură din punct de vedere satanic, care a umbrit toate cele scrise despre satanism.

Adevăratul satanist nu este stăpînit de sex mai mult decât e stăpânit de toate celelalte dorinţe. Dar, după cum se întâmplă cu toate lucrurilor plăcute, satanistul este stăpân peste sex, mai degrabă decât să fie stăpânit prin intermediul sexului. El nu este corupt de către diavol, care abia aşteaptă vreo ocazie, ca să dezvirgineze vreun adolescent şi nici nu stă pitit, ca un degenerat, pentru ca, pe furiş, să fure dintr-o librărie „pornografică”, pentru că e sclavul pictorialelor „obscene”.

Dacă pornografia îl ajută pentru moment, atunci el trebuie să cumpere, fără ruşine, nişte „astfel de alegeri” şi să le citească, în mod nevinovat, spre plăcerea sa.

„Noi trebuie să acceptăm faptul, că omul a devenit nemulţumit, că în mod constant este reprimat, iar noi trebuie să facem tot ce putem, pentru ca să temperăm dorinţele păcătoase ale omului, fiindcă ne îndreptăm, în mod frenetic,

spre această nouă eră”, spun religioniştii căii mâinii drepte, când sunt întrebaţi de către satanist.

Iar satanistul îi reîntreabă: „De ce continuaţi să gândiţi dorinţele omului ca pe ceva ruşinos şi care trebuie reprimat, dacă admiteţi că ele sunt naturale?”. Pentru că lumina albă a religioniştilor este ca „strugurii acrii”, fiindcă ei nu gândesc, de fapt, o altă religie, mai înainte de cea a sataniştilor, la care ar face bine să se alăture.

Iar dacă ştiu de fapt adevărul, de ce să nu aibă parte de un pic mai multă plăcere de viaţă, dar pe care, de teamă, nu o admit în mod curent? Lor le e frică de oameni. Căci, după ce au auzit despre satanism, ar trebui să spună: „Aceasta este pentru mine! De ce să mai fiu al unei religii, care mă pedepseşte întru toate şi pe care nu o mai găsesc de actualitate?!”.

Şi satanistul crede, că acest lucru e mai mult decât adevărat. Fiindcă sunt multe evidenţe ale faptului, că religiile sunt perimate şi că, pe fiecare zi, impun noi şi noi restricţii ridicole. De aceea, când o întreagă religie este bazată pe abstinenţă în locul indulgenţei, a plăcerii de sine, atunci ea trebuie revăzută, pentru ca să convină nevoilor curente ale omului.

Şi atunci, de ce să mai pierdem timpul şi „să dăm ovăz la cai morţi”? De aceea lozinca Satanismului este : *indulgenţa în locul abstinenţei…pentru că indulgenţa nu este viciu*.

IX. O alternativă la sacrificiul uman

Să presupunem că vrem să facem un ritual de sacrificare – pentru care avem nevoie de energie, ca să obţinem sângele din noua victimă înjunghiată – într-o atmosferă magică, pentru că dorim să ne intensificăm potenţele magice.

Un magician *alb* merge pe premisa, că sângele reprezintă forţa vieţii, fapt pentru care gândeşte, că nu este mai bine să apeleze la dumnezei şi demoni, decât să le reprezinte pe acestea în cantităţi potrivite. De aceea, combină această raţiune cu faptul că moartea unei creaturi cheltuieşte o adrenalină suprabundentă şi alte energii biochimice, fapt care duce la o combinaţie imbatabilă.

Un magician *negru*, atent la consecinţele pe care le implică omorârea unei fiinţe umane, foloseşte de obicei păsări sau alt fel de creatură „întunecată" pentru ceremoniile sale. Dar aceste jalnice ipocrizii vor să spună, că nu e nimic vinovat, dacă e vorba despre o viaţă non-umană, deşi[70] se fac împotriva oamenilor.

Însă astfel de fapte, dacă pot fi numite *magice*, vor să îl facă să fie îndeajuns de neinhibat, pentru ca să obţină forţa necesară *din popriul său trup*, mai degrabă dintr-o victimă neputincioasă şi nefolositoare!

Contrar tuturor lucrurilor stabilite de către teoriile magice, obţinerea acestei forţe *nu* se face prin vărsarea sângelui, *ci se extrage din suferinţele morţii acelei creaturi*![71]

Această descărcare bioelectrică de energie este asemenea cu fenomenul pe care îl trăim în cazul unei profunde intensificări a emoţiilor, ca spre exemplu: un orgasm sexual, un acces de furie necrontrolată, o stare de spaimă intensă, o stare de mare frământare interioară. Toate aceste emoţii intră şi încalcă cu mare uşurinţă starea noastră din timpul unui orgasm sexual sau mânia noastră, pentru ca să ajungem într-o stare de enervare profundă.

---

[70] Sacrificările de păsări vizează vătămarea oamenilor în ritualurile vrăjitoreşti.

[71] Adică nu sângele contează, ci umplerea vrăjitorului de cruzime, de bucuria satanică, că vede o creatură omorâtă. La Vey are dreptate: cel care ucide se umple de satanismul plăcerii că a ucis, îşi ia forţă spre a face rele din iluzia că *e puternic*.

Şi astfel, dacă ne amintim că două din trei, adică orgasmul sexual şi mânia, ard în inconştienţa umană ca „păcate" pentru oamenii religioşi, atunci nu e nicio minune, că ei sunt evitaţi de către magicienii *albi*, pentru că aceia[72] cară cu ei toate marile pietre de moară ale vinovăţiei [*the greatest of all millsotnes of guilt*].

Toate stupidităţile şi inhibiţiile de care se leagă nevoia de a ucide o creatură vie, nevinovată, care este de fapt marea miză a ritualului, erau făcute de către *vrăjitorii* de odinioară, pentru ca să arate că sunt „mai mici decât diavolii", când, de fapt, ei se goleau de energia satanică.

Aceşti bieţi proşti cu mustrări de conştiinţă [*conscience-stricken*], care se numesc pe ei înşişi *vrăjitoare* şi *vrăjitori*, de fapt sunt tăietori de capete de capre sau de găini, care încearcă să le elibereze pe acestea de agonia morţii mai degrabă, decât să aibă curajul „blasfemiei" sau al masturbării în faţa lui Iehova, pe care ei spun că Îl renegă.

Singura cale pentru aceşti mistici laşi este să renunţe la ritualismul lor şi anume prin agonia unei alte morţi, adică a lor, decât să îşi facă astfel prielnică acea forţă, care *produce* viaţă. Cei care calcă pe calea luminii albe sunt adevăraţii oameni reci şi morţi.

Nu e nicio minune aceste chicoteli ale postulatelor „înţelepciunii mistice", pentru care trebuie să apelezi la cercuri protectoare, ca să legi forţele „răului", pentru ca să te „salvezi" de la atacul UNUI BUN ORGASM, ACELA DE-AI UCIDE.

A face un sacrificiu uman în cadrul ritualului satanic nu implică o jertfă sfârtecată, pentru „a-i domoli pe dumnezei". Ci victima e omorâtă *în mod simbolic*, printr-un blestem sau afurisire, care înseamnă o distrugere psihică, mentală sau emoţională a „jertfei", aşa cum nu face un magician.

Singura situaţie în care un satanist poate face un sacrificiu uman e atunci când împlineşte două scopuri şi anume: să se elibereze de mânia magicienilor, care aruncă blesteme şi, cel mai important lucru, este acela de a scăpa de o totală neplăcere şi de ceva meritat la nivel individual.

---

[72] Oamenii religioşi.

Sub nicio circumstanţă însă, un satanist nu trebuie să sacrifice vreun animal sau vreun copil! Căci de secole, propagandiştii căii mâinii drepte au tot murmurat că noi sacrificăm copii şi fecioare voluptoase, dacă aceştia încap pe mâinile diabolicilor.

Şi de aceea vreau, ca toţi cei care citesc sau aud astfel de ticăloşii să le ceară să aducă probe, pentru că trebuie să luăm în calcul sursa primară a acestor poveşti. Altfel, dacă toate acest „sfinte" minciuni sunt acceptate fără rezervă, atunci îşi asumă acest mod de a fi ca satanişti şi el se perpetuează.

Şi există o raţiune pentru care sataniştii nu fac astfel de sacrificii. Pentru că omul, cât şi animalul sunt o divinitate [*the godhead*] pentru satanişti. Forma de existenţă carnală cea mai curată rezidă în trupurile oamenilor şi ale copiilor, care nu au crescut atât de mult, încât să-şi refuze dorinţele naturale.

Ei pot percepe lucruri, pe care cel adult nu le mai speră. De aceea, satanistul cinsteşte aceste lucruri[73], pentru că el ştie că poate învăţa mult mai multe lucruri din aceste magii naturale ale lumii.

Satanistul este obişnuit cu obiceiul universal, acela de a călca pe calea lui Agarti şi de a ucide dumnezeii. Întrucât zeii sunt, întotdeauna, creaţi după chipul omului – iar omul e obişunuit ca să urască ceea ce vede în sine – ajungem la o inevitabilă situaţie: sacrificarea dumnezeilor, care ne reprezintă.

Satanistul *nu* se urăşte pe sine şi nici dumnezeii pe care el şi-i poate alege şi nici nu doreşte ca să se distrugă pe sine sau ceva fundamental pentru sine! Aceasta este raţiunea pentru care el nu poate niciodată să dorească, cu tot dinadinsul, să facă rău unui animal sau unui copil.

Se ridică totuşi întrebarea: „Care este sacrificul uman potrivit şi de ce trebuie să fie judecată o astfel de persoană?". Răspunsul la această întrebare este brutal de simplu.

[Pentru că e luat în vizor], oricine a fost nedrept şi ţi-a greşit, care te-a rănit şi care a făcut acest lucru în mod deliberat, ţie şi celor ai tăi.

---

[73] Pe animale şi copii.

Pe scurt: o persoană merită să fie blestemată pentru faptele ei ca atare. Când cineva, prin comportamentul său ticălos, îţi cere în mod real ca să îl distrugi, ai obligaţia morală să asculţi dorinţa lui.

Iar persoana, care caută motive ca „să se ia” de alţii, este, în mod greşit, numită „sadică”. În realitate, un astfel de om este un maoschist prost direcţionat, pentru că se comportă într-un mod defavorabil sieşi.

Motivul pentru care o persoană vicioasă te loveşte este acela, fiindcă se teme de ceea ce eşti tu sau de ceea ce reprezinţi sau îi pare rău că tu eşti bucuros. Cei slabi, care nu se simt în siguranţă şi care se cutremură pământul sub ei când tu îi blestemi sunt sacrificiul uman ideal. Şi, adesea, e foarte uşor să constanţi faptul, că faptele rele ale victimelor pe care le-ai blestemat, le fac să fie „nefericite”, pe când ele nu sunt aşa.

De aceea, înţelegi foarte uşor faptul, dacă derulezi viaţa de mai înainte a celor care îţi stau împotrivă, că ei au făcut corect tot ceea ce au făcut până acum, pe când acum fac lucruri rele. Astfel, „sacrifriciul ideal” poate fi tocmai insecuritatea emoţională, oricât de aiurea ar suna, şi maşinaţiunile care provoacă această insecuritate, pentru că ele cauzează mari pagube asupra liniştii şi a reputaţiei *tale*.

„O stare de indispoziţie”, „o cădere nervoasă”, „o stare de inadaptare”, „anxietatea psihică”, „spargerea casei”, „rivalităţile casnice” etc., etc., şi altele ca acestea sunt consecinţele scuzabile ale viciilor şi ale acţiunilor iresponsabile.

Oricine spune, că „noi trebuie să încercăm să înţelegem” aceste lucruri, care ne fac viaţa mizerabilă, sunt cei care aduc deserviciul acestei mizerii şi ajută şi instigă la acest cancer social!

Apologiile pentru aceste turbări umane ajută pe cei care au puterea să ia decizii. Câinii turbaţi sunt omorâţi. Însă *ei* au nevoie mai mult de ajutorul oamenilor, decât oamenii care care fac spume la gură, dacă un comportament iraţional li se află în vecinătate.

Şi e uşor să spui: „Şi ce dacă aceşti oameni se simt în nesiguranţă?! Ei nu mă pot răni!”. Însă rămâne doar faptul, *de a le da prilejul de a te distruge*.

Tocmai de aceea ai dreptul ca, în mod simbolic, să-i distrugi pe ei şi prin blestemele tale să le provoci o moarte ritualică, bucurându-te că ai instrumentul, prin care poţi elibera lumea de o ciumă.

Dacă succesul sau fericirea ta tulbură o persoană anume ai datoria să nu îi dai *nimic*. El este făcut ca să îl calci în picioare.

Dacă oamenii au luat act de consecinţele propriilor lor acţiuni, atunci trebuie să gândească de două ori[74].

[74] Această ultimă frază e scrisă cu litere mari în original.

X. Viaţa după moarte ca împlinire a egoului

OMUL e dator cu o moarte într-o zi. La fel, ca alte animale, când sunt aproape de moarte, ştiu că vor muri. Însă moartea nu este o certitudine penteu simţurile animalului până nu vine despărţirea de această lume. De aceea nu cunosc, în mod exact, ce înseamnă de fapt *moartea*.

Din acest motiv animalele acceptă moartea cu bucurie, fără frică şi rezistenţă. Şi acesta nu este numai un concept frumos, ci şi unul care e adevărat, în acele cazuri, în care moartea unui animal este inevitabilă.

Când un animal e bolnav sau e rănit el se luptă pentru viaţa sa cu fiecare fărâmă de putere pe care o mai are. De aceea doreşte cu ardoare să trăiască. La fel, un om, dacă nu e „prea evoluat”, doreşte cu tot sufletul să fie viu. Şi cunoaştem faptul, că atunci când oamenii mor, pur şi simplu pleacă şi nu se mai îngrijesc de nimic altceva.

Acest lucru nu e de neînţeles însă, dacă persoana în cauză e foarte bolnavă şi nu arată niciun semn de vindecare. Însă nu şi atunci când nu e cazul.

Omul a devenit leneş. El a învăţat să ia uşor moartea. De aceea sinuciderea a devenit mai puţin repugnantă pentru mulţi oameni, în comparaţie cu alte păcate. Religia însă blamează cu totul acest lucru.

Moartea este, pentru multe dintre religii, un duşman faţă de care trebuie să ai multă trezie spirituală, unul pentru care te pregăteşti întreaga viaţă. Acest concept este unul care nu cere o viaţă plină de satisfacţii, ci cei care au experimentat bucuriile pe care li le-a oferit viaţa, se tem foarte mult de faptul de a fi înhăţaţi de către moarte.

Aceasta e ce ar trebui să fie. Însă plăcerea pentru viaţă, care e proprie unui om viu se pierde după inevitabilitatea morţii, care îi distruge trupul.

Istoria ne arată, că oamenii care au avut un ţel în viaţa lor au fost divinizaţi pentru martiriul lor. Oamenii religioşi şi liderii politici au fost foarte vicleni în minciunile lor ticluite.

Ei au accentuat martirajul, ca un exemplu strălucitor şi demn de urmat, însă au eliminat reacţia simţurilor, pe care o trăiesc, la distrugerea de sine, toate animalele logice[75].

Pentru un satanist, *martirajul* şi *eroismul nepersonalizat* nu este asociat cu faptul de *a fi om integru*, ci cu faptul de *a fi prost*. Aceasta, bineînţeles, nu implică şi situaţiile în care e vorba despre cineva iubit.

Însă a-ţi da viaţa pentru ceva impersonal, din punct de vedere politic sau religios, este o dovadă de cel mai mare masochism. Viaţa este una dintre cele mai mari indulgenţe, pe când moartea e cea mai mare stare de abstinenţă.

O persoană care e satisfăcută de viaţa sa pământească are o viaţă ca o petrecere. Şi nimeni nu vrea să plece de la o *petrecere bună*. Din acest motiv, dacă o persoană se bucură de sine, aici, pe pământ, ea nu va dori ca, mai degrabă, să îşi dea viaţa aceasta, de acum, pe o promisiune de viaţă, pe o viaţă viitoare, despre care nu cunoaşte nimic.

Răsăritul mistic crede, că dacă oamenii învaţă o anume disciplină, pe care o urmăresc în mod continuu, atunci se vor dizolva în „neştiinţa universală cosmică”, care nu e nimic altceva, decât o viaţă lipsită de satisfacţie sau o mândrie cinstită în mijlocul tuturor plăcerilor pământeşti.

Este interesant de precizat faptul, că aria în care înfloresc credinţe de acest tip e tocmai una cu resurse materiale şi foarte uşor de obţinut.

Din acest motiv predomină credinţa religioasă, în care se porunceşte celor credincioşi ca să respingă lucrurile materiale şi să se dispenseze de lucrurile care au o mare importanţă pe plan material. În acest fel oamenii se pot împăca cu propria lor soartă, indiferent cât de mici sunt.

Satanismul însă foloseşte multe denumiri. Dacă nu se folosesc nume, foarte puţini înţeleg ceva în viaţă sau se pot ataşa de ceva semnificativ. Iar semnificaţia te obligă ca să o recunoşti, că e vorba despre ceva pe care *oricine* o doreşte, în special misticii răsăriteni, care încearcă să ne dovedească faptul, că pot medita foarte mult sau că suportă durerea atât cât doresc.

---

[75] Adică oamenii, care, pentru autor, erau *animale raţionale*.

Filosofiile răsăritene predică disoluţia egoului uman înainte ca el să poată produce păcate. Este de neînţeles însă pentru un satanist, cum să concepi faptul, ca să îţi omori, cu voie proprie, propriul tău eu.

În ţările unde se foloseşte acest lucru ca preţ de răscumpărare al unei voinţe împovărate, este de neînţeles, cum o filosofie care învaţă desfiinţarea egoului se poate servi de scopul acesta, care este diametral opus voinţei lor şi care îi nemulţumeşte pe oameni.

Însă, pentru oricine, care are ocazia de a obţine ceva material, *a alege* această formă de gândire religioasă este, într-adevăr, un semn de prostie.

Răsăritul mistic crede foarte puternic în reîncarnare. Pentru cineva care nu are nimic în viaţă, posibilitatea ca el să ajungă rege într-o altă viaţă, una viitoare, e foarte atractivă şi pentru aceasta are nevoie de respect de sine [*self-respect*].

Dacă nu ai nimic cu care să te mândreşti în viaţa asta, unii se pot consola cu gândul, că „vor exista mereu vieţi viitoare”.

În acest caz, cel care crede în reîncarnare iar tatăl, bunicul, străbunicul său, etc. au ajuns „cu o karmă bună”, prin aderenţa la o astfel de credinţă şi etică, de ce mai trăieşte în privaţiuni, dacă el este un maharajah?

Credinţa în reîncarnare produce o lume de vis, frumoasă, în care persoana poate găsi o cale spre o exprimare proprie a eului personal, însă, în acelaşi timp, ea vorbeşte despre dizolvarea sinelui.

Aceasta este subliniată prin rolul oamenilor aleşi în vieţile trecute şi viitoare. Cei care cred în reîncarnare nu au însă întotdeauna o personalitate onorabilă. Dacă persoana are o mare prestanţă şi este o fire conservatoare, va dori să aleagă să fie un pungaş sau un gangster, pentru ca să se împlinească printr-un alt ego. Iar o femeie cu un anumit statut social, ar fi putut să fie o prostituată sau o faimoasă curtezană în trecut.

Dacă oamenii sunt capabili ca să se despartă de stigmatul lor, pentru ca să-şi împlinească egoul, atunci nu e nevoie să joace acest joc al înşelării de sine, care e credinţa în reîncarnare, ci, mai degrabă, trebuie să-şi satisfacă nevoile lor naturale, pentru ca să-şi împlinească egoul.

Satanistul crede în completa gratificare a egoului propriu. De fapt, satanismul este *singura* religie, care se face avocata intensificării sau a încurajării egoului.

Numai în situaţia în care, o persoană are un eu suficient de împlinit, ea îşi poate permite ca să se împlinească prin alţii, fără să îşi minimalizeze respectul de sine.

Noi, în general, gândim că o persoană este lăudăroasă [*braggart*], dacă are un mare egou. În realitate însă, lăudăroşenia sa rezultă din nevoia de a-şi satisface egoul minimalizat.

Religioşii suprimă egoul celor care îi urmează. Prin faptul că îi face pe cei fideli ai lor inferiori, dumnezeul lor, care îi copleşeşte, îi face să se simtă apăraţi.

Satanismul însă încurajează pe membrii lui ca să dezvolte un ego bun şi puternic, fiindcă el le dă acestora să aibă respectul de sine necesar pentru o existenţă tumultuoasă.

Dacă o persoană are multă vitalitate şi luptă până la sfârşit pentru existenţa sa pămîntească, atunci acest ego va refuza să moară, chiar şi după ieşirea din trupul în care a locuit.

Copiii mici sunt admirabili tocmai pentru că sunt purtaţi de entuziasmul lor pentru viaţă. Tocmai de aceea, un copil nu vrea să adoarmă, dacă vede ceva interesant şi îţi sare din pat, o ia pe scări şi se duce în curte, ca să vadă ce se petrece.

Această vitalitate a copiilor se regăseşte la satanist, care o ia pe furiş prin curtea întunericului şi a morţii şi rămâne legat de cele pământeşti.

Sacrificiul de sine nu este încurajat de religia satanică. De aceea, numai când moartea e cerută de circumstanţe extreme, pentru că viaţa pământească ajunge de neîndurat, se poate gândi cineva la sinucidere în religia satanică.

Martirii religioşi, care îşi iau viaţa, nu pentru că viaţa lor ajunsese intolerabilă, ci pentru că ea reprezintă un sacrificiu suprem este un lucru departe de credinţa religioasă. Ci noi trebuie să ne asumăm sinuciderea, nu de dragul bisericii, atunci când este iertată şi încurajată (deşi, pentru scripturile lor, acesta e *un păcat*), ci fiindcă martirii religioşi din vechime din acest motiv au fost divinizaţi.

Însă e, mai degrabă, curios, că în unele veacuri sinuciderea e considerată un păcat, pe când în alte veacuri ea este permisă.

XI. Sărbătorile religioase

Cele mai mari sărbători ale religiei satanice sunt datele noastre de naştere. Însă aceasta este într-o directă contradicţie cu zilele sfinte ale altor religii, care cinstesc, cel mai adesea, un dumnezeu sub formă umană, după propriul lor chip şi, prin aceasta arată, că egoul lor nu este mort cu adevărat.

Satanistul simte în această privinţă: „De ce nu eşti cinstit cu tine şi nu accepţi, că, dacă ţi-ai creat un dumnezeu după chipul tău, tu eşti dumnezeu?”.

De aceea, fiecare om este dumnezeu, dacă alege să se recunoască pe sine ca unul. Din acest motiv satanistul îşi celebrează ziua de naştere ca cea mai importantă sărbătoare a anului. Mai presus de toate, eşti mai bucuros de ziua ta de naştere sau de ziua de naştere a altuia? Din acest motiv, dincolo de sărbătorile religioase, de ce pui mare accent pe ziua de naştere a preşedintelui sau pe o dată istorică anume şi nu ai face din ziua ta de naştere, cea mai mare zi de sărbătoare a lumii?

În ciuda faptului, că unii dintre noi suntem copii nedoriţi sau că nu fuseserăm în plan ca să ne naştem, noi ne bucurăm, chiar dacă nu e nimeni cu noi. Îţi poţi da o palmă peste fund, îţi poţi cumpăra tot ce vrei, te poţi trata ca pe un rege sau ca pe un dumnezeu, căci asta eşti şi, de aceea, îţi poţi sărbători ziua de naştere cu mare pompă şi cu toate ceremoniile posibile.

După propria noastră zi de naştere, a doua sărbătoare satanică importantă este *Noaptea walpurgică* sau *Ziua tuturor Sfinţilor*. Sfânta Walpurgia sau Walpurgia depinde de timpul şi de aria care o reprezintă. Aceasta s-a născut în Sussex, la sfârşitul secolului al 17-lea sau la începutul secolului al 18-lea şi a fost educată în Winburn, la Dorset, unde, după ce şi-a luat vălul[76], a rămas pentru 45 de ani.

La insistenţa unchiului ei, Sf. Bonifaciu şi a fratelui ei, Sf. Wilibald, locuieşte, împreună cu alte călugăriţe, într-o mănăstire din Germania.

---

[76] După ce a intrat în monahism.

A depus voturile la Bischofsheim, în dioceza Mainz, şi, peste doi ani, în 754 A.D., ea a devenit abatesă benedictină la Haidenheim, în dicoeza fratelui ei Wilibald de Eichstadt, în Bavaria, unde un alt frate, Winebald, fondase o mănăstire.

La moartea lui Winebald, în 760, ea vine şi la conducerea mănăstirii lui, fiind superintendenta celor două mănăstiri până la moartea ei, pe 25 februarie 779. Moaştele sale au fost mutate la Eichstadt, unde au fost aşezate într-o sfântă piatră, din care ieşea un ulei bituminos, cunoscut ca ulei walpurgic, care făcea minuni împotriva bolilor.

Mormântul său a devenit un loc de pelerinaj şi a fost construită o mare biserică pe acel loc. Ea este pomenită de mai multe ori într-un an, dar, în principal, la 1 mai şi ziua ei a luat locul unei vechi sărbători păgâne.

Însă, ceea ce este uluitor, e că aceasta a făcut să se continue cea mai importantă sărbătoare păgână a anului, care atinge culmea la echinocţiul de primăvară.

Ajunul zilei de 1 mai a fost păstrat ca noaptea tuturor demonilor, a spectrelor, a spiritelor, o zi care prevesteşte moartea şi în care se face cunoscută nebunia, simbolizată prin apariţia roadelor la echinocţiul de primăvară.

Haloweenul sau *Ziua tuturor Sfinţilor* cade pe data de 31 octombrie sau pe 1 noiembrie. Prima dată, această sărbătoare era o mare sărbătoare a focului în Britania, la druzini. În Scoţia era asociată cu ziua, când spiritele morţilor, demonii, vrăjitoarele şi vrăjitorii erau foarte activi.

Paradoxal, *Ziua tuturor Sfinţilor* era noaptea în care, un tânăr se iniţia în ritualurile magice şi determina apariţia, în viaţa lui, a viitoarelor soţii.

Dacă tineretul de la sate se bucura de petreceri şi orgii sexuale, cei mai în vârstă însă aveau mare grijă ca să îşi protejeze casele de spiritele rele, vrăjitoare şi demoni, care căpătau puteri excepţionale în această noapte.

Astfel solstiţiile şi echinocţiile au fost celebrate ca sărbători, fiind socotite primele zile ale anotimpurilor. Diferenţa dintre *un solstiţiu* şi *un echinocţiu* este una semantică şi defineşte relaţia dintre soare, lună şi stele. Solstiţiu se petrece vara şi iarna, pe când echinocţiul: toamna şi primăvara.

Solstiţiul de vară este în luna iunie, pe când solstiţiul de iarnă în luna decembrie. Echinocţiul de toamnă este în septembrie, pe când echinocţiul de primăvară este în martie. Atât echinocţiile, cât şi solstiţiile variază o zi sau două de la an la an, pentru că depind de ciclul lunar şi cad în ziua de 21 sau 22 a lunii.

Cinci, până la 6 săptămâni după aceste zile au loc binecunoscutele *sărbători satanice*.

XII. Messa / Liturghia satanică

Niciun alt ritual nu a fost asociat cu satanismul ca messa satanică. A spune că aceasta e cea mai blasfemică dintre toate ceremoniile religioase nu înseamnă, decât o invenţie literară şi, cu siguranţă, e o afirmaţie, care nu are nevoie să fie calificată nici ca *adevărată* şi nici ca *falsă*.

Conceptul foarte cunoscut de *messă neagră* este următorul: un preot caterisit stă înaintea altarului, care e constituit dintr-o femeie goală. Picioarele îi sunt larg desfăcute şi vaginul larg deschis. Ea ţine în mâinile ei avare o lumânare neagră făcută din grăsime de copii nebotezaţi şi un potir, care conţine urină de prostituată (sau sînge), pe care şi-l pune pe pântec.

O cruce întoarsă e spânzurată deasupra altarului şi trinunghiuri de anafură din pâine de secară sau ceapă colorată în negru sunt binecuvântate metodic de către preot, cu multă atenţie, introducându-le şi scoţându-le din labiile doamnei-altar.

Apoi facem o invocaţie faţă de Satana şi faţă de diverşi demoni, după care urmează o serie de alte rugăciuni şi palmi cântaţi invers sau amestecaţi cu diverse obscenităţi…Şi toate sunt făcute în limitele pentagramei „protectoare” desenată pe podea.

Dacă Diavolul apare, el are o formă diferită, dar, mai degrabă, apare ca un bărbat înfocat, care poartă un cap de ţap negru pe umerii lui.

Apoi urmează diverse flagelări, arderi de cărţi de rugăciune, cunnilingusuri, felaţii şi, mai ales, săruturi pe fund, toate făcute în timp ce se rosteşte licenţios din Sfânta Scriptură şi se scuipă, cu zgomot, crucea.

Dacă un copil poate fi înjunghiat în timpul ritualului, atunci cu atât mai bine. Pentru că toţi cunosc faptul, că aceasta este o distracţie favorită [*the favorite sport*] a satanistului.

Dacă toate acestea par repugnante, atunci succesele pe care le raportează messa satanică, în comparaţie cu evlavia Bisericii[77], sunt uşor de înţeles.

---

[77] Era cu literă mică în manuscris.

Nicio persoană „decentă” nu va trece în tagma inchizitorilor, când va povesti astfel de blasfemii. Propagandiştii Bisericii[78] au făcut o treabă bună, atunci când au informat publicul despre erezii şi despre actele ticăloase ale păgânilor, catarilor, bogomililor, templierilor şi ale altora ca ei, pentru ca să eradicheze filosofiile lor dualiste şi, pe undeva, din punct de vedere logic, *satanice*.

Astfel, poveştile cu copiii nebotezaţi, care erau furaţi de satanişti, pentru ca fi folosiţi la messă, nu erau numai măsuri efective de propagandă, ci se constituiau şi în surse de venituri pentru Biserică, în forma taxelor de Botez[79].

Nicio mamă creştină, care auzea astfel de fapte diabolice, nu făcea decât să meargă, cât mai degrabă, ca să îşi boteze copilul. Însă o altă faţă a omului natural a apărut, atunci când scriitorul sau artistul lasciv în gânduri a început să aibă predilecţii pentru portretizarea faptelor ereticilor.

Cenzorul, cel care vedea toate desenele pornografice, cunoştea aşadar şi transmitea mai departe informaţiile, el fiind un cronicar medieval al faptelor obscene sataniste sau un jurnalist modern. De aceea se crede, că cea mai completă librărie pornografică a lumii aparţine Vaticanului.

Sărutul diavolului, din spatele tradiţionalelor messe negre, e uşor de recunoscut, ca precursor al termenului modern, prin care este descris cineva care vrea, prin apelul la alt ego, să obţină ceva material prin intermediul aceluia.

Căci toate ceremoniile satanice au fost făcute întotdeauna pentru scopuri reale şi materiale. De aceea *oscularum infame* sau *sărutul ruşinii* a fost considerat o premisă simbolică pentru obţinerea lucrurilor pământeşti, a succesului, mai degrabă decât a lucrurilor spirituale.

Se crede deobicei, că ceremonia satanică sau slujba aceasta a fost numită dintotdeauna: *messa neagră*. Însă o messă neagră *nu* este o ceremonie magică pentru satanişti. Satanistul nu vrea să se folosească de o messă neagră decât ca de o formă de psihodramă.

Mai mult decât atât, o messă satanică nu implică, în mod necesar, faptul, ca aceia să fie satanişti. O messă neagră este, în mod esenţial, o parodiere a serviciului religios al

---

[78] Ibidem.
[79] Ibidem.

Bisericii Romano Catolice, dar parodierea se poate aplica şi la alte ceremonii religioase.

Satanistul, la o messă neagră, blasfemiază slujbe ortodoxe, şi aceasta nu înseamnă decât ceva redundant. Slujbele tuturor religiilor de astăzi sunt parodii ale vechilor ritualuri prin care se făcea închinare la pământ şi la trup. Încercările de desexualizare şi de dezumanizare a credinţelor păgâne nu a făcut decât, ca, mai târziu, oameni ai credinţei spirituale, să albească înţelegerile din spatele ritualurilor şi să le transforme în eufemisme flatante, pentru ca acum să fie „adevărata messă".

Chiar *dacă*, ar exista un satanist, care să îşi petreacă fiecare noapte făcând o messă neagră, el nu ar face decât să parodieze, ceea ce unul evlavios, care merge la Biserică[80], nu ar face. Însă acest satanist nu face decât să râdă, în mod cinstit şi temperamental, de vechile rituri păgâne ale antichităţii.

Oricare ceremonie considerată a fi o *messă neagră* trebuie să fie un şoc şi o jignire [a celor credincioşi n.n.], iar acestea par a fi, într-o mare măsură, şi succesul lor. În Evul Mediu, blesfemiile la adresa Sfintei Biserici[81] erau şocante.

Astăzi însă, Biserica[82] nu are o imagine bună datorită inchiziţiei. Tradiţionala messă neagră nu mai e de mult un spectacol jignitor oficiat de către un diletant sau de către un preot caterisit, aşa cum a fost odată.

Dacă un satanist doreşte ca să creeze un ritual blasfemic el este acceptat ca o instituţie ca atare, pentru că toate au rolul de a fi o psihodramă. Însă el trebuie să fie atent, ca să aleagă un ritual, care nu este în vogă acum, pentru ca să îl parodieze. Pentru că el nu e altceva, decât unul care se urcă pe o vacă sacră.

Astăzi, messa neagră, consistă în blasfemiera unor astfel de lucruri „sacre" ale misticismului răsăritean şi în folosirea unor elemente din psihiatrie, mişcarea psihedelică, ultraliberalism etc.

Patriotismul a fost un titlu de glorie, drogurile şi acei guru care le implementau au fost maculaţi, militanţii aculturali

---

[80] Ibidem.
[81] Ibidem.
[82] Biserica Romano Catolică

au fost idolatrizaţi iar decadenţa teologiilor eclesiale ar putea da un impuls satanic.

Magul satanic a fost întotdeauna un catalizator pentru dihotomiile existente în solul credinţelor populare şi, în acest fel, o ceremonie în natură, cum e messa neagră, a devenit o poţiune cu scop magic.

În anul 1666, s-au petrecut evenimente cu adevărat importante în Franţa. Odată cu moartea lui François Mansart, un arhitect al trapezoidului, ale cărui geometrii au devenit un prototip al casei bântuite [*the haunted house*], Palatul de la Versailles a fost construit în acord cu planurile sale.

Ultima preoteasă încântătoare a lui Satana, Jeanne-Marie Bouvier (Doamna Guyon), a fost umbrită de o subtilă oportunistă şi aspră femeie de afaceri numită Catherine Deshayes, cunoscută şi ca *LaVoisin*.

Aici a fost odinioară un cosmetician, care, în timp ce se murdărea de avorturi şi aproviziona cu cele mai eficiente otrăvuri pe doamnele, care doreau să îşi elimine soţii nedoriţi sau pe amanţii lor, a găsit o strălucire nefirească în messele negre, care au devenit proverbialele „furtuni în creier”.

E corect să spunem, că anul 1666 a fost primul an când „s-a vândut” messa neagră. În regiunea de sud a Sfântului Dionisie, care acum se numeşte LaGarenne, a fost cumpărată de către LaVoisin o casă mare, cu ziduri şi au fost construite aici dispensare, celule, laboratoare şi…o capelă.

În curând a devenit o modă pentru cei din spiţa regală şi pentru alţi diletanţi, ca să participe la tipul de ritualuri menţionat în acest capitol. Modul cum au fost corupte ceremoniile religioase a rămas în istorie sub titlul de „adevărata messă neagră”.

Când LaVoisin a fost arestată pe data de 13 martie 1679, în mod incidental, în Biserica Fericitei noastre Doamne a Bunelor vestiri, a murit la scurt timp, pentru că a fost ucisă. Odată cu moartea ei a fost înăbuşită maiestatea satanismului pentru ani buni de aici încolo.

Satanismul, ca amuzament şi joc, a apărut la mijlocul secolului al 18-lea în Anglia, în Ordinul domnului Francis Dashwood şi al franciscanilor de Medmanham, numit, în mod popular: *Clubul Focul Iadului*.

Când a eliminat sângele, străpungerile şi lumânările din grăsime de copil, care se practicau în cadrul messelor din vechime, Sir Francis a transformat ritualurile în întâlniri suprasaturate cu glume porcoase bune, fapt care a colorat şi a făcut inofesnive psihodramele din vremea lui.

O latură interesantă a rolului jucat de către Sir Francis la *Clubul Focul Iadului* se vede prin aceea, că a creat grupul numit: *Clubul Dilentanţilor*.

Acesta a fost secolul al 19-lea, care a înălbit satanismul, încercând, în mod firav, să creeze magicieni „albi”, care să instituie magia „neagră”. Însă această perioadă a fost una paradoxală pentru satanism, datorită scriitorilor [Charles] Baudelaire[83] şi [Charles Marie Georges] Huysmans[84], care, în mod evident, au avut o obsesie pentru diavol şi au format mulţi adepţi.

Diavolul capătă o tot mai mare personalitate luciferică în spaţiul public, pentru că a fost prezentat, în mod gradual, ca *un domn de salon*. Începe astfel era „experţilor” în artele negre, care îi are drept promotori pe Eliphas Levi şi nenumăraţi mediumi, care erau atenţi la spirite şi demoni, şi care au reuşit, cu succes, să propage parapsihologia până astăzi.

Mai aproape însă de satanism, prin semnele lor exterioare şi prin practicarea de rituri neopăgâne, a fost *Ordinul ezoteric Strălucirea Aurului*[85] al lui MacGregor Mathers[86] şi *Ordinul Stelei de Argint*[87] al lui Aleister Crowley[88] şi *Ordinul Templierilor Orientali* (OTO). Însă Crowley, deşi a negat, în mod paranoic, orice asociere a sa satanismul, s-a impus imaginea sa de *fiară a revelaţiei*.

În afara unei poezii fermecătoare şi a unor antice cunoştinţe superficiale despre magie sau când nu se căţăra pe munţi, Crowley şi-a petrecut cea mai mare parte a vieţii, prin excelenţă, ca unul care lucrează tot timpul pentru a fi imoral.

---

[83] A se vedea http://en.wikipedia.org/wiki/Charles_Baudelaire
[84] A se vedea http://en.wikipedia.org/wiki/Joris-Karl_Huysmans
[85] Hermetic Order of the Golden Dawn.
[86] Născut ca Samuel Liddell, cf. http://en.wikipedia.org/wiki/Samuel_Liddell_MacGregor_Mathers.
[87] Order of the Silver Star sau A. A. = Argentium Astrum.
[88] Numele său real este Edward Alexander Crowley, cf. http://en.wikipedia.org/wiki/Aleister_Crowley.

Ca şi contemporanul său, Rev.[?] Montague Summers[89], Crowley şi-a petrecut o mare parte a vieţii sale cu limba strânsă în gură[90], dar cei care l-au simpatizat şi îl urmează şi astăzi, încearcă să găsească un înţeles ezoteric în fiecare cuvânt al său.

Concurentul peren al acestor societăţi au fost cluburile de sex, care se foloseau de satanism în mod raţional, lucru care se petrece şi astăzi, fapt pentru care le mulţumesc tabloidelor care scriu despre ele.

Dacă până acum exista opinia, că messa neagră s-a dezvoltat dintr-o literatură inventată de către Biserică[91], psihodrama [satanistă n.n.], pentru ca să aibă o actualitate licenţioasă comercială, se adresează diletanţilor şi iconoclaştilor şi e un as în mâneca mediei comerciale.

Iar dacă nu se încadrează, în mod real, adevăratului satanism, atunci cine a practicat satanismul magic din 1666 până astăzi? Răspunsul la această ghicitoare ne duce spre o alta. Este omul, în general, considerat a fi un satanist, care practică satanismul *în adevăratul lui sens* sau e un punct de vedere obţinut din partea acelora, care ne propovăduiesc cele cereşti?

Se spune însă, şi pe bună dreptate, că toate cărţile despre Diavol au fost scrise de către agenţii lui Dumnezeu. De aceea, se înţelege de la sine, că o parte dintre adoratorii lui[92] au apărut tocmai din cauza celor inventate de către teologi.

Altădată, ceea ce avea caracter „rău” nu era, în mod necesar, practicat şi ca *adevărat* Satanism. De aceea nici cel care trăia o mândrie nestingherită sau o măreţie de sine, care a dus lumea la post-păgânism, nu erau definite de oamenii Bisericii ca rele. Răul e o producţie mai târzie şi a fost elaborat de către propaganda [Bisericii Romano Catolice n.n.].

Pseudo-satanistul a fost întotdeauna posibil să apară în gândirea istoriei moderne, după cum messele negre au avut diverse grade de blasfemie. Însă adevăratul satanist nu este uşor de recunoscut între ei.

---

[89] A se vedea: http://en.wikipedia.org/wiki/Montague_Summers.
[90] Gata ca să blasfemieze, să spună rele.
[91] Fără majusculă în original.
[92] Ai diavolului.

Ar fi o simplificare nepermisă să spun, că fiecare bărbat sau femeie de succes de pe acest pământ, fără ca să o ştie, practică satanismul. Însă setea lor după reuşite pământeşti este îndeajuns, încât Sfântul Petru să întoarcă degetul în jos[93]. Căci un om bogat intră cu anevoie în cer, după cum cămila încearcă să intre prin urechile acului. Iar iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor. Şi atunci când ne asumăm cea mai puternică funcţie pe pământ, atunci suntem cei mai satanici. Şi asta se aplică finanţiştilor, industriaşilor, papilor, poeţilor, dictatorilor şi tuturor creatorilor de opinie şi celor care inspectează activităţile întregii omeniri.

Adesea, prin diverse „scurgeri" [de informaţie n.n.], unii dintre cei mai enigmatici bărbaţi şi femei ale pământului vezi că „se bălăcesc" în artele negre. Aceştia, bineînţeles, vor fi scoşi la lumină, ca cei mai „misterioşi oameni" ai istoriei. Nume ca Rasputin[94], Zaharoff[95], Cagliostro[96], Rosenberg[97] şi alţii ca el sunt legături fundamentale, ca să spun aşa, cu adevărata moştenire a Satanei, o moştenire care transcende, din punct de vedere etnic, rasial şi economic, diferenţele dintre oameni sau ideologiile timpului.

Satanistul întotdeauna a condus pământul…şi întotdeauna îl va conduce, oricum se va chema acela.

Un lucru e însă sigur: standardele, filosofia şi practicile acestea păgâne au produs cea mai mare realizare de sine şi pe oamenii cei mai puternici ai pământului. În taină, fiecare bărbat şi femeie se gândeşte [la filosofia satanistă n.n.] şi sunt motivaţi să fie deschişi la minte, pentru că în fiecare rezidă un potenţial satanist, după cum s-a petrecut dintotdeauna.

Semnul coarnelor [*the sign of the horns*] va apărea la mulţi, chiar dacă acum sunt puţini [satanişti n.n.]. Iar

---

[93] Adică să nu-i lase în Rai. Se referă la Sfântul Apostol Petru, care e văzut, în mod mitologic, ca cel care stă la uşa Raiului şi are cheile Raiului, dar care votează intrarea sau neintrarea în Rai precum romanii, care asistau la luptele cu gladiatori.

[94] Grigori Efimovici Rasputin (10 ianuarie 1869-16 decembrie/29 decembrie 1916). A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Grigori_Rasputin.

[95] Basil Zaharoff (6 oct. 1849-27 noi. 1936).
A se vedea: http://en.wikipedia.org/wiki/Basil_Zaharoff.

[96] Alessandro Cagliostro (2 iunie 1743-26 august 1795).
A se vedea: http://en.wikipedia.org/wiki/Alessandro_Cagliostro.

[97] Alfred Rosenberg (12 ianuarie 1893-16 octombrie 1946), criminal de război nazist. A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Alfred_Rosenberg.

magicianul va sta departe de [satanist n.n.] şi va fi recunoscut şi el, ca atare.

(Pământul)
Cartea lui Belial, Stăpânul Pământului

Se apelază cel mai mult la magie nu în viaţa practică, ci în meandrele ezoterismului. Elementul misterios a fost învăluit foarte mult în practicile artei negre, din cauza ignoranţei acelora, care cer mari expertize în astfel de probleme. Dacă distanţa dintre două linii este o linie dreaptă, atunci ocultiştii au creat pur şi simplu un labirint.

Principiile de bază ale ceremonialului magic au fost clasificate după modelul misticismului scolastic, în aşa fel încât, şi expertul devine o *victimă* a acestei arte a direcţionării greşite, *în care el s-a angajat*.

Putem avea o analogie a acestui fapt în situaţia studentului, care vrea să facă psihologie aplicată, care, deşi ştie toate răspunsurile, totuşi nu ştie să îşi facă prieteni.

Atunci la ce bun să studiem ceva fals, dacă nu vrem să credem în minciuni? Mulţi, desigur, nu cred în minciuni dar, în act, sunt în acord cu legea naturală. Astfel avem premiza, că satanismul magic este fundamental. Acesta este primul text de magie materialistă. Acesta e [textul n.n.] unui cititor satanist al lui McGuffrey[98].

Belial înseamnă „fără vreun stăpân” şi simbolizează adevărata independenţă, suficienţa de sine şi desăvârşirea personală.

Belial reprezintă elementul *pământ* şi, în această carte, el va fonda magia cu ambele picioare pe pământ, în forţă şi nu prin proceduri magice şi platitudini mistice, fără raţiune obiectivă. Imediat şi probăm cele spuse. Aici sunt principiile fundamentale!

---

[98] Despre subiect ca atare a se vedea: http://en.wikipedia.org/wiki/McGuffrey_Readers.

I. Teoria şi practica magiei satanice. Definiţia şi scopul magiei mici şi mari

Definiţia magiei, pe care o folosesc în această carte, este următoarea: *schimbarea situaţiilor şi a evenimentelor în acord cu voinţa proprie, prin folosirea metodelor acceptate în mod normal, pentru ca ele să fie schimbate*.

Această definiţie însă se pretează la o arie largă de interpretări personale. De aceea, unii pot spune, că aceste instrucţiuni sau proceduri nu sunt nimic altceva, decât cele aplicate în psihologie, că sunt fapte ştiinţifice şi că numirea lor drept „magice” ar contravine cu un text din carte, unde se spune că: „fundamentul lor nu este cunoscut ştiinţific”.

Din acest motiv, nu încerc să-mi limitez explicaţiile la un anume set de numiri. Magia nu poate fi niciodată explicată ştiinţific în totalitate iar, pe de altă parte, ştiinţa a fost considerată în trecut drept una de esenţă „magică”.

De aceea, nu există nicio diferenţă între magia „albă” şi cea „neagră”, în afară de o ipocrizie înfumurată, citită greşit ca „dreptate”, aşa cum se mint pe ei înşişi magicienii, care se consideră „albi”.

În tradiţia clasică religioasă, magia „albă” este făcută în mod altruist, binevoitor şi pentru scopuri „bune”, pe când magia „neagră” este făcută pentru preaslăvirea de sine, pentru putere personală şi cu un scop „rău”.

Însă niciun pământean nu s-a ocupat cu studiile oculte, cu metafizica, cu yoga sau cu alte concepte ale „luminii albe”, fără a avea drept ţintă dorinţa de a-şi satisface egoul şi pentru a dobândi putere personală.

Diferenţa e că unora le place să poarte cămăşi aţoase, pe când alţii preferă catifeaua sau mătasea. Ceea ce e plăcere pentru unii e chin pentru alţii şi de aceea îi aplică calificative de magie „bună” sau „rea”.

Însă, fiecare om care practică vrăjitoria e convins de faptul, că el sau ea fac lucrul „cel drept”. Magicienii, din acest motiv, se împart în două categorii: cei care fac ritualuri sau ceremonii şi cei care nu practică ritualuri sau nu se folosesc de diverse obiecte.

Ritualul magic constă în săvârşirea unei ceremonii formale, care are loc, cel puţin în parte, într-o arie anume şi la un timp anume. Funcţia lui e aceea de a izola orice disipare a adrenalinei, pe de o parte iar, pe de altă parte, să inducă energie emoţională şi să o convertească într-o forţă dinamică transmisibilă.

Este pur şi simplu o acţiune emoţională, mai degrabă decât intelectuală. E un fapt. Şi, din acest motiv, orice activitate intelectuală trebuie pusă *mai înainte* în ceremonie şi nu în timpul ei.

Acest tip de magie mai e cunoscut şi ca „marea magie". Magia non-ritualică sau nonmanipulativă este numită şi „mica magie". Aceasta din urmă consistă în şiretlicuri şi viclenii, prin care se obţin diverse lucruri şi se scapă de diverse situaţii, pentru că cei care o utlizează, pot „schimba lucrurile, pentru ca ele să se petreacă potrivit cu propria lor dorinţă".

În vechime, acest lucru se numea „atracţie", „vrajă" sau „dedeochi". Cele mai multe victime ale unor astfel de lucruri vrăjitoreşti nu erau *vrăjitoare*. Victimele erau femei bătrâne excentrice, care ori erau senile ori nu doreau să se conformeze cu societatea. Sau era vorba de femei foarte atrăgătoare, care au sucit minţile marilor vremii, dar care nu au răspuns avansurilor lor.

Adevăratele vrăjitoare au fost rar executate sau aduse în faţa judecăţii, pentru că erau puternice în arta de a încânta şi a ului pe bărbaţi, fapt pentru care scăpau cu zile. Adevăratele vrăjitoare erau cele care se culcau cu inchizitorii. Tocmai de aici şi originea cuvântului *glamour*: vrajă/ atracţie/ fascinaţie. Înţelesul vechi al cuvântului *glamour* era *witchraft*, adică *vrăjitorie*.

Însă, lucrul cel mai de preţ pentru vrăjitoarea modernă este acela de a a-şi folosi abilităţile personale pentru a fi atrăgătoare sau a-şi folosi sex appelul. Lumea „fascinaţiei" are origini oculte. *Fascinaţia* este un termen, care se aplică în cadrul *ochilor răi* sau *a dedeochiului*.

A privi pe cineva în ochi, înseamnă *a-l fascina*, a-l blestema cu ochi răi. De aceea, dacă o femeie are capacitatea de a fascina un bărbat, ea este privită ca o vrăjitoare. A învăţa faptul, ca în mod regulat să porunceşti prin ochi, este o parte esenţială în stadiul de pregătire pentru a deveni o vrăjitoare.

Pentru a manipula o persoană trebuie să fii în stare ca să o atragi sau să îi câştigi atenţia. De aceea, există trei metode pentru a porunci prin ochi, folosindu-te de sexualitate, de sentimente sau de minuni sau combinându-le pe acestea.

În mod deschis, o vrăjitoare trebuie să se decidă din care categorie vrea să facă parte. Prima categorie, cea care apelează la sex, e foarte vizibilă. Dacă o femeie este atractivă sau are sex appel, ea va face ca multe lucruri să se petreacă după cum doreşte, folosindu-se de sexualitatea ei ca de un lucru cuceritor.

Ea atrage atenţia bărbaţilor, folosindu-se de sex appelul ei şi din acest motiv îi poate manipla după cum doreşte.

A doua categorie e aceea care se foloseşte de sentimente. Aici intră, de obicei, femeile în vârstă. Vrăjitoarea de acest tip e „doamna atrăgătoare” (*the „cookie lady”*), care ar putea trăi într-o mică căsuţă şi ar fi crezută de oameni puţin cam excentrică.

Copiii sunt, de obicei, încântaţi de fantezia, că o astfel de vrăjitoare s-ar îngriji de ei sau adolescenţii ar căuta o astfel de femeie pentru sfaturile ei înţelepte. Datorită inocenţei lor, copiii pot recunoaşte puterea ei magică. Însă, camuflându-se sub această imagine drăguţă, doamna pe care noi o căutăm, ne poate face să îi împlinim ţelurile ei rele.

A treia categorie de vrăjitoare e aceea care apelează la minuni. Din ea pot face parte femeile neobişnuite şi copleşitoare prin înfăţişarea lor. Prin înfăţişarea sa neobişnuită, aceasta îi poate manipula pe oameni simplii, fiincă ei se tem ca să o întrebe despre consecinţe.

Multe femei se încadrează, mai mult sau mai puţin, într-una din aceste categorii. Spre exemplu, o tânără poate părea curată şi nevinovată, însă, în acelaşi timp, ea să fie foarte sexy, să combine sex appelul cu fapte sinistre, folosindu-se de sexualitate şi de minuni.

După ce îşi evaluează potenţele, ea trebuie să decidă din ce categorie face parte sau ce să combine în acţiunile ei, pentru ca să poată să se folosească de atuurile personale.

Pentru a fi un vrăjitor de succes, la fel, un bărbat trebuie să se încadreze într-una dintre cele trei categorii. Cel care apelează la sex appelul lui, în mod natural, face parte din categoria acelora, care se folosesc de sexualitatea proprie.

Din a doua categorie fac parte oamenii în vârstă, care fac pe spiriduşii sau dau aparenţa de oameni înţelepţi ai pădurii. Bunicii foarte dulci (de multe ori curvari bătrâni) intră în categoria sentimentalilor.

Al treilea tip de bărbaţi sunt cei siniştri sau diabolici la înfăţişare.

Fiecare categorie de bărbaţi se transformă potrivit modului propriu de a porunci prin privire, la fel ca femeile descrise anterior.

Factorul vizual utilizat pentru a stârni reacţii emoţionale este, cu siguranţă, cel mai important lucru de care se foloseşte, chiar şi cea mai mică practică magică.

Oricine, care este atât de prost, încât să spună, că „*a vedea* nu înseamnă *un lucru*” este, cu adevărat, un înşelat. Lucrurile bune sun nenecesare, pe când cele care „arată bine” sunt neapărate.

Parfumul este un alt factor important de manipulare în magie. Aminteşte-ţi, că animalele fricoase şi suspicioase se bazează pe miros! Iar noi, ca animale umane[99], negăm multe idei pe care le avem şi ne bazăm pe simţuri, atunci când simţurile noastre ne arată că au un anume miros, la fel ca şi animalele, care au patru picioare.

Dacă eşti bărbat şi vrei ca să o încânţi pe o femeie, trupul tău emană secreţii naturale, care imediat se împânzesc în jur, care sunt un lucru animalic, care luptă împotriva etichetelor sociale şi care te întorc înapoi.

Dacă eşi femeie şi doreşti ca să ameţeşti un bărbat, să nu îţi fie teamă că îl vei „ofensa”, dacă uleiurile şi mirosurile trupului tău te-au invadat şi crezi că nu eşti curată. Aceste mirosuri naturale stimulează sexual, pentru că natura, în înţelepciunea ei magică, ni le-a dăruit.

Sentimentele sunt excitate de acele mirosuri, care ne vor părea drept momente plăcute, nostalgice. Poţi încânta un bărbat prin ceea ce îi dai să mănânce, dacă, spre exemplu, îi vei face o mâncare cu un miros foarte bun. Pentru că vrăjitoarea doreşte să apeleze la acel „sentiment”, prin care va fi cea mai încântătoare.

---

[99] Pentru autor *oamenii* sunt *animale evoluate*.

Şi nu e nicio glumă, dacă insistăm asupra tehnicii, prin care un bărbat doreşte să o atragă pe o domnişoară, ca să uite de jocurile ei, dacă tot este într-un loc unde se pescuieşte. Gândindu-se la mai multe lucruri magice, el e, în acelaşi timp, abil să bage un macrou în buzunarul hainei lui, ca să primească răsplata, care aduce şi mai multă iubire.

II. Trei tipuri de ritualuri satanice

Sunt trei tipuri de ceremonii incluse în practicile magiei sataniste. Fiecare dintre ele corespunde unei emoţii umane fundamentale. Primul dintre ele este acela pe care noi îl numim *un ritual sexual*.

Un ritual sexual este cunoscut îndeosebi ca *o vrajă* sau *un descântec de dragoste*. Scopul pentru care se face acest ritual este acela de a induce o dorinţă în persoana pe care ţi-o doreşti sau pentru a invita un partener sexual ca să-ţi împlinească dorinţele.

Dacă nu vizezi pe cineva anume sau dacă nu ai în minte un tip de persoană destul de bine precizat, cu care să faci sex până ajungi la orgasm, nu vei avea un câştig de cauză în acţiunea ta. Iar dacă ritualul a fost un succes în mod accidental, la ce bun să simulezi sau să îţi doreşti acest lucru?

Este uşor să confunzi încântarea, pentru anumite motive, cu vraja pentru satisfacerea dorinţelor tale sexuale. Încântarea, văzută ca urmare a preaslăvirii de sine, atunci când e însoţită de un ceremonial magic, intră în categoria *compătimirii* sau *a ritualului distructiv*.

Dacă tu vrei sau ai nevoie foarte mare să fii trist sau simţi foarte multă suferinţă, fără un motiv anume, adică fără să fi păţit ceva, atunci această suferinţă o poţi încorpora într-un ritual de compătimire, pentru ca să îţi creşti puterea.

Dacă doreşti să încânţi sau să captivezi pe cineva pentru un scop anume, trebuie să te implici într-un ritual de distrugere.

Orice formulă ai accepta, dacă aplici în mod greşit ritualul, poţi să ai probleme. Un bun exemplu în acest sens este fata, care resimte ca pe o nefericire un admirator sagace. Dacă ea nu a făcut nimic ca să-l încurajeze[100], atunci îl poate recepta ca pe un vampir psihic şi astfel, să îl lase să îşi joace, în continuare, rolul său masochist.

Însă, dacă ea a fost aceea, care i-a aprins frivolitatea şi l-a încurajat şi pentru aceasta a ajuns un obiect al dorinţei lui

---

[100] În dragostea lui, în fixaţia lui pentru ea.

sexuale, dacă acest lucru o panichează, atunci nu trebuie să se considere vinovată.

Astfel de exerciţii[101] sunt numai pentru creşterea egoului, fiindcă înţelege cât de necesare sunt pentru înrădăcinarea propriului eu, refuzul acestor mici farmece.

Satanistul însă are un ego destul de puternic ca să se folosească de astfel de încântări pentru satisfacerea dorinţelor sale sexuale sau pentru a obţine putere sau succes specific naturii sale.

Al doilea tip de ritual este al naturii compătimitoare. Compasiunea sau sentimentul este un ritual, care are drept scop să îi ajute pe alţii sau să se ajute pe sine. Sănătatea, fericirea casnică, treburile personale, succesele materiale sau iniţiativa şcolară sunt doar câteva situaţii care sunt acoperite de acest ritual. S-ar putea spune, că acest ritual poate fi conceput ca un ritual de milă *genuină*, având în minte ideea, că „mila începe cu casa ta”.

Al treilea tip de ritual e cel al distrugerii. În cadrul acestei ceremonii ne folosim de mânie, supărare, dispreţ, sfidare sau pur şi simplu de ură. Este cunoscut şi sub numele de dedeochi, blestem sau distrugere a agentului.

Una dintre cele mai mari aberaţii referitoare la ritualurile magice este ideea, că trebuie să credem în puterea magică, înainte ca cineva să fie vrăjit sau distrus prin ele. Nimic nu poate fi mai departe de adevăr, decât cele mai receptive victime ale blestemelor, care au fost întotdeauna cele mai mari batjocuri.

Motivul pentru care [blestemele n.n.] sperie este simplu. Un om dintr-un trib necivilizat este primul care aleargă la un doctor vrăjitor sau la un şaman, când înţelege că un vrăjmaş l-ar fi blestemat. Pericolul şi prezenţa răului sunt conştientizate de către el, pentru că el crede în puterea belstemului şi de aceea vrea ca să se întărească, cu prudenţă, împotriva lui.

Dar, printr-un ritual magic, el vrea ca să contraatace orice putere, care s-ar abate peste el. Acest om e atent la sine dar nu-şi dă nicio şansă.

---

[101] Numeşte *exerciţii* modul pervers în care fetele sau femeile îi fac pe bărbaţi ca să se îndrăgostească de ele, pentru ca apoi să îşi bată joc de ei.

Pe de altă parte, un om „luminat”, care nu depinde de astfel de „superstiţii”, îşi leagă imediat frica de un blestem necunoscut sieşi, care va ajunge să îl domine, pe măsură ce se vor înmulţi, în mod succesiv, nereuşitele sale personale.

Bineînţeles, în orice moment există loc pentru noi piedici, dar cei care nu cred vor nega orice conexiune cu vreun belstem, *mai ales*, în ceea ce-i priveşte.

Cel conştient va refuza cu tărie eventualul blestem şi acesta va fi socotit doar un ingredient pentru succes, prin situarea acestui accident deasupra situaţiei ca atare.

În cele mai multe dintre cazuri, victima va nega orice semnificaţie magică a soartei sale, chiar până la ultima suflare, fapt pentru care magicianul este perfect satisfăcut, pentru că dorinţele lui s-au împlinit. De aceea trebuie să îţi aminteşti faptul, că *nu contează, dacă nimeni nu acordă vreo semnificaţie acţiunii tale, atâta timp cât rezultatele acţiunii tale sunt în acord cu ceea ce ţi-ai dorit.*

Voinţa superlogică doreşte întotdeauna să explice totul în conexiune cu un ritual magic, tocmai de aici şi diversele „coincidenţe”. Fie că magia e făcută cu un scop constructiv, fie că are un scop distructiv, succesul operaţiunii ca atare depinde de receptivitatea persoanei, care e binecuvântată sau blestemată.

În cazul unui ritual sexual sau a unuia compasional, ajutorul rezidă în credinţa în magie, indiferent dacă victima sexuală sau a blestemului nu crede în magie. Atâta timp cât omul cunoaşte motivul fricii, el va căuta să se apere de ea. Nimeni nu cunoaşte totul şi de aceea nu e nicio minune ca să existe în noi o teamă de necunoscut, posibilă, din partea unor forţe rele.

De aceea e naturală frica de necunoscut. Ea este o primă lecţie despre fascinaţia pentru necunoscut, care cere omului explicaţii logice.

Din acest motiv, omul de ştiinţă e motivat să descopere sensul minunii. Şi totuşi, cât de trist este, că un astfel de om, care apelează la logică, recunoaşte esenţa ritualului magic.

Dacă credinţa religioasă poate face să ne apară răni pe trupul nostru, presupuse a fi cauzate de Hristos, aşa numitele *stigmate*, atunci acele răni apar ca nişte consecinţe ale compasiunii şi ale emoţiilor violente.

Atunci, de ce trebuie să ne îndoim de aceste extreme care ne distrug: de teamă şi de teroare? Aşa numiţii *demoni*, au puterea de a distruge trupul, în mod teoretic, după cum se îndoaie cuiele cu mâna şi, din cauza lor, să pierzi atâta sânge, încât de atâta sângerare să crezi că ai un extaz, care te face să fii înconvoiat de crucea Calvarului.

De aceea, să nu încercaţi niciodată să convingeţi pe un om sceptic că îl puteţi blestema. Lasă-l de batjocură! Luminează-l pe el prin aceea, că tu îţi diminuezi şansa de succes. Ascultă cum începe să râdă de magia ta şi cunoaşte că zilele vieţii lui sunt o harababură. Însă, dacă e destul de mizerabil, prin harul Satanei, s-ar putea să moară de atâta râs.

De aceea luaţi aminte, voi, cei care practicaţi aceste arte![102]

Referitor la ritualul sexual sau al plăcerii: trageţi orice câştig din şarmul vostru! Dacă eşti bărbat, plonjează cu falusul tău erect în fierbintea ei desfătare! Dacă eşti femeie, deschide-ţi larg pulpele pentru a primi plăcerea!

Referitor la ritualul de compasiune: decide-te mai înainte, pentru ca să nu regreţi că ai cheltuit prea mult cu ajutorul dat altora! Căci va fi un motiv de noi „binecuvântări" obstacolele care îţi stau înainte. Fii mulţumitor pentru lucrurile pe care le-ai dobândit prin magie!

Referitor la ritualul de distrugere: să nu te temi, dacă victima trăieşte sau moare! Mai înainte de a blestema, bucură-te şi în niciun caz să nu ai remuşcări, pentru că ai blestemat pe cineva!

Trebuie să ştii aceste reguli, pentru ca nu cumva să te răneşti, în loc să-ţi faci un bine![103].

[102] Cu litere mari în original.
[103] Ultima frază era cu majuscule în original.

III. Ritualul destinderii intelectuale sau al Dormitorului

O ceremonie magică trebuie făcută pentru tine însuţi sau pentru un grup, în avantajul tuturora. Un grup ritual, cu siguranţă, te întăreşte mai mult în credinţă şi te face să simţi puterea în comparaţie cu o ceremonie privată. O masă de oameni, care sunt dedicaţi aceleiaşi filosofii, reîntăreşte încrederea în puterea magiei.

Un spectacol religios consistent devine o situaţie privilegiată, care te face să nu ajungi la situaţia de a te nega pe tine însuţi şi să te opui unui comportament social.

Din acest motiv, un satanist trebuie să caute să găsească şi alte persoane, pe care să le aducă la astfel de ceremonii[104]. În cadrul unui blestem sau al unui ritual de distrugere, magicianul e ajutat, dacă cel pentru care se face ritualul e încurajat de către membrii grupului. Şi nu e nimic în acest tip de ceremonii, care să te facă nu fii de partea celor care fac un astfel de ritualul, când, de fapt, e vorba de o exprimare a mâniei şi de o distrugere simbolică a cuiva.

Pe de altă parte, un ritual de compasiune, care implică o vărsare de lacrimi neruşinoasă sau un ritual sexual, în cadrul căruia au loc acte masturbatorii şi ţipete orgasmice, au cele mai mari sorţi de izbândă, dacă se fac într-un mod privat.

De aceea, nu există un loc mai bun de autocunoaştere ca ritualul dormitorului, unde eşti integrat total în rolul tău şi unde ai numai bucurii, ca spre exemplu, faptul că te ruşinezi, că eşti o femeie neîndemânatică, atunci când serveşti ca altar sau că eşti stânjenită de ceea ce simţi, atunci când eşti stimulată sexual.

Chiar şi în cazul unui ritual personalizat, standardizarea invocaţiilor şi pregătirea tuturor instrumentelor, trebuie să se facă înainte de fanteziile intime şi de actele ca atare. Partea formală a ritualului poate fi făcută în aceeaşi cameră sau dormitor, într-un mod personalizat, sau ceremonia poate să se facă într-un loc şi lucrurile personale în alt loc.

---

[104] Se exprimă aici, aşadar, dorinţa de a face prozelitism pentru ideile sataniste.

De la un capăt la altul al ritualului, acesta trebuie făcut în dormitorul ritualic, unde trebuie să existe elementele simbolice: altarul, potirul etc.

Ritualul ca atare este o ceremonie cu fapte standard, cu instrumente anti-intelectuale, care are scopul de a te disocia de activităţile cotidiene şi de aceea trebuie urmărit integral. Această conotaţie a ritualului este *foarte importantă* pentru mintea noastră, pentru că *dormitorul e un mod de relaxare*, prin intermediul cântecelor, a clopoţeilor, a lumânărilor şi a celorlalte şiretlicuri. Dar, mai înainte de toate, trebuie să fii curat şi plin de dorinţa de a te bucura pe tine însuţi, aşa cum îţi doreşti.

„Dormitorul relaxării intelectuale" al templului satanic, poate fi socotit drept o şcoală de pregătire pentru neştiinţa temporară, de care se folosesc toate slujbele religioase.

Însă diferenţa e aceea, că satanistul cunoaşte că el practică o formă rituală, care nu are nimic de-a face cu ignoranţa şi care e o expresie a voinţei sale. Asta nu ştiu cei religioşi sau nu cunosc, că ei se neagă pe sine, pentru că îşi interzic să recunoască acest lucru. Cel religios are un egou prea slab, din cauza elementelor religioase pe care i le-au inculcat şi el admite astfel de lucruri dintr-o ignoranţă autoimpusă.

IV. Ingredientele folosite la piesa de magie satanică

A. Dorinţa

Primul ingredient pentru a face un ritual e dorinţa, cunoscută şi ca *motivaţie*, *ispitire* sau *persuasiune emoţională*. Dacă nu doreşti să câştigi ceva, atunci nu trebuie să îl faci! Pentru că acest lucru nu e o practică de rutină, aşa cum un magician face „trucuri”, prin care mişcă diverse obiecte. Pentru ritual ai nevoie de un sentiment puternic.

Este adevărat, că dacă un magician doreşte ca să aibă adepţi prin forţa sa magică, atunci trebuie să dovedească în mod practic. Însă conceptul satanic de magie, este un eşec, dacă are drept finalitate faptul de a dovedi că ai puteri magice.

Satanistul îşi face ritualul, tocmai pentru ca aşa doreşte şi nu are în vizor, faptul de a face să cadă un stilou de pe o masă, prin magie. Cuantumul de energie de care ai nevoi, pentru ca să faci să leviteze o ceaşcă de ceai, implică suficienţă forţă, ca să înveţi un grup de oameni, să îţi urmeze voinţa.

Satanistul cunoaşte, că chiar dacă ar putea să facă să leviteze o ceaşcă de ceai, care era pe masă, el trebuie să îşi asume astfel de şmecherii tot timpul. De aceea, dacă satanistul doreşte, ca să facă să zboare un obiect în aer, el foloseşte pentru asta fire, oglinzi şi alte dispozitive pentru o astfel de gratulare de sine.

Pentru că toate „darurile” mediumice şi practicile luminii albe, pure, a misticilor implică magie. Iar pentru învelişurile lor seducătoare, aceştia au nevoie de un magician, care să creeze aceste efecte, care vor fi sanctificate ca lucruri „spirituale”.

Însă chiar şi un ţânc înţelege faptul, că dacă îţi doreşte ceva cu tot dinadinsul, acela devine realitate. Visul implică dorinţa, pentru că rugăciunea este împreunată cu înţelegerea. Scriptura a transformat *dorinţa* în *poftă* şi *setea de-a avea* în *lăcomie*.

De aceea fi un copil, care nu îşi înăbuşă dorinţa, pentru ca să nu pierzi legătura cu primul ingredient al ritualului magic! Lasă-te dus în ispită şi profită de ceea ce te ispiteşte de oricâte ori poţi!

B. Sincronizarea

Pentru ca ceva să aibă succes, cel mai important lucru este sincronizarea. Pentru ca un ritual magic să iasă bine, sincronizarea sau nesincronizarea e tot una cu succesul sau eşcul operaţiei ca atare.

Receptivitatea la voinţa magicianului este posibilă atunci când eşti disponibil în mod total. Nu contează cât de puternică e voinţa cuiva. Însă atunci el trebuie să fie un om pasiv, ca şi când ar dormi. De aceea, cel mai bun moment posibil pentru a scoate din tine energia magică, este atunci când el sau ea dorm.

Şi, din acest motiv, există perioade de somn mult mai puţin susceptibile de astfel de influenţe externe. Când o persoană este obosită, în mod normal, după o zi întreagă de treburi, atunci doarme buştean, pentru că mintea şi trupul ei au nevoie de odihnă.

Această perioadă de somn profund e de la patru la şase ore, după care visează între două şi trei ore, înainte ca să se trezească. Însă perioada de visare a somnului e perioada în care mintea e cea mai receptivă la influenţe exterioare necunoscute.

Dacă magicianul doreşte ca să facă o vrajă unei persoane, atunci trebuie să o facă între ora 23, seara, şi 7 dimineaţa. Însă cel mai bun moment pentru ritual este ora 5 de dimineaţă sau cu două ore înainte ca persoana în cauză să se trezească.

Trebuie să subliniem, că magicianul trebuie să fie eficient, pentru că el *trimite* agentul, atunci când face un ritual. În mod tradiţional se spune, că vrăjitoarele şi vrăjitorii sunt *oamenii nopţii* şi *nişte neînţeleşi*. De aceea trebuie să găsească momentul oportun, pentru ca să-şi trimită gândurile către adormiţii nepăsători.

Dar dacă le pasă de gândurile, care li se pot injecta în minte în timpul somnului? Atunci visul este locul de naştere al viitorului.

Marile idei vin când suntem treji şi pe acestea mintea le reţine. Însă, cel care se ţine de gânduri pe care nu le cunoaşte, ajunge să trăiască potrivit „sorţii”, „voinţei lui Dumnezeu” sau neprevăzutului.

Există şi persoane care se dau pe ele însele voinţei vrăjitorului. Sunt momentele când suntem plini de visare sau când ne plictisim sau când ne simţim greu. Atunci sunt momente prielnice sugestionării.

Dacă o femeie este ţinta vrăjii voastre, să nu uitaţi faptul, că ciclul menstrual e cel mai bun moment! Dacă, din contră, e vorba de un bărbat, atunci să alegeţi momentele când el este înăbuşit de sentimente, adică momentele pe care toate animalele le cunoaşte, adică momentele când femeile sunt cele mai înclinate spre sex.

Râtul bărbatului nu se dă înapoi de la drogul ieftin şi pentru acest lucru caută tot felul de escapade erotice. Chiar dacă nu ar avea simţul mirosului foarte bine dezvoltat, obiectul dorinţei lui îl atrage spre acest miros, dacă apare foarte mult parfum şi dacă mocneşte în ea efluviile „oferirii” de sine, fapt pentru care e nevoie de deodorante puternice.

În ciuda acestor factori descurajanţi, bărbatul e motivat de dorinţă, pentru că el cunoaşte, într-un mod inexplicabil, reacţiile chimice din corpul femeii. Acest lucru este subliniat de o formă de aluzie senzorială, pe care ochiul o cunoaşte în mod natural.

Dacă s-ar întoarce în timp, la era sa animală, atunci ar putea să îşi exerseze foarte bine aceste puteri, fără să îi mai pese de mirosul lupului. Însă, mai uşor, e să cunoşti frecvenţa ciclului menstrual al femeii, pe care o vizezi. Înainte sau după ciclul mesntrual femeia este abordabilă sexual.

De aceea, magicianul va găsi perioada ce mai prielnică a somnului ei pentru a-i infiltra în minte dorinţe sexuale. Vrăjitoarele şi vrăjitorii pierd mult timp pentru a găsi timpul şi oamenii potriviţi. Fiindcă un bărbat este mult mai condus de sexualitatea lui decât o femeie (deşi există femei, care au, ca şi ei sau şi mai mult, dorinţe sexuale), pentru ca să existe o sincronizare perfectă.

Orice bărbat, care nu e pregătit ca să îşi reverse toată energia sexuală, stă ca pe ghimpi. Echinocţiul de primăvară îi încarcă sexual cel mai mult pe bărbaţi şi atunci sunt abordabili. De aceea, femeia, atunci trebuie să îşi exerseze farmecele şi să o facă, ca şi când l-ar fi întâlnit din întâmplare.

Însă, dacă cineva se teme de acest lucru şi întreabă: nu mă pot apăra nicidecum de vrăjitorie?, trebuie să îi răspundem: *ba da*. Nu trebuie să dormi, nu trebuie să visezi şi niciodată să nu fi fără un gând vital şi niciodată să nu ai mintea deschisă. Numai astfel te vei proteja de forţele magice.

C. Imaginile

Un adolescent, care scrijeleşte într-un copac, cu mare grijă, o inimă şi încrustează deasupra ei iniţialele sale şi ale iubitei sale; un flăcău, care pierde ore întregi ca să-şi lustruiască maşina; o rebelă, cu haine spălăcite pe ea şi îmbrăcată ca o păpuşă jerpelită, dar care se crede o mare frumuseţe, toţi aceştia sunt buni de vrăjitori şi vrăjitoare, pentru că sunt nişte magicieni înăscuţi. Ei pot să se folosească foarte bine de imagini şi să le folosească cu succes în timpul ritualurilor.

Copiii, care nu sunt conştienţi că au înclinaţii artistice sau talente speciale, se folosesc de imaginea pe care şi-o fac, pentru că adulţii „civilizaţi” sunt foarte critici faţă de eforturile lor artistice. Ei sunt nişte magicieni începători, care utilizează o păpuşă murdară sau o pictură făcută în forţă, în ceremoniile lor magice.

Pentru el, [pentru magician n.n.], imaginile sunt cele de care are nevoie. Pentru că el se foloseşte de orice măreşte emoţia în timpul ritualului. Şi desenul, pictura, sculptura, scrisul, fotografia, articolele de îmbrăcăminte, parfumul, sunetul, muzica, scenele de teatru sunt lucruri care se pot integra în ritual, după cum doreşte vrăjitorul.

Imaginea e o perpetuă reamintire, un mod de a vedea lumea prin intermediul minţii, o lucrare care substituie un lucru real. Imaginea poate fi manipulată, pusă în poziţie

verticală, modificată, recreată, după cum doreşte magicianul, pentru ca să reprezinte o anumită realitate.

Iar dacă doriţi să vă bucuraţi de plăceri sexuale cu un partener, atunci trebuie să vă creaţi cadrul pe care vi-l doriţi, folosiţi-vă de hârtie, de pânză, scriind anumite texte. Şi toate acestea trebuie integrate în cadrul ceremoniei.

Şi dacă sunteţi excitaţi, atunci vă puteţi folosi de imagini, de parfumul din jurul vostru şi de muzica pe care v-aţi ales-o, pentru că trebuie să vă simţiţi într-un cadru care vă place.

Iar când vine vorba să vă distrugeţi un duşman, atunci trebuie să îl distrugeţi pe cel care este cel mai aproape de voi. Duşmanii trebuie împuşcaţi, înjunghiaţi, îmbolnăviţi, arşi, zdrobiţi, înecaţi sau închiriaţi în cel mai bun caz.

Şi de aceea, e uşor de înţeles, de ce religioşii mâinii drepte se folosesc de „chipuri cioplite". Imaginile sunt folosite de către vrăjitori pentru a reprezenta realitatea, lucru care este cu totul anapoda pentru spiritualitatea ezoterică.

Un aristocrat grec, care se folosea de magie, dorea ca să se culce cu o femeie, fapt pentru care a ajuns atât de obsedat de ea, încât a pus să se sculpteze o femeie frumoasă. Când a văzut gata opera de artă, a fost atât de convins că o iubeşte pe acea femeie, încât nu a mai contat că ea era din piatră. Însă, datorită unui magician, Pygmalion, a primit cea mai mare dintre binecuvântările magice şi Galateea a fost a lui.

D. Conducerea

Însă unul dintre cele mai importante ingrediente în lucrarea magică este acumularea şi posedarea de forţă, pentru a duce ritualul până la final. De aceea, mulţi vrăjitori şi vrăjitoare vor să facă un ritual şi înaintează cu multă frică până când ajung la capăt. Pentru acest lucru ei îngenunchează şi se roagă, iar frica lor nu face altceva, decât să anuleze orice rezultat real.

Mai mult, cu o astfel de atitudine, fără doar şi poate, că există o mare concentrare de energie, care ar trebui eliminată în primul rând, pentru a fi proprii ceremoniei. Plângându-te în

continuu, bineînţeles că ritualul va fi slab, pentru că îţi pierzi energia. Dar dacă vrei să fii în stare, ca să faci un ritual magic, atunci trebuie să îl vezi din punct de vedere simbolic, în timpul săvârşirii lui şi nu înainte sau după ce îl faci.

Scopul unui ritual este acela de a-l elibera pe magician de gândurile care îl macină. Contemplaţia, somnambulismul şi tot felul de scheme prin care se ard energiile emoţionale pot fi strânse la un loc, în mod dinamic, într-o forţă pe care n-am utilizat-o până acum. Şi nu mai trebuie să precizez faptul, că suntem productivi, numai dacă ne debarasăm de propria noastră anxietate.

Vrăjitoarea, care te vrăjeşte dintr-o ocheadă, a anticipat telefonul şi, mai ales, *telefonul erotic*. Vrăjitorul sărac, care cere binecuvântarea Satanei, aşteaptă ca pe ace şi cuie răspunsul lui. Însă omul care e furios, pentru că a fost nedreptăţit de cineva şi care îşi blesteamă duşmanul în faţă nu este decât un exemplu de proastă direcţionare a energiei. Ce mare minune e aceea, că magicianul „alb” se teme de urmări, după ce a bestemat de „rău” pe cineva?! Răsplata îi vizează pe cei care sunt conştienţi că îi va lovi.

E. Factorul de echilibru

Factorul de echilibru este un alt ingredient al ritualului magic, când vine vorba despre trăirea plăcerii şi despre ritualul compasiunii dar, cel mai mult, când vine vorba de blestem. Deşi pare de neglijat, totuşi, el este foarte important.

O cunoaştere totală şi o atenţie vie asupra acestui aspect au puţini vrăjitori şi vrăjitoare. Pentru că asta înseamnă să ştii, la nivel individual, şi în ce situaţii ale activităţii tale magice poţi să ai cele mai bune rezultate în cel mai uşor mod cu putinţă.

Cunoaşterea propriilor tale limite, dobândită şi prin ceva introspecţie, face pe cineva capabil să realizeze lucruri imposibile. Şi asta, pentru că anumite condiţii fac diferenţa între *succes* şi *eşec*.

Dacă însă, încerci să-ţi atingi ţelul prin magie mare sau mică, şi ajungi să te simţi neputincios, atunci te întrebi: Sunt

cumva pe o cale greşită, datorită egoului meu prea mare, (deşi acest lucru nu există)?

Însă, eşti fără talent şi nu ai ureche muzicală şi încerci să obţii, prim magie, o mare celebritate pentru vocea ta nemuzicală? Eşti un om simplu, fără strălucire, cu picioare mari, cu nasul mare şi cu un mare ego, şi cu acnee pe faţă pe deasupra, fapt pentru care vrei să faci o vrajă de dragoste, pentru ca să devii o vedetă faimoasă?

Eşti grosolan, burtos, destrăbălat, dinţos şi leneş, dar doreşti să fie un tânăr stripper lasciv? Dacă vrei ceva de acest gen, atunci învaţă factorul de echilibru, pentru ca să te scape de dezamăgire!

Iar dacă eşti în stare să doreşti unul din aceste lucruri, atunci ai un mare talent. Căci mulţi oameni cad la această probă, pentru că nu sunt în stare să se ghideze după maxima următoare: „mai bine o jumătate de pâine decât nimic”.

Ratatul cronic este tocmai acela, care nu are nimic, pentru că nu a fost în stare să câştige un milion de dolari, dar a dat cu piciorul la 500 de mii, cu un surâs batjocoritor.

Din acest motiv una dintre cele mai mari arme ale magicianului este cunoaşterea de sine. El trebuie să îşi cunoască talentele, abilităţile, atracţiile fizice şi adversităţile …. şi când, unde şi *cu cine* le pune în practică.

Omul care nu are ce să ofere, când se apropie de cel care are succes cu sfaturi grandioase şi promisiuni de îmbogăţire are râvna celui care leagă picioarele elefantului cu funia.

O vrăjitoare novice se înşală pe sine, dacă crede că e de ajuns numai să vrei să ai succes, fără să fie atentă şi să uite o regulă esenţială a ritualului: magia este un lucru natural şi succesul ritualului magic este în acord cu natura şi nu împotriva ei[105].

[105] De la două puncte, tot pasajul este scris cu majusculă în original.

V. Ritualul satanic

A. Câteva lucruri, care trebuie împlinite înainte de a începe ritualul:

1. Persoana care va face ritualul stă în faţa altarului şi e simbolul lui Baphomet în cadrul ritualului, cu excepţia momentelor, când există alte poziţii indicate în mod special.

2. Dacă e posibil, altarul trebuie să fie înaintea peretului vestic al camerei.

3. Ritualul e făcut de către cineva, care nu trebuie să fie, neapărat, preot. Când sunt mai multe persoane de faţă, unul dintre ei trebuie să fie preotul. În cadrul ritualului privat, cei care îl fac urmăresc instrucţiunile referitoare la preot.

4. Când cuvintele *Shemhamforash!* şi *Trăiască Satana!* vor fi rostite de persoana, care acţionează ca preot, toţi participanţii vor repeta aceste cuvinte după el. Gongul este lovit de către toţi participanţii, care răspund: *Trăiască Satana!*

5. Conversaţia (în afară de cea care are loc în cadrul ceremoniei) şi fumatul sunt interzise, după sunetul de clopot de la început până la cel de la final.

6. *Cartea lui Belial* conţine principiile satanismului magic şi ritualic. Înainte de a începe ritualurile, conform *Cărţii lui Leviatan*, trebuie să citeşti şi *să înţelegi, în mod integral, Cartea lui Belial*. Până nu vei face asta nu vei avea succes de cauză, pentru că nu pot fi săriţi cei 13 paşi următori.

B. Cei 13 paşi

(A se vedea cap. *Lucrurile folosite în cadrul ritualului satanic*.)

1. Îmbrăcămintea ritualică.

2. Aducerea instrumentelor pentru ritual. Se aprind lumânările şi se stinge orice altă sursă de lumină. Se pun pergamentele de-a dreapta şi de-a stânga altarului.

3. Dacă se foloseşte o femeie drept altar, ea trebuie să stea în următoarea poziţie: capul să fie spre sud iar picioarele spre nord.

4. Se purifică aerul prin sunarea din clopot.

5. Se *invocă Satana* şi *numele infernale* care urmează. Ele vor fi rostite cu glas mare de către preot. (A se vedea în acest sens *Cartea lui Leviatan*). Participanţii vor repeta fiecare nume infernal, după ce ele vor fi rostite de către preot.

6. Se va bea din potir.

7. Se va face rotirea, în sensul opus direcţiei acelor ceasornicului, moment în care preotul va însemna cu sabia fiecare punct cardinal şi va chema pe Prinţii Iadului: pe Satana din sud, pe Lucifer de la răsărit, pe Belial din nord şi pe Leviatan din vest.

8. Se va face binecuvântarea cu falusul, dacă există unul.

9. Preotul citeşte tare şi în mod corespunzător invocaţiile pentru următoarele ceremonii: a plăcerii, a compasiunii şi a distrugerii. A se vedea *Cartea lui Leviatan*.

10. Este important faptul, ca fiecare pas ritualic făcut să fie personalizat. Când e vorba de singurătate, atunci îţi exprimi cele mai adânci dorinţe şi nu încerci să faci anumite acte, să verbalizezi sau să te foloseşti de anumite dorinţe, care să te exprime. Însă când avem de-a face cu un ritual public, atunci trebuie să le avem pe toate la îndemână şi să le folosim în timpul ritualului.

A. O adunare, care are drept scop, gratificarea sexuală.

Părăsim aria altarului şi ne găsim un loc, fie în aceeaşi cameră, fie într-o alta. Locul unde suntem trebuie să fie propriu ritualului ca atare. În acest fel, orice scenariu[106] poate fi posibil, pentru că ai diverse posibilităţi pentru a-ţi atinge scopul.

Trebuie să îţi aminteşti, că ai cinci simţuri de care te poţi folosi, în aşa fel încât, să nu ai nicio limită în scenariile tale!

Aici sunt instrumentele pe care le poţi folosi, fie câte unul sau în orice combinaţie doreşti. Ai de-a face cu:

a. imagini desenate sau pictate;

---

[106] Sexual.

b. povestiri şi descrieri ale dorinţelor sexuale;

c. să îţi manifeşti dorinţele sau să arăţi ce ţi-ai dori folosindu-te de orice instrument, care ţi-ar mări imaginaţia;

d. orice parfum, pentru a dori o persoană sau o situaţie anume;

e. orice fel de muzică, care să te însoţească în timpul ritualului şi care să-ţi provoace un puternic orgasm. Iar pentru a atinge orgasmul te poţi masturba în orice fel sau ţi-l poţi provoca prin orice fel de atingeri sexuale. După ce ai trăit orgasmul, te întorci în locaţia altarului şi faci al 11-lea pas.

B. Să îl ajutăm pe cineva, faţă de care noi avem simpatie sau compasiune, lucru care ne include şi pe noi înşine.

Rămânând în apropierea altarului şi având în minte imaginea celui pe care doreşti să îl ajuţi sau având milă faţă de tine, trăieşti această stare. Dacă emoţiile sunt puternice, ele vor fi însoţite de lacrimi, pe care trebuie să le laşi să curgă, fără să ţi le reprimi.

Dacă această exersare a sentimentelor s-a terminat, poţi trece la pasul al 11-lea.

C. Când avem de-a face cu distrugerea unui vrăjmaş

Rămânând în aria altarului, nu fără o imagine anume, putem obţine o vecinătate cu victima. Dacă avem o imagine a victimei, atunci trecem la distrugerea ei în orice fel posibil.

Ritualul se poate face în felul următor:

f. se poate înţepa cu bolduri sau se poate bate cuie într-o păpuşă, care o reprezintă pe victimă. Păpuşa poate fi îmbrăcată într-un fel anume sau poate fi din ceară, din lemn sau din legume.

g. putem să măzgălim şi să ciuntim o fotografie cu chipul ei.

h. putem să scriem un text, despre modul cum am distruge victima noastră.

i. putem spune pe viu, în cadrul unui solilocviu, modul cum am mutila-o şi am distruge-o.

j. o putem mutila, înjura, răni sau întrista în chip şi fel. Trebuie să avem însă o ură calculată şi dispreţul trebuie să însoţească fiecare pas al ceremoniei. De aceea nu trebuie să facem un pas ritualic fără să cheltuim energia pasului aferent, energie care îl epuizează, în parte, pe magician.

Când ne-am împlinit în acest ritual putem să facem al 11-lea pas.

11. (a) Dacă dorinţele sunt în scris, ele vor fi citite cu voce tare de către preot şi apoi arse în flacăra unei lumânări din apropiere. *Shemhamforash!* şi *Trăiască Satana!* se strigă, după citirea fiecărei dorinţe.

11. (b). Dacă dorinţele sunt exprimate verbal, atunci participanţii le spun preotului. El repetă, în cuvintele sale, dorinţele lor şi se strigă *Shemhamforash!* şi *Trăiască Satana!*, după fiecare dorinţă rostită.

12. Se citeşte *Cheia Enohiană*, de către preot, ca jurământ de credinţă faţă de Puterile Întunericului.

13. Se sună din clopot pentru final, când se spun cuvintele: „s-a sfârşit”, cuvinte rostite de către preot.

Acesta e finalul ritualului satanic.

C. Lucrurile folosite în cadrul ritualului satanic

Îmbrăcămintea

Robele negre sunt purtate de către bărbaţii care participă la ritual. Robele pot fi fără glugă sau cu glugă, dacă doreşti ca să îţi acoperi faţa. Scopul pentru care participanţii îşi acoperă faţa e acela, ca fiecare participant să aibă libertatea de a-şi exprima sentimentele, fără să fie deranjat. Cu ele nu îşi mai distrage atenţia reciproc.

Femeile care participă la ritual se îmbracă în haine sexualizate sau în îmbrăcăminte neagră, pentru femile în vârstă.

Amuletele au sigiliul lui Baphomet sau tradiţionala pentagramă a lui Satana şi sunt purtate de către toţi cei prezenţi. Robele sunt îmbrăcate de către bărbaţi înainte de a începe ritualul dormitorului şi sunt purtate pe tot parcursul ritualului. Bărbaţii pot substitui robele negre cu orice altă îmbrăcăminte neagră.

Este ales negrul pentru veşmintele cu care se intră în ritualul dormitorului, pentru a simboliza Puterile Întunericului. Îmbrăcămintea sexualizată a femeilor are scopul de a stimula emoţiile bărbaţilor, care participă la ritual şi de a intensifica adrenalina şi energia bioelectrică, pentru ca să aibă mai multă putere.

Altarul

Altarul oamenilor din vechime erau sângele şi carnea vie, pentru care aveau predilecţie fondatorii religiei. Religia ulterioară, făcând din înclinaţiile naturale ale omului nişte *păcate*, au pervertit altarele vii şi au folosit piatra şi metalul.

Satanismul este o religie a trupului, mai degrabă decât a spiritului şi de aceea se foloseşte trupul drept altar în ceremoniile satanice.

Scopul altarului e acela de a focaliza întreaga atenţie pe durata unei ceremonii. Se foloseşte o femeie goală drept altar

satanic, pentru că femeia este un receptor natural pasiv şi reprezintă pe mama pământ.

În unele ritualuri, nuditatea femeii nu e proprie pentru a fi altar, de aceea ea poate fi îmbrăcată sau acoperită parţial. Dacă o femeie face ritualul de una singură, atunci nu are nevoie de o femeie drept altar. Dacă nu se foloseşte o femeie drept altar e o minciună să ne folosim de alte instrumente pentru ritual.

Pentru un grup ritual extins un altar trapezoid, de 3 sau 4 picioare înălţime şi de 5 sau 6 picioare lăţime, poate fi construit special, pentru femeia care stă deasupra lui. Dacă acesta este impropriu sau în ceremoniile private, se poate folosi altceva.

Dacă o femeie este aleasă drept altar, celelalte instrumente trebuie puse pe masă, pentru ca să fie folosite uşor de către preot.

Simbolul lui Baphomet

Simbolul lui Baphomet a fost folosit de către cavalerii templieri ca reprezentare a Satanei. De-a lungul secolelor acest simbol a fost numit în mai multe feluri, printre care: *Ţapul lui Mendes*, *Ţapul celor o mie de tineri*, *Ţapul negru*, *Ţapul lui Iuda*, toate având acelaşi înţeles: de *Ţap ispăşitor*.

Baphomet reprezintă Puterile Întunericului alături de fertilitatea ţapului. „Adevărata” formă a pentagramului înseamnă figura unui om integrat într-o stea cu cinci colţuri. Trei colţuri ale stelei sunt sus şi două jos şi pentagrama reprezintă natura omului spiritualizat.

În satanism se foloseşte pentagrama, dar pentru el aceasta reprezintă instinctele trupeşti ale omului sau ceea ce se opune naturii spirituale a omului. De aceea pentagrama satanică reprezintă capul unui ţap, cele două coarne reprezentând dualitatea, care e negată aici iar celelalte trei coarne inversate înseamnă o negarea a trinităţii.

Pentru evrei, această figură, scoasă afară din cerc, se regăseşte în învăţătura magică a Kabbalei şi e considerată ca reprezentând pe Leviatan, şarpele din adâncul apelor, care e tot una cu Satana. Această figură e tot una cu steaua cu cinci colţuri, pe care satanismul o întoarce invers.

Simbolul lui Baphomet e plasat pe peretele din spatele altarului.

Lumânările

Lumânările folosite în ritual satanic reprezintă lumina lui Lucifer, *a celui purtăror de lumină*, a celui care iluminează, care e o flacără vie, care e o dorinţă arzătoare, care are flăcările abisului / ale iadului.

În ritualul satanic se folosesc numai lumânări negre şi albe. Niciodată nu se foloseşte mai mult de o lumânare albă, ci, toate celelalte sunt lumănări negre. Ele luminează dormitorul ritualic, atunci când este folosit. Cel puţin o lumânare neagră e pusă în stânga altarului şi ea reprezintă Puterile Întunericului şi calea mâinii stângi.

Alte lumânări negre sunt plasate oriunde e nevoie de lumină. O singură lumânare e plasată în dreapta altarului şi ea reprezintă ipocrizia „magicienilor" luminii albe şi a celor care urmează calea mâinii drepte.

Nu se foloseşte nicio altă sursă de lumină, în afara lumânărilor. Lumânările negre sunt folosite pentru puterea şi succesul participanţilor la ritual şi se folosesc pentru a se arde, prin intermediul lor, toate acele binecuvântate cereri scrise ale participanţilor la ritual.

Lumânarea albă se foloseşte pentru distrugerea vrăjmaşilor. Pergamentele pe care sunt scrise blestemele sunt arse în flacăra luminii albe.

Clopotul

Baterea clopotului se foloseşte la începutul şi sfârşitul ritualului. Preotul bate clopotul de nouă ori, în sensul invers al mişcării acelor ceasului şi câte o bătaie de clopot pentru fiecare punct cardinal al busolei.

Aceasta se face, odată, la începutul ritualului, pentru a purifica aerul de alte sunete şi, a doua oară, la finalul ritualului, pentru a intensifica lucrarea de final.

Sunetul clopotului este puternic şi penetrant şi nu uşor şi meditativ.

Potirul

Potirul sau pocalul ritualului satanic reprezintă *Potirul extazului*. În mod ideal, potirul ar trebui să fie de argint. Dacă nu există unul de argint se poate folosi unul făcut din metal, sticlă sau lut. Dar ar trebui să se folosească *unul din aur*. Aurul este expresia luminii albe pentru cei religioşi sau a Împărăţiei Cerurilor.

Din potir, primul bea preotul, apoi fiecare dintre membrii prezenţi. În ritualul particular, cel care face ritualul consumă potirul.

Elixirul

O substanţă excitantă sau *Elixirul vieţii* era folosit de către păgâni, pentru ca să necinstească sacramentul de vin al credinţei creştine. La început era vorba despre un lichior, care era băut la ritualul păgân şi care te relaxa şi intensifica emoţiile acelora, care participau la ceremonie.

Însă satanismul nu aduce sacrificii lui dumnezeu, ca alte religii. Satanismul nu practică astfel de forme de *canibalism simbolic* şi consideră, că sacramentul de vin al creştinilor trebuie folosit în scopul său primar, adică acela de a stimula emoţiile în cadrul ritualului satanic.

Nu trebuie să se folosească vin, ci oricare altă băutură, care place cerului gurii. Elixirul vieţii se bea din Potirul extazului, după cum am spus mai sus, imediat după ce se invocă Satana.

Sabia

Sabia puterii este un simbol al forţei ameninţătoare şi actele făcute cu ea sunt o extensie şi o intensificare a puterii mâinii preotului, care o foloseşte. Ceva similar ei este *băţul* sau *bagheta magică* folosită în alte forme de ritual magic.

Sabia e purtată de către preot şi e folosită, ca să indice spre simbolul lui Baphomet, în timpul invocării Satanei. Ea se mai foloseşte, conform indicaţiilor din *Paşii ritualului*, atunci când se cheamă cei patru Prinţi ai Iadului.

Preotul înfige sabia în pergamentele, care conţin mesaje sau cereri, după ce ele au fost citite cu voce tare. Şi pergamentele citite se ţin apoi în vârful sabiei în momentul, când sunt arse în flacăra lumânării.

În timp ce se aud cererile celorlalţi participanţi şi preotul le repetă cu glas tare, acesta atinge cu vârful sabiei capetele lor, după moda tradiţiei cavalereşti.

În cadrul ritualurilor private, dacă nu există sabie, se poate folosi un cuţit lung sau ceva similar sabiei.

Falusul

Falusul este un simbol păgân al fertilităţii, care reprezintă *naşterea*, *virilitatea* dar şi *forţa agresivă*. Acesta este un alt instrument, care a fost convertit în mod blasfemic şi folosit ca o parte componentă a ceremoniilor creştine.

Falusul este o versiune non-ipocrită a agheazmei sau „a stropirii cu apă sfântă”, care se foloseşte în catolicism, ca o metamorfozare a acţiunii fireşti a unui penis.

Falusul e ţinut în ambele mâini de către unul dintre asistenţii preotului şi e mişcat, în mod metodic, spre două dintre punctele cardinale ale busolei, pentru a binecuvânta casa.

Se poate folosi în acest sens orice simbol falic. Falusul poate fi din plastic, lemn, pământ, ceară etc. Falusul se foloseşte în mod neapărat numai de către grupurile rituale.

Gongul

Gongul e folosit pentru a chema forţele Întunericului. El este lovit o singură dată, după ce, fiecare participant la ritual, repetă după preot: *Trăiască Satana!* Şi gongul e necesar numai pentru grupurile rituale.

E de preferat cea mai bună tonalitate, dar, dacă nu se poate obţine aceasta, atunci să se obţină o tonalitate cât mai bună posibil.

Pergamentul

Pergamentul este folosit, fiindcă are proprietăţile organice ale elementelor naturale. Ţinând cont de punctul de vedere satanic vizavi de sacrificiu, pergamentul trebuie făcut dintr-o piele de oaie, care a fost tăiată, pentru a fi mâncată.

Niciodată nu trebuie înjunghiat un animal cu scopul de a fi folosit, integral sau parţial, într-un ritual satanic. Dacă nu se poate găsi un pergament făcut dintr-o piele de oaie înjunghiată, se poate folosi hârtie, ca substitut al pergamentului.

Pe pergament se scriu mesaje sau cereri şi acesta va fi ars, mai apoi, la flacăra lumânării. Cererile sunt scrise pe pergament sau pe hârtie şi sunt citite, cu voce tare, de către preot şi apoi sunt arse în flacăra lumânării negre sau albe. Înainte de a începe ritualul blestemelor, pergamentul se află la dreapta preotului şi, după ce sunt vrăjite sau binecuvântate sunt puse la stânga lui.

(Apa)
Cartea lui Leviatan, Furiosul mării

În ciuda tuturor celor care pledează pentru non-verbalizare, elanurile cele mai înalte şi extazele emoţionale cele mai puternice sau furia, chinul şi suferinţa trăite, nu se pot exprima, la propriu, decât pe cale verbală.

Dacă ceremoniile magice doresc să exploateze neştiinţa senzorială, atunci cel mai bun lucru e să vorbim despre ea. E cu totul adevărat, că ”faptele vorbesc mai puternic decât cuvintele”. Însă cuvintele sunt monumentele gândirii.

Poate, că cele mai mari deficienţe ale invocaţiilor magice ale trecutului vin din aceea, că erau rostite fără emoţie. Un bătrân vrăjitor, pe care autorul l-a cunoscut, care a folosit, odată, o invocare proprie, pe măsura dorinţelor sale magice, când a ieşit din cuvintele ritualului a trăit adevăratele momente de succes în ritualul său.

Astfel, conştient de necesitatea, de a se păstra la înălţimea emoţiilor, acesta trăia, imediat, orice emoţie, pe care cuvintele i-o aduceau în minte, folosind, în acest sens, câteva rânduri dintr-un poem al lui Rudyard Kipling[107]. Pentru că şi-a ars, într-un mod fericit, adrenalina, a fost în stare să ducă, la bun sfârşit, ritualul.

Invocaţiile care urmează au rolul de a ajuta la rostirea unor afirmaţii certe şi nu a unora plângăcioase şi neînţelese. Din acest motiv ele n-au nimic din superficialitatea darurilor şi din obrajii supţi ai dragostei creştine.

Leviatan, marele Dragon din Marea Abisului, mugeşte în întinsul mării şi invocaţiile acestea sunt cereri către sine.

---

[107] A se vedea date despre Joseph Rudyard Kipling în locaţia: http://ro.wikipedia.org/wiki/Rudyad_Kipling. E autorul cărţii pentru copii: *Cartea Junglei* (1894) şi a primit *Premiul Nobel pentru Literatură* în 1907.

I. Invocarea Satanei

În numele Dumnezeului nostru, Satana, Lucifer cel preaînalt!

În numele Satanei, a Stăpânitorului pământului, a Împăratului lumii, vă poruncesc, forţe ale Întunericului să vărsaţi peste mine, puterea voastră infernală!

Deschideţi larg porţile Iadului şi veniţi din abis, ca să mă întâmpinaţi pe mine, ca pe fratele vostru (sora) şi prietenul vostru!

Daţi-mi indulgenţele pe care eu le cer!

Eu am luat numele tău ca parte din mine însumi! Eu trăiesc ca şi bestiile pământului, bucurându-mă de viaţa trupească! Eu sunt de acord cu ceea ce e drept şi blestem ceea ce e corupt!

Pe toţi Dumnezeii abisului, poruncesc ca aceste lucruri despre care eu vorbesc să treacă!

Veniţi şi răspundeţi astfel numelor voastre, după cum doresc eu!

(Şi apoi se rostesc pe nume…*numele infernale*)

II. Numele infernale

Numele infernale sunt scrise aici în ordine alfabetică, pentru a simplifica reperarea lor. Când rostim numele lor, trebuie să le rostim recitativ sau trebuie să dăm fiecărui nume în parte semnificaţia lucrării pe care o face.

Când sunt rostite însă aceste nume, ele nu trebuie să fie rostite în forma aceasta rigidă, ci trebuie rostite în aşa fel, încât să aibă o exprimare fonetică eficientă.

Abaddon Euronymous O-Yama
Adramelech Fenriz Pan
Ahpuch Gorgo Pluto
Ahriman Haborym Proserpine
Amon Hecate Pwcca
Apollyn Ishtar Rimmon
Asmodeus Kali Sabazios
Astaroth Lilith Sammael
Azazel Loki Samnu
Baalberith Mammon Sedit
Balaam Mania Sekhmet
Baphomet Mantus Set
Bast Marduk Shaitan
Beelzebub Mastema Shamad
Behemoth Melek Taus Shiva
Beherit Mephistopheles Supay
Bilé Metztli T'an-mo
Chemosh Mictian Tchort
Cimeries Midgard Tezcatlipoca
Coyote Milcom Thamuz
Dagon Moloch Thoth
Damballa Mormo Tunrida
Demogorgon Naamah Typhon
Diabolus Nergal Yaotzin
Dracula Nihasa Yen-lo-Wang
Emma-O Nija

III. Invocarea duhurilor care aduc plăcerea

Vino de faţă, oh, mare neam al abisului (*great spawn of the abyss*) şi arată-te! Căci mi-am făcut gândurile să ardă, în flăcări, pe vârf de stâncă, fiindcă am ales momentele aprinse de poftă şi care cresc, cu vâltoare, ca apele mării.

Trimiteţi-mi pe îngerul încântărilor voluptoase şi daţi-mi acele vederi pătimaşe, ale dorinţelor mele negre, ca să se transforme, pe viitor, în fapte şi întâmplări ale vieţii mele!

Din cel de al şaselea turn al Satanei vor veni ca la un semn şi se vor uni cu cei iniţiaţi şi, la chemarea mea, îmi vor mişca trupul.

Am cu mine simbolurile şi de aceea vreau să mă împodobiţi cu ele şi firea mea de om călduţ, să fie atunci, ca a basiliscului, când îşi aşteaptă uşurarea. Faceţi, ca viziunea mea să devină realitate şi, prin această hrană, îmi aduc propria jertfă, îngerilor primei cete, care vor deveni substanţa treimii.

Ieşi în pustiul nopţii (în lumina zilei) şi străpunge această minte, care e aidoma cu gândurile acelora, care conduc căile afundării în desfrâu.

(Bărbatul) Toiagul meu este iadul! Să pătrundă forţa sângele meu, pentru ca să distrugă sfinţenia acelei minţi, care este purtată de poftă! Şi, ca o făptură căzută, mă voi îmbăta de desfătare, care va legăna creierul meu amorţit, care nu se va mai supune voinţei mele.

În numele marelui zeu Pan, gândurile mele tainice se vor mişca la mişcarea trupului, pentru că asta îmi doresc.

Shemhamforash! Trăiască Satana!

(Femeia) Şalele mele sunt în flăcări! Picură nectar din tânăra mea despicătură, ca un polen, care adoarme mintea. Iar mintea, care nu a simţit plăcerea, îndată se va clătina de un simţământ nebunesc. Iar când puterea mea cea mare se va cheltui, noi valuri vor veni. Acest trup, pe care mi-l doresc, dă-mi-l mie!

În numele marii curve a Babilonului şi a lui Lilith şi a Hecatelor, umple-mă de plăcere!

Shemhamforash! Trăiască Satana!

IV. Invocarea duhurilor care aduc nimicirea / distrugerea

Iată! Puterea vocii răzbunării mele sparge linişte a aerului şi stă, ca o furie monolită, deasupra câmpiei, unde se zvârcolesc şerpii. Am devenit o maşină monstruoasă de anihilare a mădularelor trupului lui / ei, pe care am să le deţin.

Nu îmi pare rău, că am cheamt deasupra mea vânturile distrugerii, care măresc rana amărăciunii mele. Căci un mare noroi negru va ieşi din abisuri greţoase şi vor vomita departe băşicile lor [*their pustulence*] în micuţul lui / ei creier.

Chem pe vestitorii osândei [*the messengers of doom*], ca să taie, cu nemiloasă încântare, pe victima pe care am ales-o. Tăcută este această pasăre, care nu mai ciripeşte, a cărei mâncare cade pe capul ei / lui, ca să simtă suferinţa mea şi agonia aceasta să îi facă vii ţipetele de durere. Acestea vor fi semne de avertizare pentru cei care mă jignesc.

O, vino în numele Iadului şi distruge-l pe el / ea, pe al căror nume eu îl pomenesc, ca pe un semn! O, mari fraţi ai nopţii! Tu, cel care mă mângâi pe mine, care stăpâneşti peste aprinsele vânturi ale Iadului, care locuieşti în templul demonilor.Vino şi arătaţi-vă! Făceţi-vă simţiţi lui / ei, cei care susţineţi putreziciunea minţii, care se mişcă spre flecăreli şi care susţineţi gura, care râde de cei drepţi şi puternici!

Sfâşie această limbă, a lui / ei care gâgâie[108] şi înfundă-i-o în gât, o , Kali! Străpunge-i lui / ei plămânii cu înţepături de scorpioni, o, Sekhmet! Aruncă fiinţa lui / ei în golul înfricoşător, o, puternice Dagon!

Eu cred în înaltele înţepături ale Iadului şi în pecinginile strălucitoare, pe care le fac prin sacrificiul meu, prin odihna răzbunării mele.

Shemhamforash! Trăiască Satana!

[108] Ca o gâscă.

V. Invocarea duhurilor care aduc compasiunea

Cu mânie plină de suferinţă şi cu furie înăbuşită îmi vărs cuvintele mele, învăluite în bubuitură de tunet, ca tu să mă auzi!

O, mari iscoade ale întunericului, o, păzitori ai căii, o, răsfăţaţi ai puterii lui Thoth! Veniţi şi arătaţi-vă! Faceţi-vă simţiţi, cu blajina voastră putere, în mijlocul celor care cred şi sunt loviţi cu suferinţă!

Separă-l pe el / ea, prin zidul vostru protector, de el / ea, care suferă în mod nedrept şi care doresc să le aducă suferinţă!

Faceţi-i, pe cei care luptă împotriva lui / ei să fie fără putere şi fără vlagă! Ajută-l pe el / ea, prin foc şi prin apă, pe pământ şi în aer, până recâştigaţi pe cel / cea pierdut /-ă!

Întăriţi-l cu esenţa focului, prieteni şi companioni ai noştri, camarazi ai noştri pe calea mâinii stângi!

Prin puterea lui Satana, să moştenească el / ea pământul şi plăcerile lui! Daţi-i lui / ei sarea necesară, ca să crească nestingherit /-ă, pentru ca el / ea să poată dori băuturile trupeşti ale viitoarelor dorinţe!

Loveşte cu muţenie pe potrivnicul lui / ei, cu kilograme în plus sau cu diformităţi, pentru ca el / ea să se bucure şi să se facă puternic / -ă, prin pedepsele luate de el / ea!

Nu da ca să aibă el / ea nenorociri în viaţa lor. Nici pentru el / ea şi nici pentru noi, ca să fim iubiţi.

Întoarce-i lui / ei puterea, bucuria, nesfârşita putere asupra celor potrivnici, care l-au lovit pe el / ea!

Zideşte în jurul lui / ei şi în el / ea bucurie covârşitoare, ca el / ea să fie un vestitor / o vestitoare a revenirii la viaţă, din mocirla în care el / ea l-a / o a aruncat.

Acest lucru poruncim noi, în numele Satanei, care arată milă şi susţine pe cei care vor domni! Şi fie ca stăpânirea Satanei să fie cu el / ea, cu cei care aud acestea: (numele) este un vas al trupului pământesc şi el va moşteni viaţa veşnică, viaţa fără sfârşit!

Shemhamforash! Trăiască Satana!

VI. Limba enohică şi cheile enohice

Limba magică, folosită în ritualul satanic, este enohiană, un dialect, care se crede că a fost mai vechi decât sanscrita, cu o bază proprie gramaticală şi sintactică. Ea conţine elemente arabice, ebraice şi latine, dar şi din alte dialecte.

A fost prima dată tipărită în biografia lui John Dee, în 1659, un faimos clarvăzător al secolului al 16-lea şi astrolog de curte. Această carte, a lui Meric Casaubon, descrie activităţile oculte ale lui Dee, care era ajutat de Edward Kelly, şi anume despre *clarviziune* sau despre *ghicitul în globul de cristal*.

Însă Kelly nu mai foloseşte globul de cristal, ci un cristal într-o formă trapezoidală. *Îngerii*, la care face referire Kelly, în prima revelaţie din *Cheile enohiene*, obţinută prin ferestrele cristalului, sunt doar „îngeri”, pentru că ocultiştii de astăzi s-au îmbolnăvit de constipaţii metafizice.

Acum însă cristalul e veridic şi „îngerii” sunt văzuţi ca „îngeri” şi ferestrele celor patru dimensiuni sunt larg deschise, pentru că se tem de Porţile Iadului.

Aici am dat o traducere a mea, cu accente arhaice, care este o traducere corectă, începută de *Odinul Aurorii de Aur*, la sfârşitul secolului al 19-lea, dar neterminată.

În limba enohică înţelesul cuvintelor este combinat cu calitatea cuvintelor, fapt pentru care are o sonoritate, care produce vibraţie în atmosferă. Calităţile sonore barbare ale acestei limbi dau adevăratul efect magic al ei, efect care nu poate fi descris.

Pentru mulţi ani, *Cheile enohice* sau *Chemările enohice*, au fost ţinute în taină. Însă puţinele tipăriri, care au existat, au eliminat cuvintele corecte şi au folosit foarte multe eufemisme, lucru care arată, că au fost făcute de magicieni inapţi sau de inchizitori.

Deşi ele sunt *apocrife* pentru unii, *Chemările enohice* sunt *Imne ale credinţei satanice*. Odată cu eliminarea unor cuvinte ca „sfânt” sau „angelic” şi a alegerii arbitrare de grupuri de numere, care nu aveau alt rol, decât să înlăture

cuvintele „blasfemice”, avem aici adevăratele *Chemări enohice*, după cum le-am primit dintr-o necunoscută mână.

Prima cheie

Prima cheie enohiană reprezintă o mărturisire către Satana, care este întemeierea [*the inception*] legilor temporale ale teologiilor şi ale ultimei puteri, care rezidă în aceia, care sunt destul de îndrăzneţi, încât să recunoască începuturile pământului şi absoluturile[109].

Ol sonuf vaoresaji, gohu IAD Balata, elanusaha caelazod: sobrazod-ol Roray i ta nazodapesad, od comemahe ta nobeloha zodien; soba tahil ginonupe pereje aladi, das vaurebes obolehe giresam.

Casarem ohorela caba Pire: das zodonurenusagi cab: erem Iadanahe. Pilahe farezodem zodenurezoda adana gono Iadapiel das home-tohe: soba ipame lu ipamis: das sobolo vepe zodomeda poamal, od bogira aai ta piape Piamoel od Vaoan!

Zodacare, eca, od zodameranu! odo cicale Qaa; zodoreje, lape zodiredo Noco Mada, hoathahe Saitan!

Eu stăpânesc peste tine, a zis Domnul Pământului! Întru putere sunt slăvit deasupra şi dedesubt! Ale aceluia sunt mâinile soarelui, ca o sabie strălucitoare şi luna, ca o sabie de foc. Acela măsoară veşmintele voastre în mijlocul veşmintelor mele.

Şi el le spânzură, ca frunzele de palmier de mâinile mele şi străluceşte veşmintele voastre cu lumina Infernului.

Eu v-am făcut vouă o lege, care stăpâneşte numai pe sfinţi şi ea a dat rod de o supremă înţelepciune.

Vă veţi ridica glasurile voastre şi veţi jura Lui supunere, celui care trăieşte triumfător, care nu are început şi nici sfârşit, care străluceşte ca o flacără în mijlocul palatelor voastre şi stăpâneşte peste voi, ca echilibrul vieţii voastre.

---

[109] De aici încolo vom reda pasajele enohiene în mod cursiv, după care va fi traducerea textului ca atare.

De aceea vino şi te arată! Deschide tainele creaţiei tale! Fii prietenul meu, după cum sunt şi eu! Căci sunt un slujitor adevărat al preaînaltului şi inefabilului Regel al Iadului.

A doua cheie

Aceasta este un omagiu, pentru plăcerile care ne fac să trăim. Această a doua cheie enohică exprimă recunoaşterea moştenirii noastre pământeşti şi ea este ca un talisman al puterii.

Adagita vau-pa-ahe zodonugonu fa-a-ipe salada! Vi-i-vau el! Sobame ial-pereji i-zodazodazod pi-adapehe casarema aberameji ta ta-labo paracaleda qo-ta lores-el-qo turebesa ooge balatohe!

Giui cahisa lusada oreri od micalapape cahisa bia ozodonugonu! lape noanu tarofe coresa tage o-quo maninu IA-I-DON. Torezodu! gohe-el, zodacare eca ca-no-quoda!

Zodameranu micalazodo od ozadazodame vaurelar; lape zodir IOIAD!

Pot aripile vânturilor să audă glasurile voastre minunate? O, tu, mare neam al viermilor Pământului! Flăcările focului Iadului, ale aceluia, sunt în adâncul fălcilor mele.

Pentru el am pregătit paharele nunţii sau florile regale ale dormitorului plăcerii.

Mai tari sunt picioarele voastre decât piatra seacă! Mai puternice sunt glasurile voastre decât multe vânturi!

Căci tu eşti o casă, care nu a mai fost, mântuit fiind de mintea preaputernicei manifestări a Satanei.

Scoală-te, a spus Întâiul! Căci va veni la slujitorii săi. Se va arăta vouă întru putere şi mă va face pe mine cel mai puternic văzător al lucrurilor[110], fiindcă eu sunt al Lui, al celui care trăieşte veşnic.

---

[110] Clarvăzător.

A treia cheie

A treia cheie enohică subliniază, cine are conducerea pământului. Ea a fost dată prin mâinile celor mai mari magicieni satanici, care, de-a lungul timpului, au avut puterea peste oamenii pământului.

Micama! goho Pe-IAD! zodir com-selahe azodien biabe os-lon-dohe. Norezodacahisa otahila Gigipahe; vaunid-el-cahisa ta-pu-ime qo-mos-pelehe telocahe; qui-i-inu toltoregi cahisa i cahisaji em ozodien; dasata beregida od torezodul!

Ili e-Ol balazodareji, od aala tahilanu-os netaabe: daluga vaomesareji elonusa cape-mi-ali varoesa cala homila; cocasabe fafenu izodizodope, od miinoagi de ginetaabe: vaunu na-na-e-el: panupire malapireji caosaji.

Pilada noanu vaunalahe balata od-vaoan. Do-o-i-ape mada: goholore, gohus, amiranu! Micama!

Yehusozod ca-ca-com, od do-o-a-inu noari micaolazoda a-ai-om. Casarameji gohia:Zodacare! Vaunigilaji! od im-ua-mar pugo pelapeli Ananael Qo-a-an.

Iată!, a zis Satana. Eu sunt un cerc peste acele mâini, care au stat peste cele 12 Împărăţii. Şase sunt locurile suflării vieţii, pe când restul sunt seceri ascuţite sau Coarnele Morţii.

Acolo sunt creaturi ale Pământului şi nu sunt, în afară de cei care sunt în mâinile mele, care acum dorm, dar vor învia.

Mai întâi eu am făcut pe conducătorii voştri şi i-am pus în 12 guverne, dând fiecăruia dintre voi putere continuă, asupra celor 9 veacuri, în aşa fel încât, cele mai înalte vase ale voastre şi colţurile guvernelor voastre, vor putea face mari lucrări prin puterea mea, făcând să se reverse focurile vieţii şi să crească mereu pe Pământ.

Astfel voi sunteţi viitoarele fuste ale justiţiei şi ale adevărului [*the skirts of justice and truth*].

În numele lui Satana, ridicaţi-vă! Arătaţi-vă! Iată! Mila sa înfloreşte şi numele său va deveni puternic între noi. Întru aceasta noi spunem:Vino! Înalţă-te! Şi dă-ne să fim părtaşi la înţelepciunea Sa tainică, în creaţia voastră.

A patra cheie

A patra cheie enohică se referă la ciclul veacurilor.

Otahil elasadi babaje, od dorepaha gohol: gi-cahisaje auauago coremepe peda, dasonuf vivau-di-vau? Casaremi oeli meapeme sobame agi coremepo carep-el: casaremeji caro-o-dazodi cahisa od vaugeji; dasata ca-pi-mali cahisa ca-pi-ma-on: od elonusahinu cahisa ta el-o calaa.

Torezodu nor-quasahi od fe-caosaga: Bagile zodir e-na-IAD: das iod apila! Do-o-a-ipe quo-AAL, zodacare! Zodameranu obelisonugi resat-el aaf nor-mo-lapi!

Mi-am pus piciorul în partea de miazăzi şi am privit la mine şi am zis: Nu sunt oare tunete puternice, acelea care stăpânesc în al doilea unghi?

Sub acela eu am pus pe acelea, pe care nu le-am numărat încă, în afară de Unul. În acela e al doilea început al lucrurilor. Şi e ca ceara de albine de puternic, mereu adăugând numere ale timpului.

Şi puterea lor e ca prima dintre cele nouă.

Ridică-te, tu, fiu al plăcerii şi cercetează Pământul! Pentru că eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, care este şi va fi veşnic!

În numele lui Satana, vino şi te arată lor, adevăraţilor credincioşi, căci tu îl poţi lăuda pe El printre fiii oamenilor!

A cincia cheie

A cincia cheie enohică afirmă locul tradiţional al preoţilor şi al vrăjitorilor pe pământ, cu scopul de a îndruma greşit pe oameni.

Sapahe zodimii du-i-be, od noasa ta qu-a-nis, adarocahe dorepehal caosagi od faonutas peripesol ta-be-liore. Casareme A-me-ipezodi na-zodaretahe ***afa****; od*

dalugare zodizodope zodelida caosaji tol-toregi; od zod-cahisa esiasacahe El ta-vi-vau; od iao-d tahilada das hubare **pe-o-al**; *soba coremefa cahisa ta Ela Vaulasa od Quo-Co-Casabe.*

Eca niisa od darebesa quoa-asa: fetahe-ar-ezodi od beliora: ia-ial eda-nasa cicalesa; bagile Ge-iad I-el!

Puterea cuvintelor a intrat în al treilea unghi şi vor ieşi seminţe ale nebuniei, zâmbind cu dispreţ pe Pământ şi locuind în strălucirea Cerului, ca un continuu mângâietor al distrugerii de sine.

Întru acela eu am întărit stâlpii bucuriei, pe domnii dreptăţii şi le-am dat vasele de apă ale pământului, împreună cu creaturile ei[111].

Ei sunt fraţii Primului şi Celui de al Doilea şi începutul celor care stau, căci sunt împodobiţi cu mii de lămpi, care ard neîncetat.

Acele numere sunt ale Primului, ale ultimilor şi ale celor mulţumiţi de-a lungul secolelor.

De aceea voi veni la voi şi voi asculta creaţia voastră! Vizitaţi-ne în pace şi mângâiere! Daţi-ne să primim tainele voastre! Din ce motiv? Pentru că Domnul nostru şi Stăpânul nostru este Cel unul al tuturor.

A şasea cheie

A şasea cheie enohică stabileşte structura şi forma, a ceea ce vor fi *Ordinul Trapezoidului* şi *Biserica Satanei*.

Gahe sa-div cahisa em, micalazoda Pil-zodinu, sobam El haraji mir babalonu od obeloce samevelaji, dalagare malapereji ar-caosaji od acame canale, sobola zodare fa-beliareda caosaji od cahisa aneta-na miame ta Viv od Da.

Daresare Sol-petahe-bienu. Be-ri-ta od zodacame jimi-calazodo: sob-ha-atahe tarianu luia-he od ecarinu MADA Qu-a-a-on!

[111] Ale apei.

Sunt Nouă spirite ale unghiului al patrulea, puterea trapezoidului, care a fost format primul. Un chin al nenorociţilor şi o podoabă a celor răi.

Dă-le lor săgeţi aprinse din crăpăturile pământului! Pentru că cei Nouă vor munci în continuare la cursul vieţii, care va mângâia Pământul. Ei sunt în stăpânirea lui şi continuă ca Al doilea şi Al Treilea.

De aceea, ascultă glasul meu! Eu voi vorbi cu voi şi vă voi mişca pe voi prin puterea şi prezenţa mea! Pe toţi cei care lucraţi să fiţi o cântare în cinstea şi spre slava lui Dumnezeu, în fiinţa voastră.

A şaptea cheie

A şaptea cheie enohică se foloseşte pentru a invoca plăcerea şi e un omagiu adus celor care îi farmecă pe oameni. E o bucurie de încântările trupului.

Ra-asa isalamanu para-di-zoda oe-cari-mi aao iala-pire-gahe Qui-inu. Enai butamonu od inoasa ni pa-ra-diala. Casaremeji ujeare cahirelanu, od zodonace lucifatianu, caresa ta vavalezodirenu tol-hami.

Soba lonudohe od nuame cahisa ta Da o Desa vo-me-dea od pi-beliare itahila rita od miame ca-ni-quola rita! Zodacare! Zodameranu! Iecarimi Quo-a-dahe od Imica-ol-zododa aaiome. Bajirele papenore idalugama elonusahi-od umapelifa vau-ge-ji Bijil -IAD!

Răsăritul este o casă a curvelor, care aduc cântare de laudă strălucirii primei slave, prin Domnul cel Negru, Care şi-a deschis gura Sa. Şi ele au ajuns, ca să locuiască cu bărbaţi puternici, care se bucură de ele.

Sunt împodobite cu podoabe strălucitoare, fiind ca nişte lucruri minunate între toate făpturile.

Împărăţiile care dăinuie sunt Al Treilea şi al Patrulea. Ele au turnuri puternice şi locuri de mângâiere, locuri ale plăceri şi ale uitării de sine.

O, voi, slujitori ai plăcerii, veniţi! Arătaţi-vă! Cântaţi cântare Pământului şi pe cei puternici dintre noi! Pentru că

această reamintire / rememorare[112] e dătătoare de putere iar puterea noastră e întărită de mângâietorul nostru.

A opta cheie

A opta cheie enohică se referă la ivirea veacului satanic.

Bazodemelo i ta pi-ripesonu olanu Na-zodavabebe ox. Casaremeji varanu cahisa vaugeji asa berameji balatoha: goho IAD. Soba miame tarianu ta lolacis Abaivoninu od azodiajiere riore.

Irejila cahisa da das pa-aox busada Caosago, das cahisa od ipuranu telocahe cacureji oisalamahe lonucaho od Vovina carebafe? NIISO! bagile avavago gohon. NIISO!

Bagile mamao siasionu, od mabezoda IAD oi asa-momare poilape. NIIASA! Zodameranu ciaosi caosago od belioresa od coresi ta beramiji.

În după amiaza primului este cea de a treia indulgenţă făcută stâlpilor de hiacint. În acea zi bătrânii vor deveni puternici, pentru că eu pregătesc pentru voi propria mea dreptate, zice Satana, pentru cei care aţi continuat să fiţi ca nişte scuturi ale lui Leviatan.

Cât de mulţi sunt cei care vor avea slava pământului? Aceia nu vor vedea moartea, până când nu va cădea casa şi dragonul nu va fi prăbuşit.

Bucuraţi-vă! Pentru că coroanele templului şi veşmântul Lui este şi va fi coroana, celor care nu vor sta mult timp departe. Vino! Arată-te!

A noua cheie

A noua cheie enohică avertizează cu privire la folosirea substanţelor, a preparatelor farmaceutice, care ne fac să trăim

[112] Se referă, probabil, la ritualul satanic, care are loc.

în lumi ireale şi apoi devenim dependente de ele. Adică o protejare de falsele valori.

Micaoli beranusaji perejela napeta ialapore, das barinu efafaje ***Pe*** *vaunupeho olani od obezoda, soba-ca upaahe cahisa tatanu od tarananu balie, alare busada so-bolunu od cahisa hoel-qo ca-no-quodi* **cial**. *Vaunesa aladonu mom caosago ta iasa olalore gianai limelala.*

Amema cahisa sobra madarida zod cahisa! Ooa moanu cahisa avini darilapi caosajinu: od butamoni pareme zodumebi canilu.

Dazodisa etahamezoda cahisa dao, od mireka ozodola cahisa pidiai Colalala. Ul ci ninu a sobame ucime. Bajile? IAD BALATOHE cahirelanu pare! NIISO! od upe ofafafe; bajile a-cocasahe icoresaka a uniji beliore.

O mare strajă a focului, flacără a săbiilor cu două tăişuri (care eşti cea care duci iluzia, ale cărei aripi sunt pelin şi miezul e sare), am stat cu picioarele la Apus şi am măsurat puterile lor.

Ele sunt strânse laolaltă, ca un muşchi al Pământului, căci oameni puternici au comoara lui. Blestemaţi sunt cei care îi nedreptăţesc!

În ochii lor sunt pietre de moară, mai grele decât Pământul şi din gurile lor curg mări de sânge. Creierele lor sunt acoperite cu diamante şi peste captele lor sunt stâncile de marmură.

Fericit este acela faţă de care ei nu-şi încruntă sprâncenele! De ce? Pentru că Domnul Dreptăţii se bucură în ei! Fugiţi, aruncaţi-vă flacoanele [cu halucinogene n.n.], pentru că e momentul să cereţi mângâierea!

A zecea cheie

A zecea cheie enohică creează mânia excesivă şi produce violenţa. E periculos să o spui, dacă nu ţi-ai pus în gardă propria comunitate. E ca o scăpărare a luminii fulgerului.

Coraxo cahisa coremepe, od belanusa Lucala azodiazodore paebe Soba iisononu cahisa uirequo **ope** *copehanu od racalire maasi bajile caosagi; das yalaponu dosiji od basajime; od ox ex dazodisa siatarisa od salaberoxa cynuxire faboanu.*

Vaunala cahisa conusata das **daox** *cocasa o Oanio yore vohima ol jizod-yazoda od eoresa cocasaji pelosi molui das pajeipe, laraji same darolanu matorebe cocasaji emena. El pataralaxa yolaci matabe nomiji mononusa olora jinayo anujelareda. Ohyo! ohyo! noibe Ohyo! caosagonu! Bajile madarida i zodirope cahiso darisapa! NIISO! caripe ipe nidali!*

Tunetele mâniei au fost puse în somnul Nordului, aidoma unui stejar ale cărui ramuri sunt pătate de gâniatul plângerii şi plângere înalţă pentru Pământ, care arde zi şi noapte şi vomită capetele scorpionilor şi sulf viu, amestecat cu otravă.

Acestea sunt tunetele, care urlă imediat. Sunt de o mie de ori mai puternice decât cutremurul de pământ şi de mii de ori mai multe decât valurile. Ele nu au odihnă şi nu o cunosc niciodată.

O piatră e mai importantă decât o mie, fiind egală cu inima omului, care naşte gândurile. Vai! Vai! Da, vai şi amar va fi pe Pământ, la cererea ei, care a fost şi va fi minunată. Plecați, dacă nu puteţi să ascultaţi puterea cuvintelor!

A unsprezecea cheie

A unsprezecea cheie enohică este folosită pentru a vesti venirea morţii şi stabilirea felului de a fi, pe care îl vom avea dincolo de mormânt. O legare de pământ. O chemare la înmormântare.

Oxiayala holado, od zodirome O coraxo das zodiladare raasyo. Od vabezodire cameliaxa od bahala: NIISO! salamanu telocahe!

Casaremanu hoel-qo, od ti ta zod cahisa soba coremefa iga. NIISA! bagile aberameji nonuçape. Zodacare eca od Zodameranu! odo cicale Qaa!

Zodoreje, lape zodiredo Noco Mada, hoathahe Saitan!

Puterea tronului creşte şi există 5 tunete, care zboară în Răsărit. Şi vulturul a spus şi a strigat cu putere: Ieşiţi afară din casa morţii! Şi ei s-au adunat la un loc. Şi au venit cei măsuraţi. Şi ei sunt cei nemuritori, care stăpânesc vijeliile.

Ieşiţi! Căci eu am pregătit un loc pentru voi. Veniţi şi arătaţi-vă! Descoperiţi tainele creaturilor voastre! Fiţi prietenii mei, pentru că eu sunt Dumnezeul vostru, adevăratul adorator al trupului [*the true worshipper of the flesh*][113], care este viu în veci!

A doisprezecea cheie

A doisprezecea cheie enohică este folosită ca mod de descărcare a dezamăgirii pentru un om aflat în mizerie. Ea aduce suferinţa şi bătaia asupra acelora, care au născut suferinţa în alţii.

Nonuci dasonuf Babaje od cahisa **ob** *hubaio tibibipe? alalare ataraahe od ef! Darix fafenu* **mianu** *ar Enayo ovof! Soba dooainu aai i VONUPEHE. Zodacare, gohusa, od Zodameranu.*

Odo cicale Qaa! Zodoreje, lape zodiredo Noco Mada, hoathahe Saitan!

O, voi, care faceţi ordine în Sud şi care sunteţi felinarele tristeţii, înarmaţi-vă şi veniţi la noi! Aduceţi cu voi legiunile armatei Iadului, căci Domnul Iadului va fi preaslăvit, cel care, între voi, se numeşte: Mânie! Veniţi aici şi arătaţi-vă! Deschide-ţi tainele creaturilor voastre! Fii prieten cu mine,

---

[113] Tocmai de aceea, pornografia satanistă, pornografia ca obiect cultual în etosul satanist înseamnă o adorare a trupului şi a perversităţilor sexuale, cultul pentru trup şi pentru sexualitatea dezmăţată fiind socotite manifestări *de respect* faţă de materialitatea noastră.

pentru că şi eu sunt prietenul tău! Sunt adevăratul adorator al preînaltului şi inefabilului Rege al Iadului!

A treisprezecea cheie

A treisprezecea cheie enohică e folosită pentru a face impotent pe cineva şi a opri plăcerea pentru sex a aceluia.

Napeai Babajehe das berinu ***vax*** *ooaona larinuji vonupehe doalime: conisa olalogi oresaha das cahisa afefa.*
Micama isaro Mada od Lonu-sahi-toxa, das ivaumeda aai Jirosabe. Zodacare od Zodameranu. Odo cicale Qaa! Zodoreje, lape zodiredo Noco Mada, hoathahe Saitan!

O, voi, săbii ale Sudului, care aveţi ochii aţintiţi spre mânia păcatului, faceţi pe oameni beţi, pe cei care sunt goi! Iată, făgăduinţa Satanei şi puterea Lui, sunt chemate întru voi ca cea mai mare durere! Veniţi şi arătaţi-vă! Descoperiţi tainele creaturilor voastre! Pentru că eu sunt slujitorul aceluia, al Dumnezeului vostru, adevăratul adorator al preînaltului şi inefabilului Rege al Iadului!

A paisprezecea cheie

A paisprezecea cheie enohică este o chemare la răzbunare şi la manifestarea dreptăţii.

Noroni bajihie pasahasa Oiada! das tarinuta mireca ***ol*** *tahila dodasa tolahame caosago* ***ho****mida: das berinu orocahe* ***quare****: Micama! Bial! Oiad; aisaro toxa das ivame aai Balatima.*
Zodacare od Zodameranu! Od cicale Qaa! Zodoreje, lape zodiredo Noco Mada, hoathahe Saitan!

O, voi, fii şi fiice ale minţilor mucegăite [*mildewed minds*], care cereţi judecata încă nefăcută! Iată, glasul Satanei!

Făgăduinţa Lui, a celui care este chemat între voi ca acuzator şi judecător absolut.

Veniţi şi arătaţi-vă! Descoperiţi tainele creaturilor voastre!

Fii prieten cu mine, pentru că şi eu sunt prietenul tău! Sunt adevăratul adorator al preînaltului şi inefabilului Rege al Iadului!

A cincisprezecea cheie

A cincisprezecea cheie enohică este o decizie de aceptare şi înţelegere a stăpânilor, a celor care au datoria să spună poveştile, celor care caută dumnezei spirituali.

Ilasa! tabaanu li-El pereta, casaremanu upaahi cahisa dareji; das oado caosaji oresacore: das omaxa monasaçi Baeouibe od emerajisa Iaiadix. Zodacare od Zodameranu! Odo cicale Qaa.

Zodoreje, lape zodiredo Noco Mada, hoathahe Saitan!

O, tu, stăpânul primei flăcări, ale cărui aripi sunt creatoare de păienjenişuri, care urzesc Pământul cu pustiuri. Tu cunoşti cel mai bine numele „dreptăţii” şi pecetea cinstei celei false.

Vino şi arată-te! Descoperă tainele creaturilor voastre!

Fii prieten cu mine, pentru că şi eu sunt prietenul tău! Sunt adevăratul adorator al preînaltului şi inefabilului Rege al Iadului!

A şaisprezecea cheie

A şaisprezecea cheie enohică face recunoaşterea celor mai incredibile contraste ale pământului şi spirijină aceste dihotomii.

Ilasa viviala pereta! Salamanu balata, das acaro odazodi busada, od belioraxa balita: das inusi caosaji

lusadanu ***emoda****: das ome od taliobe: darilapa iehe ilasa Mada Zodilodarepe. Zodacare od Zodameranu.*

Odo cicale Qaa: zodoreje, lape zodiredo Noco Mada, hoathahe Saitan!

O, tu, a doua flacără, a casei dreptăţii, care ai avut începuturile în slavă şi vei mângâia pe cel drept! Tu călătoreşti pe Pământ cu picioare de foc. Tu înţelegi şi separi creaturile!

Mare eşti tu în Dumnezeul, care se încordează şi cucereşte!

Vino şi arată-te! Descoperă tainele creaturilor voastre!

Fii prieten cu mine, pentru că şi eu sunt prietenul tău! Sunt adevăratul adorator al preînaltului şi inefabilului Rege al Iadului!

A şaptesprezecea cheie

A şaptesprezecea cheie enohică se foloseşte ca luminare a celor număraţi şi ca distrugere prin descoperire.

Ilasa dial pereta! soba vaupaahe cahisa nanuba zodixalayo dodasihe od berinuta ***faxisa*** *hubaro tasataxa yolasa: soba Iad i Vonupehe o Uonupehe: aladonu dax ila od toatare! Zodacare od Zodameranu!*

Odo cicale Qaa! Zodoreje, lape zodiredo Noco Mada, hoathahe Saitan!

O, tu, cea de a treia flacără, ale cărei aripi sunt spinii, care dau naştere la tulburare şi care ai mii de lămpi vii, care merg înaintea ta!

Eşti a lui Dumnezeu, care este pedeapsă întru mânie. Încinge-ţi coapsele tale şi înghite ca un rechin!

Vino şi arată-te! Descoperă tainele creaturilor voastre!

Fii prieten cu mine, pentru că şi eu sunt prietenul tău! Sunt adevăratul adorator al preînaltului şi inefabilului Rege al Iadului!

A optsprezecea cheie

A optsprezecea cheie enohică este o deschidere a porţilor Iadului şi o privire spre Lucifer şi spre binecuvântarea sa.

Ilasa micalazoda olapireta ialpereji beliore: das odo Busadire Oiad ouoaresa caosago: casaremeji Laiada ***eranu*** *berinutasa cafafame das ivemeda aqoso adoho Moz, od maoffasa.*

Bolape como belioreta pamebeta. Zodacare od Zodameranu! Odo cicale Qaa. Zodoreje, lape zodiredo Noco Mada, hoathahe Saitan!

O, tu, lumină puternică şi flacără arzătoare a mângâierii! Descoperă slava Satanei în mijlocul Pământului! Arată marile taine ale adevărului, celor care sunt ai lui pentru totdeauna!

Aceasta e chemarea întru împărăţia ta. Puternic prin bucurie şi fără măsură. Fii tu o fereastră a mângâierii pentru mine!

Vino şi arată-te! Descoperă tainele creaturilor voastre!

Fii prieten cu mine, pentru că şi eu sunt prietenul tău! Sunt adevăratul adorator al preînaltului şi inefabilului Rege al Iadului!

A nouăsprezecea cheie

A nouăsprezecea cheie enohică este cea mai mare susţinere a echilibrului natural al pământului, legea prosperităţii şi a junglei. Aceasta e ce mai mare revărsare a furiei pentru cei mizerabili şi stabileşte legile succesului, pentru cei care iubesc viaţa.

Madaritza das perifa LIL cahisa micaolazoda saanire caosago od fifisa balzodizodarasa Iaida.

Nonuca gohulime: Micama adoianu MADA faoda beliorebe, soba ooaona cahisa luciftias peripesol, das

aberaasasa nonucafe netaaibe caosaji od tilabe adapehaheta damepelozoda, tooata nonucafe jimicalazodoma larasada tofejilo marebe yareyo IDOIGO, od torezodulape yaodafe gohola, Caosaga, tabaoreda saanire, od caharisateosa yorepoila tiobela busadire, tilabe noalanu paida oresaba, od dodaremeni zodayolana.

Elazodape tilaba paremeji peripesatza, od ta qurelesata booapisa. Lanibame oucaho sayomepe, od caharisateosa ajitolorenu, mireca qo tiobela lela.

Tonu paomebeda dizodalamo asa pianu, od caharisateosa aji-la-tore-torenu paracahe a sayomepe. Coredazodizoda dodapala od fifalazoda, lasa manada, od faregita bamesa omaosa.

Conisabera od auauotza tonuji oresa; catabela noasami tabejesa leuitahemonuji. Vanucahi omepetilabe oresa! Bahile? Moooabe OL coredazodizoda.

El capimao itzomatzipe, od cacocasabe gosaa. Bajilenu pii tianuta a babalanuda, od faoregita teloca uo uime.

Madariatza, torezodu !!! Oadariatza orocaha aboaperi! Tabaori periazoda aretabasa! Adarepanu coresata dobitza! Yolacame periazodi arecoazodiore, od quasabe qotinuji! Ripire paaotzata sagacore! Umela od peredazodare cacareji Aoiveae coremepeta! Torezodu!

Zodacare od Zodameranu, asapeta sibesi butamona das surezodasa Tia balatanu. Odo cicale Qaa, od Ozodazodama pelapeli IADANAMADA!

O voi, plăceri, care locuiţi în primul aer! Voi sunteţi puterea Pământului şi faceţi judecata puterii. Căci vi s-a spus: Iată faţa Satanei, începutul mângâierii, pentru ochii care sunt strălucitori ca stelele.

Vi s-a dat stăpânirea Pământului şi varietatea lui inexprimabilă. Fiţi puternici şi înţelegeţi să vă folosiţi de toate lucrurile în acord cu providenţa Sa, a celui care stă pe Tronul Infernului.

Căci el se ridică, Începutul, şi zice: Stăpâniţi pământul şi împărţiţi-l pe el! Slava fiecărei părţi va fi întotdeauna beţia şi tulburarea. Desigur, ea se va împlini prin poftă şi va stăpânii şi alţii îi vor sluji ei.

Faceţi ca un anotimp să se confunde cu altul şi nicio creatură să nu se asemene ei. Toate numerele ei să fie diferite după calitatea lor. Şi nicio creatură să nu fie egală cu o alta.

Creaturi raţionale ale Pământului şi Oameni, să ne jignim şi să ne omorâm unii pe alţii! Şi locurile unde au locuit cei morţi şi pe ei să îi uităm!

Lucrarea Omului şi slava lui vor fi stricate. Construcţiile lui vor deveni peşteri pentru fiarele sălbatice ale pământului.

Înţelegerea lui se va confunda cu întunericul. De ce? Pentru că regret, că l-am făcut pe Om.

Pe unul ea îl va cunoaşte, pe când altul îi va fi străin. Fiindcă ea este patul unei curve şi ea locuieşte în palatul Regelui Lucifer.

Deschideţi larg porţile Iadului! Cerurile de jos ţi se pleacă ţie şi îţi slujesc ţie! Stăpâniţi pe cei care stăpânesc! Aruncaţi-i pe cei căzuţi! Ridicăți-i pe cei care se dezvoltă şi distrugeți-i pe cei putrezi!

Să nu fie loc în care să nu fie un număr. Măriţi-i şi scadeţi-i până la stele pe aceia care au fost număraţi.

Scoală-te! Vino! Arată-te înaintea legământului gurii Lui, a Celui care S-a jurat pentru noi în dreptatea Sa. Deschide tainele creaturilor voastre şi fă-ne părtaşi ÎNŢELEPCIUNII NEPÂNGĂRITE!

YANKEE ROSE

Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruş